

Депресия

С Дани Умбрулия скъсахме след:

1325 любовни писма,

586 е-мейла,

48 irc-разговора в персонален чат, в 20 от които правихме virtual секс.

Всъщност от моя страна това не беше практически възможно, защото ако Дани си лежеше на голямото двойно легло у дома си, на 2000 километра разстояние от мен, с една ръка върху клавиатурата на сребристия си лаптоп, а с другата - в черните боксерки, изпълнени с юношеска ерекция, аз от своя страна се намирах в голяма обществена зала, от двете ми страни седяха живи хора с по два крака и две ръце, които им служеха за всичко друго, но не и за чикии.

Тази абсурдна, ненормална, почти изфантазирана, полуплатонична, получикиджийска, on-line връзка се проточи в продължение на две и половина години. През това време на мен пак се падна да изиграя неблагодарната роля на ангела-спасител (накрая винаги ти дават "Оскар" само за поддържаща роля, затова е неблагодарна), а Дани блестящо се въплъти в трагичния образ на момче, откъснато от корените и "любимата" (прощавайте, но това в кавичките отново съм аз) и принудено да вирее на чужда почва сред съседи, които не харесва, връстници, които мрази и при температури, на които не издържа. Трябва наистина да не е обичал тия три неща там, много на юг, където живее сега, за да ми напише цели 1325 писма, в които да твърди обратното за мен. И понеже Дани винаги е бил добър в това да предизвиква тотална психоза у хората, аз му вярвах. До последно. Като капитанът, който последен напуска потъващия кораб. А всъщност трябваше да се наредя в първите миши редици, и то още при началните признаци на потъването. Само че тогава аз запуших пробойните първо с длани (глупачка), а после с парцали и тиксо (глупачка, глупачка) и си мислех, че оттук нататък вече няма да има за какво да се притеснявам.

"От juni mesec veche ne zhiveja s nashite. Premestih se v zhlishteto na moja prijatel Yanis, kojto e na 18 i uchi v politehničeskija universitet v Atina. Majka mi go ponese po-dobre, otkolkoto ochakvah; sega dori ni pomaga finansovo, dokolkoto mozhe, taj kato naposledak s Yanis poharchihme dosta pari za ekskurzii s porscheto mu, za nova kamera, novi drehi, dvd-uredba... Sazhaljavam, che ne ti kazah za tova po-rano! A maj trjbvashe..."

Svarshvam veche, ponezhe imam mnogo rizi za gladene - moi i na Yanis. Utre zaminavame za vilata na negovite roditeli kraj moreto, a oshte dori ne sam pochnal da sabiram bagazha.

Celuvki: Daniel"

Ето, това е едно мило, описателно електронно писмо от Дани. Последното, ако не се лъжа.

Почувствах сърцето си в гърлото.

туп, туп, туп.

Заслужава си в такива моменти човек да знае как да си направи спешна трахеотомия. С химикалка, например. Чувала съм, че помага.

Човек обикновено се озлобява и започва да убива с поглед, а ако има парите, си купува Пустинен Орел 0.50 като на Вини Джоунс в "Snatch", когато две и повече лоши събития уж случайно се съвкупляват в рамките на един много кратък период от живота му. Да кажем два месеца.

През моите два месеца на озлобление бях твърдо убедена, че лошите неща ми се случват, защото съм си пуснала дълга коса и нося високи сандали с червени подметки. Всеки човек си мисли, че бедите, които го сполетяват, са най-лошите от всички. Но както казва Хесе (когото залюбих безпаметно, веднага след като разлюбих Батай), за ничия човешка неволя не бива да се твърди това. И си е така. Какво представлява счупеното огледало ("девет години нещастна любов") на Туигъл

Малкович на фона на традиционно потресаващите природни бедствия, самолетните катастрофи в Париж и Бахрейн и убийствата на ватмани по трамвайната линия 5? Нищо.

И все пак много. За мен. Понеже през моите мрачни, късогледни очи и най-безобидното порязване със самообръсначката изглежда като обезглавяването на френски роялист в края на 18-и век.

Лошите неща не се случват заради порасналата ми коса. Лошите неща се случват, защото са предизвикани от лошите ми мисли. Песимизмът на една ниска, навъсена жена, моят песимизъм, е като барут в ръцете на малоумно хлапе. Песимизмът е заразен; започва от дълбоко изрязан нокът и свършва като тумор, отровил кръвта в целия организъм. Физиологически погледнато, той е способен да нахълца не само психиката ти на малки парченца, но също и черния ти дроб. Далака. Щитовидната жлеза. А мозъкът направо става на пихтия.

Запалвам си една от татковите цигари. Седя по турски на балкона и следя с разсеян поглед червените камиони с чудовищно големи каросерии. Пренасят пясък и вар за строежа на новите американски общежития, които се строят от другата страна на реката.

Горещо е. 28-ми август или някъде там. В годината с трите нули, проклета да бъде. На прехода между хилядолетията наяве и в главата ми се случва армагедон. Всеки божи ден си мисля, че мога да умра, дори само ако успея да си го внуша достатъчно силно. В края на африканското лято, което донесе в града безводие, дизентерия и момчета от провинцията без пари и без ерекция, аз съм с две висши степени от два университета, с познания по пет чужди езика, без работа, без желание за работа, с изгризани нокти, счупен преден зъб. Гърдите ме болят, цигарата догаря между палеца и показалеца ми. Това обаче не ме тревожи. Искам да си повикам по телефона циганка със златни обеци и с черни пети и зъби, която да ми гледа на боб, Таро и ръка за десетачка. Пепелта се посипва в скута ми. Намислям си да изпуша три кутии цигари една след друга само с кратки промеждутъци, в които да храча лепкави тютюневи слюнки в умивалника. Неминуем никотинов шок и край! Ще да се преселя в отвъдното, за ужас на призраците, които го населяват, похабявайки по този начин таланта си да изричам на много различни езици: "Здрасти, копеленце тъпо!" и "В пристъп на свещен гняв Моисей убил египтянина, малтретирал един израелтянин, поради което бил принуден да избяга от страната в пустинята." * *Станала съм параноична, напрегната и прозаично зла. И злината ми звучи като лошата поезия на гимназистка с бунтарски характер, която никога не обича, понеже носи скоби на зъбите, яде морфин за закуска, слуша музиката само на умрели величия, които на всичките си снимки, направени им приживе, са с мазни коси, и категорично отказва да бъде секси. Ето точно толкова банално чувствам озлоблението си към:

- емигрантите;
- жените с провинциален вкус на обличане, който задължително предполага някоя дрешка с ресни;
- и всички жаби в живота ми, които вместо да се превърнат в мъже след като съм ги целунала, както е според сценария, задължително се превръщат в претенциозни педерастаи.

А само като си помисля, че вместо да бъде толкова банално, озлоблението ми можеше да бъде величествено като Китайската Народна република, например. Или класически-фригидно като лицето на Марлене Дитрих. Или поне традиционно еднополюсно като Злобара Де Мол от "101 далматинци". Не ми понася мисълта, че вече съм "голяма", че съм "възрастен човек" и поради това ми е отнета възможността да се почувствам по-добре, само като избягам от час по френски или въртна между пръстите си зърната на някоя съученичка. Ковалски не е с мен, за да ми казва да не пуша и да не ям мекици за закуска. А без това светът ми губи смисъл. Но за разлика от другите пъти, когато не е бил с мен през всичките години, откакто се познаваме, сега го няма, не защото има изпити в университета, или защото трябва да наглася възглавницата под краката на болната си баба.

* Между другото, в подобен изблик на ярост Мойсей, когото хората по принцип смятат за смела и достойна митологична фигура, строшил по доста грозен начин двата скрижала, изписани от самия Бог. — бел.ав.

Няма го, защото заедно с хубавия си любовник заминаха на почивка - две влюбени фигури на фона на залязващото слънце. Море. Пясък. Палми. Класическа романтика от брошурите на TUI - Schöne Ferien. Само преди два часа получих картичка от морето. На гърба на плика пише с печатни букви

CONFIDENTIAL,

но съдържанието съвсем не е поверително. Предавайки си писалката, двамата са се редували да предадат своето ваканционно настроение на намусената си приятелка, която междувременно се опитва да се отрови с никотин.

"Здравей, Туигъл, пише Ковалски, вчера изгорях. Днес съм мазен, потен, лепкав, комично червен. Но моето мило момче полага максимални грижи за оцеляването ми."

После неговото "мило момче" беше продължило с почти идентичен почерк като този на Ковалски:

*"Туиги, прекарваме си добре. Кафето в Сан Дорменто е лошо, но закуските са обилни и добри. Липсваш ни. Поздрави Дани и да се снимате заедно за анализите.
Muddy kisses from two pigs"*

Бях им казала, че докато са на море, Дани ще се прибере за първи път, откакто майка му го взе при себе си преди две години и половина. В Португалия първо. После заедно е преместиха да живеят в Атина. Те обаче не знаят, че снимки с Дани няма да има, понеже Дани така и не дойде. А не дойде, защото скъсахме два дни след като те заминаха за Сан Дорменто. Крещяхме си по телефона. Или май си разменихме мейлове с грозно съдържание. Не помня вече. Не че беше толкова отдавна, само преди 5 дни, но просто не искам да си спомням. Помня само, че след като всичко мина, на сутринта се събудих с твърдата увереност, че няма да ми се случи нито една беда. Но само с влизането в банята, така непохватно махнах пластмасовия предпазител на самообръсначката си Sensor Excel, че той бързо се хлъзна надолу в канала на мивката. В продължение на няколко секунди се чудех дали да извикам водопроводчик по телефон, избран наслуки от Yellow Pages, или Батман. Накрая казах на майка ми. Тя ме погледна лошо, с укор и сутрешна, антикофеинова досада и отиде да отпуши канала собственоръчно. По-късно същия ден, докато пиех кафе на терасата и разсеяно опипвах загребелите си от носене на сандали пети, си мислех за това, че вече съм свободна да не мисля за Дани. Хем му желях всичко най-хубаво, хем в същото време ми се искаше да умре мъчително, примерно, при катастрофа. Докато се возят с бясна скорост в разкошното порше на младия му любовник. Смачкан череп, разкъсани вътрешности - страшна работа! Ще са нужни две цистерни с вода, за да почистят кръвта от пътното платно.

Според синоптичната прогноза в съботния вестник, тази година няма да има есен. Докъм три и половина имам главоболие, което успявам да потуша с порция пържени тиквички със сос тартар и два аспирина за десерт. Вечерта, докато гледам телевизия, си позволявам лукса да бъда безхарактерна и да мисля за Даниел - сексуално девиантния, 17-годишен предател с голям кур и зелени очи, които мога да имам отново само под формата на туршия. Аз съм на 27 и три месеца. И дума не може да става, че на тези години и в това състояние - с напукани пети и слънчеви петна по лицето - някой мъж ще ме хареса дотолкова, че да ми каже със загрижен тон: "Недей да ядеш мекици за закуска!" Отново поглеждам курортистката картичка, подпечатана с "калните целувки на двете прасета". В Сан Дорменто, без мен, те се въргалият в кал и похот...

Ставам от фотьойла, колената ми изпукват, паля цигара, изпускам дима през носа, допирам пожълтелите си от тютюна устни до думите, изписани от ръката на Ковалски, на пощенската марка има рисунка на зелено Бентли от 50-те, влизам боса в кухнята, отварям хладилника, отвътре ме лъхва скреж и мирис на плодово мляко, което не ям, но затова пък използвам вместо маска за лице,

стисвам изгледа от Сан Дорменто между зъбите си, докато отварям една бира, с цигарата прогарям картичката там, където пише "Липсваш ни".

В този момент решавам да замина за морето.

Събрах багажа си за морето само в една ръчна чанта - бикините от единствения ми черен бански костюм, чехли за баня - жълти и отвратителни, шампоан с екстракт от лайка, самообръсначка и някои други тоалетни принадлежности, тампони, носни кърпички, хавлиена кърпа, мобилния ми телефон, два сандвича и два пакета цигари. В последствие размислих и извадих единия, а преди да се кача в автобуса, извадих и другия пакет - подарих го на едно 9-годишно хлапе, което просеше дребни монети от пътниците, но кой знае защо хората му даваха всичко друго, само не и пари - порно-списание, ластик за коса, три захарчета, скъсана позлатена верижка, недоядена вафла...

Преди да заключа външната врата, за последен път погледнах картичката, подпечатана с калните целувки на две прасета, и промърморих:

- Ще се видим в Сан Дорменто, lover-boys!

Нова Година в Осло

Започнах да проявявам интерес към Фин Ноли след студената Коледа, прекарана в Осло. Това беше година и половина преди да получа картичката с изглед от Сан Дорменто. Направих го от скука. И от сартърова погнуса донякъде. Всичко и всички ми се струваха противни - поради зимата и снобските коктейли, организирани с повод и без повод за псевдо-интелектуалците в Американския университет. Сандвичи с еленово филе, захаросани бадеми, вино и розови пастички. Върхът на кулинарния кич.

Това, че бях в депресия, не ме притесняваше особено много, понеже то е все едно да кажеш на една калинка, че има точки на гърба си и тя да падне от учудване при тия думи. Депресията е като белег от операция - с времето свикваш с него и преставаш да го забелязваш. На околните обаче, кой знае защо, той белег направо ще им извади очите.

Срещу 24 декември падна гъста мъгла. На 4000 км от къщи Коледата е също толкова лишена от смисъл за бедните духом, колкото и ако си си въщи. Мразя празниците. Те са досущ като бели магарета, в чиито опашки са се оплели червени бодили.

Покрай празниците всички руси и богати духом хора бяха заминали нанякъде. В квартала, където живеехме, бяха останали само негри и араби. И ние тримата: сестра ми Бора Малкович, капризният ѝ приятел - къдравият Тони, и аз, Туигъл Малкович - с циклични пъпки по брадичката и кожа бяла като на добре напудрен мъртвец. Всъщност освен нас тримата, някъде там, в дъното на общия коридор шаваше и съседът ни - виетнамец, който не беше напуснал Норвегия вече 12-та година и дори имаше норвежки паспорт. Беше мил човек; всеки път, щом срещнеше Бора в асансьора, я питаше дали случайно не ѝ се намира пишеща машина.

Тони работеше като общ работник в една ферма на 80 км на юг от Осло, имаше си жълти гумени ботуши до коленете, а джобовете му бяха натъпкани с ханзапласт и шумкащи бластери с поливитаминни таблетки за възрастни и младежи над 18 (без изкуствени аромати и консерванти). Беше дългокос, набит, ходеше леко разкراчен, често беше сърдит, но в моментите, в които беше в добро настроение, можеше да мине за забавен. Типично мъжкарските му навици вървяха в комплект с интереса му към бързите коли и старите рокаджийски банди като Iron Maiden и Led Zeppelin.

Когато Тони и Бора излизаха за около два-три часа в мъгливите коледни предобеди, аз оставах сама в апартамента, четях автобиографията на Салвадор Дали, пиех капучино с ром и канела и мерех нови дрехи. Един ден нещо, което Дали беше казал, ме впечатли особено много и побързах да си го запиша в дневника. "Когато си играеш на гений, винаги ставаш такъв." Салвадор Дали е написал това, когато е бил на 37. Когато аз го прочетох, бях на 25 и много се уплаших да не би това, за което говори, да се случи и на мен.

Оставах почти 30 часа до края на 98-ма. Часове, които с Бора оползотворявахме, пазарувайки храна за Тони, храна за нас и меки кукли в сив цвят, една от които ми харесваше особено много: симпатичен мини-слон с хубав, издължен хобот, перверзно наподобяващ пенис на магаре.

Във френското кафене Le Croissant на първия етаж на търговския център Oslo City си поръчах кафе със сметана. Малко ми се гадеше, но то беше, понеже на излизане сутринта бях дръпнала "за отскок" на празен стомах голяма глътка водка от запасите за новогодишната нощ. Кафето в Le Croissant не ме ободри особено, но поне успях да се съържа да не повърна.

Виетнамецът беше започнал да готви празничната си вечеря осем часа преди полунощ. Варени задни крака на куче, не по-възрастно от 4-годишно, с ориз и сушени гъби. Възщност не знам, това си го измислих. Но каквото и да беше това, което къкреше на бавен огън върху печката, смърдеше традиционно зле.

Последният ден на 98-ма се случи мрачен и влажен. Мислех си, че ако слънцето не се покаже дори за половин час, със сигурност щях да ослепея като къртица. Улиците бяха странно пуссти. Изключение правеха само централната улица (по протежение на която се провеждаше новогодишен крос за любители-дебили) и някои от кафенетата наоколо, в които пускаха хубава музика - REM, Джордж Майкъл...

В три и половина следобяд вече беше тъмно.

Тони се държа сюрпризиращо приветливо с всичките ни гости. Събрахме се в кухнята на "шведска маса със столове". Първо дойде Джани с някоя си Дана от Казахстан, после Влад, един наш стар приятел, съставител на речници, който ни представи брат си Стенли (live from Iowa, USA) и накрая пристигна синът на търговския представител, придружен от около 20-годишна наша сънародничка. Момичето каза, че името ѝ е Вирджиния, с обиграно движение демонстрира татуировка на лявата си плешка (пегас с разперени криле и зле изрисувана муцуна), а когато компанията взе да се изнизва няколко часа по-късно, тя изведнъж бе споходена от ораторско вдъхновение и накратко ми описа превратностите на съдбата, които я изхвърлили на норвежкия бряг преди шест месеца.

Имаше задоволително количество пиене, което стигна за около осем часа, а първата жертва беше Тони, който изпробва върху себе си скоросмъртен коктейл-бомба, смесвайки водка, червено вино и бира.

Родителите ни се обадиха към 10. Баща ми взе да бълнува по телефона за някакви батерии "Варта", а майка ми ме посъветва да избягвам сексуални контакти с гости, които виждам за пръв и вероятно за последен път (което си беше един добър съвет по своята същност).

Джани, който беше поздравен за проявената съобразителност, пристигайки на партито с казахстанка вместо с любимия си женски гущер, си тръгна последен в 4 часа на 99-та. Докато Бора миеше съдовете, аз трябваше да слушам безкрайните му истории за неговия съсед - поп Били, който го поощрявал да потърси Бога чрез оформянето на "религиозна" брадичка.

Дрехите и косата ми бяха просмукани с цигарен дим. Само че няхах сили да взимам душ толкова късно през нощта (или рано сутринта), затова си легнах пияна и воняща.

В първия ден на годината на Антихриста гъста бяла мъгла легна над Осло. Пейзажът навън беше толкова нереален, че човек се опияняваше от илюзията, че се намира в аквариум, а самият той е хлъзгава риба с изпъкнали червени очички.

Беше странно, че се събудих без очакваното главоболие. Веднага се изкъпах и най-после отмих от себе си натрапчивата миризма на тютюн и бъчва. Тони вече беше буден и щом ме видя, веднага се похвали с дрезгав глас, че снощи се бил "накиснал" здравата. И без да го припомняше, то си беше адски очевидно.

Тримата закусихме с много кафе и узрели банани, а после се преваряхме да гълтаме аспирин и аспизал.

В късния следобед, откъм общата кухня започнаха да долитат странни звуци, които напомняха кълцане на месо. Виетнамецът пак приготвяше нещо умопомрачително кърваво, нехуманно и spicy за самотната си вечеря.

Сънувах, че открадвам един черен сутиен и го скривам под плетената си шапка. Но когато излизам от магазина, забелязвам, че едно ченге тръгва по петите ми. Тъкмо започвам да се чудя какво ли ще измисли, за да ме спре, тъй като няма никакви преки доказателства срещу мен, когато с ужас установявам, че етикетът на сутиена виси изпод шапката ми.

Отново мъгла. И прясно навалял сняг.

Просто нямах нито сили, нито желание да напускам леглото. Лежах свита под завивките в състояние на аспизалова полудрямка, а зад затворените ми клепащи свирепи ченгета ме дебнеха от засада. Въпреки всичко към обяд успях да стана и в оставащите три часа и половина до мръкване (кратички са зимните скандинавски дни - без съмнение), с Бора обикаляхме улиците, за да проверим дали нещо се е променило в първите няколко часа на новата година. Когато взе да се стъмва, излядохме по един фалафел в израелската закусвалня и се прибрахме. Вкъщи заварихме Тони да седи на леглото по слипове и потник и да си играе с клетъчния телефон. Бора предвидливо беше скътала половин бутилка водка, на чийто етикет беше написала с черен фулмастер:

НЕ ТРОГАЙ!
DON'T TOUCH!,

за да не бъде погубена в новогодишната нощ.

Навън пак заваля сняг и аз кой знае защо се вбесих.

5-ти януари. Тони и Бора дойдоха да ме изпратят на летището. Преди да се запътя към гишетото за check-in, Тони заговорнически ми смигна. Имахме си двамата една малка уговорка - съгласих се да отнеса две порно-списания като подарък от него за най-добрия му и свръхпотентен приятел Ракли. Дори му ги надписа с фосфоресциращ маркер на развален норвежки. Посланието върху корицата на едното от тях гласеше нещо от рода на:

Желая успех както на големия, така и на малкия Ракли!

Самолетът за Цюрих беше тъпкан, но точно седалката до мен остана празна. В 8 без 15 сутринта машината набираше скорост. Навън все още беше тъмно. Бях облечена с тениска D&G, черни джинси и черна жилетка. Закуската ми се видя истинско предизвикателство, пред което отстъпих; стюардът ме попита дали не ми е лошо. Не знам, казах аз.

Във free-shop-а на цюрихското летище похарчих стотина крони за стек цигари, два лака на Lancôme и кутия шоколадови топчета, която имаше формата на ведро за мляко. От тези като във филма за Хайди. Швейцария - какво да правиш...

Фин

Два дни по-късно, още преди да сме довършили ведрото с шоколадовите топчета, за първи път разгледах Фин Ноли отблизо. До този момент цели три години се бяхме разминавали по коридорите на университета, между масите в студентския стол - той ми се струваше мълчалив, нелюбезен и дори опасен. Този ден обаче, влязох в радиото (където Фин работеше вече шести месец като новинар) и го погледах с ясното желание, че искам да го видя. И при този първи поглед Фин ми се стори красив - честна дума, така си беше! - макар че косата му беше лошо подстригана, а на горната си устна имаше пулсиращ херпес.

- Сама ли си на ефир? - попита ме той с глас, който сякаш идваше от вдън горите тилилейски.

- Да, защо?

- Мога да ти помагам. Ако искаш. Ще отговарям на телефонните обаждания.

- Да, добре. Благодаря ти - отговорих хладно, но любезно, струва ми се, закачих палтото си до неговото бяло яке и понечих да вляза в студиото.

- Туигъл?

Обърнах се. Очите ми, с ириси станали почти прозрачни от безслънчевите дни в Осло, се фокусираха върху херпеса на горната му устна.

- Какво?

Той се поколеба.

- Нищо...

Преди било възможно мъжът да срещне жена, която да готви като майка му. Сега обаче най-много да срещне жена, която да порка като баща му.

Наздраве за Фин Ноли!

Ковалски се обади от столицата, за да ми каже, че в събота ще дойде, за да ме види. Това беше първият му семестър в Богословския факултет. За разлика от ученическите си години обаче, по-голямата част от които прекара в леглата на възрастни мъже или в моите отчаяни от копнеж прегръдки, сега Ковалски проявяваше неподозирана академична ангажираност. Сякаш не беше на себе си - по цял ден се ровеше в дебелите книги по Тълкуване на Новия Завет, История на църквата и Хагиология и си купуваше шоколадова вафла и компакт-диск на Нина Хаген, само ако чувстваше, че си е заслужил подобна премия. Всъщност на Ковалски му отиваше да се занимава с божии дела. Правеше го със съвсем загатнатия цинизъм на убеден атеист - красиво, обиграно, с финес и компетентност. Ковалски имаше навика да иронизира всичко и всички. В това отношение Бог не правеше никакво изключение. Всичко беше една превъзходна игра на млад дявол, облечен в черните одежди на боговлюбен.

В столицата Ковалски живееше при едно роднинско семейство - аристократи с внушително родословно дърво. Единственият мъж в семейството, господин Тинтърмън, обичаше Ковалски като по-малък брат и беше готов да направи всичко, за да му угоди и за да може Ковалски да живее безгрижно. Самият той беше преподавател по патрулогия в богословския факултет.

Господин Тинтърмън беше този, който каза решителната дума, когато всички в истинското семейство на Ковалски се чудеха какво да го правят, след като приключи с гимназията. Затова веднага щом Ковалски се върна от тридневната екскурзия до Халкидики, която родителите му бяха подарили по случай завършването, бе решено момчето да се запише да следва богословие; така хем щеше да направи нещо полезно за бъдещето си, хем щеше да бъде близо до господин Тинтърмън, а по този начин вероятността да се забърка в някоя голяма каша значително намаляваше. 45-годишният Тинтърмън щеше да държи хубавия богослов под око.

В първите месеци от следването си Ковалски беше толкова раздразнен от промяната, настъпила в приятно рутинния му живот, че ругаеше постоянно и непрекъснато си търсеше повод, за да се прибира всеки уикенд вкъщи.

Мъже около него нямаше. Поне засега. А нямаше, защото Ковалски наистина беше толкова изнервен, че не му беше до флиртове. Зубреше староеврейски и навсякъде ходеше със Светото писание под мишница, понеже много умно беше забелязал, че сервитьорите стават доста по-отзивчиви и почтителни, когато на някоя маса в заведението им седи сериозен млад човек, който вместо спортен вестник прелиства Библията.

И така, през по-голямата част от зимата Ковалски беше далеч от мен. Това ме караше да се оглеждам отегчено около себе си, макар и в сравнително малък параметър, за нещо, което се движи ритмично, не е описано в учебниците по психиатрия и има сини очи.

Един ден Бог - този, когото наричат с много имена и за когото Ковалски четеше в дебелите книги - ми прати вдъхновение, за да забележа Фин. Това беше денят, в който Фин каза: "Нищо."

От немай къде се записах в курс по Deutsch Intensiv. Инструкторката беше пълничка и добродушна жена, омъжена от 15 години за виецнамец. (На това място вероятно всеки ще си помисли, че съм развила параноя по отношение на виецнамеците. Но това не е така. Просто в даден момент от живота на човек се случва така, че виецнамеците винаги преобладават.) Останалите курсове, по своята тематичност, отговаряха до един на естеството на специалността ми - английска и американска литература.

В списъка на студентите за курса по съвременна драматургия фигурираше името на Фин Ноли.

Благодаря ти, Боже!

За мен сезонът за лов на елени беше вече официално открит.

През първите седмици на новата година сънувах много. А писмата, които получавах от Даниел, бяха дори повече от сънищата, които ми се присънваха.

"16 януари

Снощи бях да си взема касета от един видео-магазин на няколко преки от нас. Взех шест, две от които се оказаха направо великолепни: Three of Hearts и Threesome. В продължение на няколко часа не спрях да рева. Гледах видео докъм 5 сутринта; бях си сам въщи - майка ми и онзи нещастник, любовникът ѝ, бяха отишли на гости. Когато се прибраха, бяха ужасно пияни. Легнаха да спят, а аз бях толкова отвратен, че си взех якето и излязох.

Тази нощ не съм спал. А и не чувствах нужда от сън.

След като изгледах и "Франкенщайн", започнах да чета една книга. Не беше много интересна. Нямах настроение за мастурбация. Нямах настроение и за пиене. Но въпреки това пих.

Лежах, потопен до брадичката във ваната, с цигара и чаша уиски, и си мислех за теб. Представях си как спиш в момента. После будилникът на мобилния ти телефон те събужда и ти отиваш в банята по тениска и черни бикини; правиш си кафе и докато го пиеш, се гримираш, пушиш и си слагаш няколко капки парфюм зад ушите.

Много съм ненормален, нали?"

В понеделник и сряда сутрин гледах да не закъснявам за лекцията по драматургия при мистър Гибсън. Извиквах си такси по телефона. Точно три минути преди началото на часа влязах в аудиторията и отправях нетърпелив поглед към мястото, където очаквах да видя Фин. Той беше там. Винаги. И седеше сам. До деня, в който не го попитах дали може да седна до него.

- Може ли да седна при теб? - попитах шепнешком, поглеждайки го над тъмните си очила.

- Моля - отвърна той, без дори да ме погледне.

Идеше ми да го зашлевам, но се стърпях. Настроението ми се скапа за целия ден.

Вечерта срещнах Елен*. Поговорихме си малко за това какво ще правим като завършим глупавия университет, лакирахме си ноктите с моя лак, купен от цюрихското летище, и после Елен ме заведе на купон в 430-та стая; там се пиеше червено вино и се пушеше свръхдолнокачествена трева.

Беше понеделник. Денят за среща с мистър Гибсън и Фин. Седях до Фин. Той беше с нови обувки, 45-ти номер, направо огромни. От сапуна и студа очите му се бяха налели с кръв като на алкохолик. Четохме "Вуйчо Ваньо" на английски и беше толкова ужасно, че трябваше да изляза за малко. Седнах на студените стълби при аварийния изход и се опитах да си запала цигара. Запалката обаче отказа и прибрах обратно цигарата в пакета.

Същия ден следобяд с баща ми взехме назаем колата на един приятел и потеглихме към летището, за да посрещнем Бора от Осло. Купето миришеше ужасно - на протекъл бензин и мазни царевични пръчици; въпреки зимата се наложи да пътуваме няколко минути с отворени прозорци. Баща ми караше, аз седях отзад, почти в епицентъра на миризмата, и се опитвах да чета Reader's Digest. Минахме покрай мястото, където предния ден беше катастрофирал двуетажен автобус след челно сблъскване с фолксваген-транспортър. По шосето все още имаше следи от засъхнала кръв. Откъснатите крайници обаче отдавна ги бяха прибрали в найлонови пликове.

В залата за пристигащи нямаше ток. Използването на дамската тоалетна се превърна в истинско приключение с неочакван край. Оказа се, че въобще не съм използвала женската, а мъжката тоалетна.

Бора се появи учудващо навреме. Веднага се оплака, че е платила сто долара за свръхбагаж, но изглежда искрено се радваше, че вече си е у дома.

Когато поне другите се радват, това все пак е нещо... Аз самата никога, или рядко намирах причина и повод да се чувствам така. Дори не бях способна на злорадство (което в същността си пак е вид радост, но с обратен знак), когато във вестниците прочетох, че на 31-ви януари в Аляска е била измерена рекордно ниска температура от минус 73 градуса по Целзий.

Е-мейл:

Skapa dushichke, drugata sedmica shte hodim na ekskurzia do njakakav ostrov. No oshte ne e mnogo sigurno. Pisah ti pismo i dnes shte go pusna. Onzi den si kupih parfjuma na Kenzo. Ottogava te sanuvam postojanno. Mozhe bi e ot mirizmata, zashtoto s neja te pomnja.

Tvoj, Daniel

В центъра на града, само на няколко крачки от общежитието, отвориха ирландска кръчма, която се казваше като британската група All Saints. Тематично кръчмата се връзваше повече с "Рок-кафето на ъгъла", отколкото с бар "Наздраве" на Тед Дансън. Освен това не предлагаха кой знае колко интересни неща за пиене. Например, нямаха коняк Amaretto...

Понякога с Иван, червенокосият компютърен гений от глава първа на съвместния ми живот с Ковалски, се отбивахме вечер през All Saints - когато замръзналите опашки на кучетата се пречупваха на две от студа.

Иван никак не се беше променил - ведър поглед, бяла кожа, покрита със симпатични шотландски лунички, яркочервена, твърда коса, винаги с идеално подрязан бретон. Не беше висок, ходеше с лека стъпка, а заради прекрасното си чувство за хумор често ме караше да съжалявам задето вече нито Бог, нито Сатаната бяха в състояние отново да ги съберат двамата с Ковалски. Кое то пък щеше да рече отново да бъдем тримата заедно - както преди години. Никое щастие не ми се струваше пълно, ако не беше споделено с Ковалски.

* По-късно в този разказ един малък италианец, който работи като готвач в пицерия в Щутгарт, ще се влюби в Елен, ще ѝ купи панталони на Valentino от червена кожа, ще я вземе със себе си в Германия, след което ще заживеят заедно – "докато смъртта ги раздели".

Иван обичаше таратор, супа от гъби, пилешки крилца, пилешки трътки и въобще всичко, което някога е мърдало заедно с живото пиле. Много обичаше да говори саркастично за храната, която ядеше: "Тези кокоши крилца, както са записани в менюто, любезна госпожице Малкович, по всяка вероятност са били собственост на група дърти бройлери пред пенсия, понеже храносмилателната ми система изключително трудно успява да се справи с тях."

Втори февруари мина под лозунга

It's gay to be gay!

Соня (друг "бивш" близък човек от обкръжението на Ковалски, но далеч по-злонамерено настроен към мен) ми честити празника с дружелюбен мейл, в който ме назоваваше с епитета "чудовище". Когато се поинтересувах каква е причината за подобен патос на омразата, тя ми отговори, че не е трябвало да се срещам с Иван и да не разговаряме с него за "разни неща". Така и не разбрах за какво става въпрос и затова престанах да се тревожа за това дали съм чудовище по душа или по външност. Или и двете.

Вечерта отново се срещнах с Иван и за да си спестим разговорите, които сигурно явно притесняваха някои хора в града ни, в продължение на час тъпчихме устата си с пица, без да говорим. После аз повърнах.

Булимията ми!

Сутринта на трети февруари се събудих с ясното съзнание, че съм влюбена във Фин Ноли. Това ми дойде като гръм от ясно небе и затова, когато чух стъпките на пощальона, изтичах навън по пижама, ботуши и плетени ръкавици и го помолих да ми удари плесница. За мое най-голямо учудване, той го направи, без да се поколебае и секунда. Бузата ми пламна, пощальонът се усмихна любезно и си тръгна. Чак после, докато пиех кафето си на кухненската маса и поглаждах с хладна ръка зачервената си буза, се сетих, че преди година нарекох същия този почтен пощенски служител "нещастник", задето в седем сутринта позвъни на вратата, за да ми предаде спешно някакво препоръчано писмо.

Цял ден не мръднах от къщи, дори не отидох на лекции, защото бях заета да анализирам ситуацията. Това, което ми се случваше, беше толкова необосновано и невменяемо, че не можех да изровя и една сваятна причина, за да оправдая себе си. Не че беше абсолютно невъзможно някой да е влюбен във Фин или поне да му симпатизира, но не исках това да съм аз. Не можех да бъда аз. Не биваше да бъда аз. Аз имах други планове за себе си, други работи за вършене, още много ненужна храна за повръщане, трябваше да напиша хиляда книги, които да разтърсят света, да износя всичките черни дрехи, които щяха да бъдат ушити през следващите няколко години на депресия, да презра суетата, а същевременно и тези, които не я познават, трябваше да престана да пуша, но да продължа да обичам Ковалски, защото той беше любимият ми haut-couture аксесоар - прищявка и прахче дрога, което никога не свършва... Трябваше да свърша толкова много неща, преди да реша, че е време за печално и грандиозно умиране. Затова се уплаших, когато прегледах електронния си органайзър, и обикновения си органайзър също, но и в двата не открих нищо, което да предвижда ангажимент, отбелязан с инициалите "Ф. Н. "

Аз и Фин Ноли!

Трябва наистина да съм умирала от скука...

Фин Ноли ми харесваше, привличаше ме, понеже беше потаен, ненатрапващ се, флегматичен; имаше хубави сини очи. Или сиви. Не знам - чувствах неудобство да го гледам право в очите. Това, че не беше приказлив, беше приятна черта, с която си помислих, че мога да експериментирам. И въобще Фин заслужаваше да бъде приветстван и заради "новаторския дух", който беше на път да внесе в зимното ми ежедневие, лишено от Осло и Ковалски. Мисълта за това ме накара да се усмихна. Почувствах се облекчена и дори малко щастлива.

Следващите дни преминаха сред разни американци-чикиджии, иконата на моето ново вдъхновение Фин Ноли, много кафета, математически задачи, пушек от евтини цигари, както и пушек от Gittane.

Фин продължаваше упорито да мълчи, но това вече ни най-малко не ме притесняваше. Когато се появи в нюзрума със слушалките на дискмена на ушите и поглед кой-ще-ми-прави-компания-за-обяд, обядвахме заедно. Когато вадеше цигара от пакета си, аз го поглеждах завистливо и той изваждаше още една. Когато бях в ефир, той подреждаше дисковете с музиката и вдигаше телефона. Покрай него и аз приказвах по-малко, а това ме успокояваше и тишината след време така започна да ме дрогира, че мозъкът ми се размъти и дори в дългия си нос започнах да виждам профила на Нефертити. В редките моменти, когато все пак разговаряхме, разбирах, че това е човекът на моите най-интелектуални еротични мечти, защото Фин познаваше френските класици, изразяваше се ерудирано, тренираше йога, интересуваше се от ранна европейска история, археология и драматургия, знаеше кои са президентите на страните от Г-8, имаше мнение по моралните аспекти на проблеми като ефтаназията, клонирането и феминистичната ярост на съвременните амазонки с лаптопове, пишеше хайку, пушеше трева и беше девствен. Преди да запише история в Американския университет, беше дублирал филми в киноцентъра Berrytmovies LTD. Гласът му беше нисък, плътен и сериозен - с успех можеше да участва в радио-реклами за транквиланти.

По време на изпити Фин се тъпчеше с Amidalon. Твърдеше, че това лекарство стимулира мозъчната дейност. И понеже учеше много и почти не излизаше от стаята си, просто не ми даваше душа да развенчая мита за неговия елексир като му кажа, че това лекарство се предписва изключително за лечение на бавноразвиващи се деца.

Извън реалните радости на мрачната Туигъл Малкович и мълчаливия й приятел в игрите и пушенето, съществуваше и един друг, много тъжен, микропроцесорен свят, който Иван ми описваше в дълги е-мейли:

Vecher. Metro. Vav vagona ima chetirima patnika. Mlada hubava devojka chete narachnik za potrebitelja "Excel za chajnici". Do neja businessman darzhi "Pravete business s edna izvestna firma za programno osigurjavane." Ot djasnata strana - mladezh: bled kasopodstrigan, a ochite mu sashto kato evtin monitor - treperjat pod mizernite 56 herza. I az - chetvartijat passager v tozi vagon na metrototo. Spirkata "FTP komma" veche na nishto ne prilicha. A predi godina samo beshe strahotno prezhlivjavane. Bjala, hospitalizirashta obstanovka, kojato te kara da se chuvstvash sterilen kato kapka jod. Mrazeh тази spirka. S dnite bjaloto beshe stanalo sivo, sled tova tamnosivo, a sega veche beshe krajno neopredeleno.

Motrisata tragna - tova e dobre. Ot vehtoto zelenikavo jake na mladezha starcheshe kabel ot mishka. Stana opasno, otkakto mishkite vzeha da rabotjat na 220V. Momicheto mi se usmihna. Ako se napana, mozhe dori da mi se stori krasiva. Ot usmivkata i me lahna zheljaznata hladina na cheljjustnoto aparatche za izpravjane na krivi zabi, model XXL s vgraden Internet shljuz.

Businessmanat trepna. Izvadi ot dzhoba si edin metalikovosiv Parker, pochesa se nervno po chatala i pribra pisalkata obratno v dzhoba si.

Posledna spirka.

Navan e niakakvo.Otsreshta pogledat mi prikova mnogocvetna mega-goljamo svetesho reklamno pano na I-leshti za ochi: "Hodish i browse-vash", "Hodish i chat-ish", "Hodish i download-vash" - kakvo poveche mu trjbva na chovek! I za kakvo da se obazhdame na priatelite si, te ne ni trjbvat! Dori kuche ne ni trjabva, sled kato ot www.getdog.com mozhesh da si "svalish" poslednata versia domashen ljubimec i da go nastroish, kakto ti se iska. Mamka mu na Internet! Otkakto Microsoft predlagat oplozhthane prez Net-a,

svetat veche ne e sashtijat: clickvash varhu "Connect to Miscosoft" i si izbirash rasa, cvjat na ochite, harakter, golemina na chlena... I posle chakash devet meseca."

Натиснах ESC върху клавиатурата на компютъра и mail-ът от Иван изчезна.

Иван беше тъжен и умен човек. По принцип такъв беше през деня. Нощем обаче зелените му очи потъмняваха; той нахлупваше ушанката ниско над рижите си вежди и подкарваше масленозеления си Opel Vectra из града. Чукаше момчета в градските нужници. На гарите. Особено там. Ако изпиеше повече от две малинови финландски водки, започваше да целува непознатите тийнейджъри, насядали край бар-плота в някой бар. Имаше такива, които го блъскаха и го ругаеха, но повечето благосклонно му позволяваха да опипва топките им и да ги черпи с текила и кашу. След текилата Иван получаваше пълното право да ги люби в колата си - по различни начини, в различни пози, пияни и възбудени от новите ерогенни зони, които болката бързо отключваше в телата им. Момчетата нямаха нищо против да го правят отново и отново - не им достигаха парите за пица, или за златен Rado. Всекиму според нуждите. А някои от тях просто бяха намерили идеалния начин, за да се бунтуват срещу вагините на малките момичета, които ги чакаха самотни в други кафенета и други нощни локали, без да подозират, че Иван е излязъл на лов и безчинства. Скоро белите, татуирани шии на хубавите момчета се покриваха със сини любовни отпечатащи от вампирски целувки - трайните следи от екстаза на непредвидени нетрайни запознанства и любви.

За Иван никога не представляваше проблем да си купи бърз секс чрез www.getboy.com.

Допреди няколко дни не знаех защо един Net-вibrator се включва на мястото на joy-stick-а с интерфузен кабел...

Натиснах CTRL+ALT+DEL и затворих връзката с Иван.

Далеч от Ковалски, изолирайки се от тези, които ме харесваха и изолирана от тези, които ме мразеха, в разгара на Студената война на моето презрение, встрани от частните разгулни партита, организирани с парите на американските алкохолици, чиито деца като по чудо оцеляваха (може би защото през август носеха гумени ботуши, а през ноември - къси панталонки и бели чорапогащи със замърсени ходила), извън тялото си и същевременно вътре в еротичните писма на Даниел, опитомена като бял заек от мълчанието на Фин и полудяла от лудост и лукс, бледа и кльощава, без радост в очите, но вечно с цигара между пръстите (рядко запалена, понеже забравях, че изобщо ме има), аз, Туигъл Малкович, постепенно започвах да виждам в сънищата си по-реалния живот - този, който исках. Дори сънищата да бяха кошмари. Защото "навън", когато очите ми бяха отворени и по улиците течеше вода от жълтите цистерни, аз вече нямах личен живот, който да изживявам безгрижно, сиреч без грижата как ще "звучи", когато бъде описан в роман. Чертата между нещо-се-случва и нещо-се-случва-защото-трябва-да-бъде-написано-в-книга се беше заличила съвсем и аз се бях превърнала в зомби, което се лута оголило зъби и следвайки кълбото прежда на не-своята съдба, търси обречени смъртни, за да ги превърне в зомбита от друг вид; това са зомбитата, които някога са били нормални хора, но в следствие са станали литературни герои и затова им е малко трудно и се чувстват неуместно като живеят заедно с останалите смъртни. Неудобно е някак си... Някои зомбита обаче са особено упорити - те са толкова решени да запазят посредствения живот, който водят "навън", че използват всякакви трикове, само и само да ми се изплъзнат.

Така беше и с Фин в началото. Той определено беше започнал да ме ядосва - дърпаше се и демонстрираше проклет характер. Между мен и Фин се беше установило странно мълчаливо отношение на съпричастност, което ми се струваше доста обезпокоително, защото до този момент бях свикнала хората публично да изразяват възхищението си от мен, да ме следват предано нагоре или надолу по пътя, или ако не това, то поне да ме мразят безпаметно. Но при всички случаи те говореха на висок глас. За мен. Сега обаче беше съвсем различно. Пред колегите от радиото с Фин се

държахме така, сякаш едва се познавахме, но когато наоколо нямаше хора, изражението на лицето му се променяше и в тези моменти разбирах колко много TNT-потенциал се крие зад пестеливата му усмивка и бавните му движения. Той пушеше много и прекарваше почти цялото си свободно време в нюзрума на радиото.

Веднъж Фин ми каза:

- От всичко най-обичам да си запаля цигара и да не мисля за нищо.

В нощта срещу 22-рия му рожден ден, когато той и хилавият му сифилистичен съквартирант Йеспен дойдоха в стаята ми (всъщност аз ги помолих да дойдат, защото нещо не беше наред с матрака на леглото ми), изведнъж ми просветна защо Фин се държи толкова резервирано спрямо мен въпреки откровените ми опити за опитомяването му.

Разглеждахме списания за мода и коли, а Йеспен ставаше все по-невалиден и някак хлъзгав, защото приспивателното, което беше изгълтал, започваше да му действа. Аз им разказах набързо историята за кратката ми, да я наречем "лав-стори", което няма нищо общо с познатия и свръхексплоатиран термин "love-story", с един мил и възпитан младеж с инициали D.G. през лятото на 96-та. А когато Йеспен ме попита с провлачен глас защо в крайна сметка сме се разделили с D.G., след като според собствените ми думи никога не сме се карали и сме си прекарвали толкова добре заедно, отговорът ми ги остави безмълвни:

- Една сутрин се събудих до D.G. на мекия дюшек, проснат на пода в квартирата на един черен реге-изпълнител, чието име дори не знаех, но който беше така любезен да ни приюти у дома си за една нощ срещу моите златни обеци и шепи презервативи, които D.G. изрови от раницата си, и когато се вгледах в гурелясалите очи на D.G., изведнъж установих, че вече не ми е никак интересен. Станах, обух си гащите, облякох се, измъкнах се на пръсти от квартирата и хванах първия автобус за къщи. Следващият път, когато видях отново D.G., беше през март следващата година.

- Аз затова се и страхувам, Туигъл - проговори неочаквано Фин. - Страх ме е, че един ден ще ти стана безинтересен и това ще се случи точно в момент, в който ти ще си ми фатално интересна.

Тонът му беше изпълнен с такова мъчително съжаление, че дори не можех да реагирам адекватно и да го нарека "глупак". Но бях доволна, че го каза.

Валя дъжд почти през целия рожден ден на Фин. Фин каза, че е предвидил "купон с пиене" в нюзрума от девет вечерта. Аз казах, този купон не ме касае; предпочитам да си остана в стаята и да се дрогирам с кафета.

В осем и половина същата вечер Фин се появява в стаята ми - изкъпан, облечен в чисти, хубави дрехи, гладко избръснат, ако не се брои едва загатната брадичка.

- Точно сега ми се иска да отида в радиото, да им оставя бутилките с алкохола и да се върна тук - казва Фин.

Аз седя по турски на пода и мълча.

- Какво мислиш за гръцките скулптури, Туигъл?

- Не ми харесват. Прекалено съвършени са. Само Венера Милоска ми е симпатична донякъде, понеже е инвалид.

Фин стои прав до огледалото, покрито със засъхнали петна от пяна за коса.

- Аз красив ли съм?

- Не.

- Туиги, (пауза), аз съм нарцис.

- Е, и?

Той тръгва към вратата.

- Чакай - спрях го аз и станах от пода. Изправих се срещу него и с престорено притеснителен лолитенски жест мушнах ръце в джобовете на старите си джинси. - Все още не съм целунала рожденика. А като отидеш сега в радиото, всички останали ще го направят.

Фин се навежда над мен. Очаквам, даже съм сигурна, че ще ме целуне по устните и затаявам дъх. Но в последния момент той извърща лицето си и устните ми докосват гладко избръснатата му

буза. Става ми неловко, чувствам се като хлапе, чиято майка го е изложила, удряйки му шамар пред съучениците.

"I'm back. Kowalski"

"Връщам се и какво да видя - Туигъл и Фин Ноли на "един стол"! Туигъл, тази кучка, го е свалила зад гърба ми - тихомълком, по най-педалския начин. Не знам как ще преживея факта, че някой друг има Фин Ноли и че този някой е точно Туигъл Малкович! Познавам Фин отдавна, бях го заглеждал из коридорите на университета, в компютърната лаборатория, пред входа на общежитието - стои, облегнат на колоната, и пуши. Винаги съм му се възхищавал, и все от разстояние - не смеех да го доближа, понеже изглеждаше недостъпен и високомерен, дори зъл, каквито по принцип са хората, които излъчват чудовищен сексапил въпреки скромната си външност. Но сега, когато отново го видях, ми се стори по-красив от всякога. "Господ не е забравил и врабеца," е казал Апостол Павел. А върху Фин Ноли Господ се е потрудил със завидно старание, бих добавил аз."

Ковалски винаги беше харесвал Фин. За разлика от мен. Аз просто напоследък го бях забелязала.

- Ти имаш пет диоптъра късогледство, Туиги, и затова пропускаш подобни мъже.

- Може и така да е. Важното е, че в крайна сметка ги забелязвам.

- Спахте ли вече?

- Не искам да ти отговоря.

- Ех, нищо - въздъхва театрално Ковалски, - ще го преживея някак си. Важното е двамата да сте щастливи. Все пак Фин не е последното момче на света...

- Колко си ги преживявал само...

- Да, и са ми достатъчно! - той изведнъж става съвсем леко тъжен, но вместо да го загрози, тъгата придава на лицето му вълнуващ декадентски израз.

- Надявам се повече да не ми се случва. Слава богу, засега нищо ново на хоризонта. - Той изпъчва гърди като моряк на вахта и засенчва с ръка очите си, сякаш за да се увери, че наистина не се вижда някой нов любовник на хоризонта. - Дано така остане и за в бъдеще, понеже смятам да прекарам едни спокойни старини.

- Май прекалено си се отдал на Бога и си загърбил светския живот. Цигара? Не? Близалка? Заповядай.

- Напротив! - възкликва Ковалски и заоблизва малиновата бонбона, езикът му моментално става цикламенорозов. Ако беше гол, с надупчени зърна, руса перука, кожени слипове и с този цикламен език, щеше да стане любимата муза на Хелмут Нютн.

- Напротив, Туигъл, все още продължавам да пия жасминов чай с богатите еврейски момчета от квартала и играя табла с една абсолютна богиня на таблата - графиня някаква, с "фон" пред името, която е пълно копие на Деби Хари. Тя ме желае непрекъснато, аз обаче съм железен; само от време на време облизвам върховете на лачените й обувки (купени от бутик на Hermes за 560 долара!), а това я докарва до отчаяние. Когато се умори да ме прелъстява, започва кротко да ме моли поне да опитам шоколадовия мус, с който обилно намазва гърдите и корема си. Виж, това вече не е проблем - умирам за сладкиши!

- Тогава какъв е проблемът?

- Просто ми омръзна да се забърквам с мъже, от които нищо хубаво няма да видя. А накрая, когато всичко свърши, дори не си правят труда да ме почерпят един шоколадов мус - макар и в стъклена чаша, както си му е редът.

- Ти въобще не познаваш Фин! - възкликвам аз и дръпвам близалката от устата му. Освен на малина, близалката е придобила вкуса и на еликсира за столетие и здраве, от който Ковалски изпива редовно по няколко капки преди ядене. Еликсирът представлява екстракт от борови иглички, коприва и бирена мая.

- Говориш така, понеже наистина не го познаваш. Фин не е способен да причини нищо лошо на когото и да било.

- Вярно е, че не го познавам, но това не означава, че дори да го познавах, щях да се чувствам по-различно. И въобще не разбирам защо така ми рекламираш Фин, сякаш ми предлагаш да си купя нещо от каталог. На мен ми харесва да му се радвам отстрани, ей така, както се върти около теб - нищо повече.

Ковалски се изправя, застава с гръб към мен, мълчи десет секунди с наведена глава и после натиска копчето > на уредбата. Слушаме The Silent Song на Père Ubu.

Товага още и представа си нямах, че когато след година ще разговаряме за същия този човек, за Фин Ноли, аз ще казвам репликите на Ковалски, а той - моите реплики. И щеше да бъде много, много по-различно от сега. Защото нещата, които междувременно щяхме да счупим, никога нямаше да можем да залепим отново.

Притиснах дланите на Фин към бледите си страни и почувствах пръстите му влажни и тютюневи.

Наливахме ме се с шардоне до малките часове на нощта; от виното и безсънието погледът на Фин се замъгляваше и ставаше циничен. Въобразявах си, че поне в такива моменти Фин ще заговори. Или ще заплаче. Или ще се влюби. Каквото и да е. Но нищо не се случваше. Той просто беше там - пиан и уморен, понякога страшно отпуснат, пушеше трева и много кашляше, но никога не беше напълно мой. Не знаех дали причината е в неговия страх или в моята припряност, но беше факт, че Фин, пиан или трезвен, тъжен или весел, винаги поставяше меча на Зигфрид между себе си и мен.

Съмнението постепенно легна на прага ми като куче, наострило уши. Често Фин биваше мил и внимателен: носеше ми грейпфрути и минерална вода, не възразяваше, когато поръчвах вегетарианска пица по телефона. За благодарност аз му четях на глас "Тъй рече Заратустра", а той ме ругаше, че съм "елитарна мърла" и не заслужавам дори алкохолиците, легнали под моста, да ми казват добър ден; аз отвръщах с "ха-ха", и : "Върви да си ядеш пицата в своята стая и да се социализираш с Йеспен и глупавата му компаньонка Сузи или както там й беше името и на която впрочем лигите й текат по теб." Фин не чакаше втора покана и трясваше вратата зад гърба си. Чувах как гневните му стъпки заглъхват надолу по коридора. Само след половин час обаче - "чук-чук." Ставах, отварях (беше той!) и с ницшеански жест* го канех да влезе, Фин сядаше на края на леглото ми и казваше:

ФИН: Туигъл Малкович, преди се държах като педераст.

Кучето-Съмнение отново наостряше уши.

АЗ: Утре трябва да ставам в 6, защото съм на сутрешно шоу.

ФИН: Ти не ме слушаш!

АЗ: Напротив, цялата съм слух. Стига да кажеш нещо съществено, което да си заслужава да бъде чуто.

ФИН: Никога не мога да бъда сигурен дали си с мен, защото ме харесваш или защото смяташ, че от мен ще излезе сполучлив литературен герой.

АЗ: А ти как мислиш?

ФИН: Ще престанеш ли някога да тероризираш хората около себе си? Това не е нормално. Аз не мога така...

АЗ: И аз не мога повече така, Фин. Не мога! Не мога да търпя тая наша връзка, която се основава само на недомлъвки и на "не мога без теб" - "майната ти", "ела - "върви си"... Господи, стига вече!

* Коего ще рече без капка съжаление и милосърдие – бел.ав.

Чувствам как кръвта постепенно завира във вените ми, артериите ми се стесняват и бумтенето в ушите ми става толкова реално, че ако не бях с всичкия си, щях да попитам: "Кой чука?" Фин уплашено ме гледа.

АЗ: И знаеш ли още защо и аз не мога повече така? Не само заради теб - не се мисли за толкова важен! Заради всичко. Защото в края на зимата се намирам в гадното положение на човек, който се страхува до смърт от края на света, който според изчисленията на Нострадамус, щял да настъпи в средата на август. Освен това мисля и че съм луда: искам да заменя циците си за крила, да литна нависоко и така да се махна от всички стереотипи, правила и задължения, познанства, привилегии, роднински връзки, навици, познати места, любими храни, нелюбими хора, досадни пороци, мъже, жени и деца... И знаеш ли, Фин (гласът ми притихва, ръката ми го погалва по косата, той вади от джоба на рипсените си панталони смачкан пакет цигари и се опитва да запали клечка кибрит с треперещите си ръце), знаеш ли, че може и да не е чак толкова страшно да се почне от нулата, да бъдеш никой, или поне не този човек, който си бил допреди два дни, или два часа, или някакви си там минути. Аз...

И се спрях. Не му казах най-важното. Не му казах, че именно той ме кара да искам да не бъда вече аз.

Проклет да бъде мига, в който ми стана скучно и пожелах Фин Ноли!

АЗ: А сега си върви в стаята. Изчезвай! Утре трябва да ставам в шест.

Фин си тръгна, изтръпнал като схванат крайник, в лицето му не беше останала и капка кръв, а в душата му - вероятно нищо свято, което да му напомня, че някога, преди да стане толкова сериозен, е бил просто едно хлапе, а също и че преди пет години е искал да се самоубие ритуално, докато майка му била нощна смяна.

Тогава още няхах точен отговор на въпроса какво толкова ме беше привлякло у Фин. Ами ако не беше просто стандартното

♀ + ♂,

а онова другото, което подозирах, че съществува в мен и се развива в организма ми като тения - зародишът на хомо-фетишизма, страшният инстинкт, който ме караше да избирам само мъже, които са обратни, независимо дали вече са го осъзнавали или не. Защото, не биваше да се заблуждавам, но с течение на времето наистина се бях превърнала в

неръждаем,
вечен,
самозареждащ се
и саморегулиращ се
детектор
на
хомосексуалисти,
педали,
гейове,
"розови" момчета.

Моят детектор, всъщност аз самата, несъзнателно функционирах по формулата:

♂ + ♂

Това вече поставяше Фин в много сериозно положение.

В началото като че ли беше забавно. Но после бях започнала да се мразя за това, че вместо да бъда известна писателка, безсрамно богата и безбожно развратна, аз продължавах да съм просто една вманиачена преследвачка на нелепи същества, наричащи се или изживяващи се като обратни, хора, които бавно и сигурно (макар и "без да искат") проваляха живота ми, изкривяваха до гротескна абстрактност сексуалните ми фантазии и преобличаха клетото ми либидо в травеститски одежди. А най-страшното беше, че извън света, в който живеехме аз и моите гейове и в който създавахме скандални фетиши на поведение и любов (а това, честно казано, беше и единственият свят, в който се чувствах удачно), животът ми май не струваше повече от пакетче дъвки.

Ядях, повръщах и четях.

За да спре повръщането, трябваше да се върна обратно в сериала.

В края на март гледах кавър-версията на "Психо". Ан Хечи играеше ролята на жената, която изродът-шизофреник наръгва, докато е под душа.

На излизане от киносалона, пригладих с ръка измачканата си от седенето пола и изведнъж си помислих, че Ан Хечи е жената, с която бих искала да прекарам остатъка от живота си. Но не и Фин. Той като че ли разбираше това и много се терзаеше, че е възможно чувствата ми към него да са толкова истински, колкото Rolex, произведен в работилница в малко тайландско село.

Веднага след прожекцията се срещнахме в "Левия ми крак", пихме чай с коняк, аз бях малко разсеяна, понеже продължавах да си мисля за русата Ан Хечи и за начина, по който държеше чадърчето си, за да се пази от слънцето, докато чакаше в автосалона да подменят колата ѝ с друга.

- Искам да остана сам за известно време, Туигъл.

- А! - сепнах се аз и блъснах пепелника. - Съжалявам, о, боже, погледни само какво направих! Май ти изцапах панталона...

- Това, което искам да кажа е, че трябва да бъдем разделени за около седмица, например, за да можем да си изясним нещата.

- Говори за себе си, човече, аз нямам какво да си изяснявам. Заедно сме от два месеца, но не спим заедно - от това по-ясно, здраве му кажи!

Фин ме погледна лошо, а после се огледа наоколо дълго и подозрително, за да провери дали от съседните маси не са дочули нещо.

- О, това вече е върхът! - избухнах аз. - Извинявай, забравих, че пред другите хора ние едва се познаваме.

- Можеш ли поне веднъж да не бъдеш саркастична?

Добре, трябваше да се съглася с последната забележка - прекалих малко, наистина. Още повече, че напоследък Фин беше започнал да се поотпуска и дори ми позволяваше да закопчавам копчетата на маншетите му на публични места - жест, който преди това с възмущение би определил като "скандално интимен и неуместен".

- Дай ми цигара!

Той плъзна към мен пакета по стъклената повърхност на масичката.

- Е? - запалих и го погледнах с присвити очи.

- Една седмица. Трябва да си почина. Нещо става с мен. Не мога да си го обясня... След всеки разговор с теб се чувствам изстискан, безпътен, всичко, с което се захващам, вече ми се струва безсмислено. Толкова е страшно! Сякаш не съм живял през тези 22 години...

- Искаш ли пак да се самоубиваш?

- Не знам.

- А искаш ли да ме чукаш?

- Не знам.

- А искаш ли да ти ударя един шамар?

Фин не отговори този път, само леко се усмихна, с половин уста.

- Добре - изтръсках пепелта от цигарата си, пресегнах се през масата и взех ръката му. Той не я издърпа. Това беше добър знак. - Да го направим.

Очите ми се насълзиха. Беше от цигарения дим, който Фин издуха в лицето ми, но поради характера на ситуацията, изглеждаше така, сякаш сълзите са демонстрация на наранените ми чувства. Фин също каза "добре," издърпа ръката си от моята и бързо стана. Проследих го с поглед как отива до бара, плаща на сервитьорката и после излиза, без да се обръща назад. А трябваше да го направи, защото пак си беше забравил цигарите.

Избърсах красивите си театрални сълзи и след като си поръчах още един коняк, започнах да мисля как да го накарам да разбере, че тая работа с раздялата е тинтири-минтири, една абсурдна приумица на раздрусан от параноята и чувството за самосъхранение психар. Затворих очи и в главата ми отново нахлу образът на Ан Хечи с вталената бухнала рокля и чадърчето за слънце.

Отворих очи. До забравената кутия цигари лежеше биографията на Антонин Арто - джобен формат, с печат на университетската библиотека. Книгата на Фин. Прекарах пръсти по гланцираната корица. Конякът ми пристигна. Благодаря. За нищо. Имаше ли смисъл да продължавам да играя? Едва ли...

Пуснах Фин да си иде. Ако се върнеше, щеше да е добре. Ако ли не - значи така било писано. Тогава ми се струваше, че второто би било по-доброто разрешение на проблема. И побезболзеното. Особено за Фин, който изглежда приемаше всичко много навътре, а покрай това, постоянно забравяше личните си вещи къде ли не...

Когато НАТО удари Сърбия и войната започна, по цял ден гледахме CNN и BBC World.

С Фин не си говорихме вече четвърти ден. Въобще не ми беше весело. Заради това. И заради войната, разбира се.

Един ден Ковалски отново беше в града; изглеждаше леко напълнял и сериозен. Носеше тъмнокафяво кожено сако, светла риза, кашмирен шал в бордо и черни панталони с ръбове. Дрехите му стояха добре, ластикът на слиповете му стягаше - проверих с ръка, а той ме изрита в глезените. В таксито към къщи мълчахме, аз се преструвах, че чета указанията за употреба на лекарството, което току що си бях купила. Таргетол. Антидепресант.

- Няма ме две седмици и ти веднага се хващаш с разни откачалки, които в най-добрия случай имат само проблеми с комуникацията.

Вдигнах поглед от опаковката на Таргетола и погледнах Ковалски. Не знаех дали точно в този момент да го мразя или... да го мразя.

- Ами не всички можем да си хванем богати евреи за любовници! - злобно отбелязах в отговор, намеквайки по този начин за връзката на Ковалски с Моше - най-новото му завоевание. Моше Обрязания.

- Гледай си работата, Туигъл!

- Ще се натровя с Таргетол!

- Ало, шофьорът, спрете, за да гледате! Приятелката ми ще се трови на задната седалка на вашето такси.

Когато с Фин отново си проговорихме, Ковалски пръв дойде да ни честити - подари ни две бели рози и пакет ароматни китайски пръчици. Фин съдържано каза: "Мерси", а аз го целунах. Денят на нашето сдобряване прекарахме и тримата заедно. Сядахме на открито в различни кафенета, беше слънчево и топло - началото на истинската пролет. Купихме си вестник с последните новини от военните събития. Обядвахме късно в малък ресторант с плетени столове - Фин си поръча пастърва с царевица, а ние с Ковалски - кюфтета от пасиран грах и зелена салата. В миг на разточително безделие Фин взе ръката ми, разголи я до лакътя и написа с химикалка от вътрешната ѝ страна:

Рано ми е!

Мастилото сякаш попи в кожата ми и въпреки опитите ми да го изтрия, думите "Рано ми е" изbledняваха в продължение на цели 48 часа.

28 март беше неделя - облачно, без вятър, с аромата на Cerutti във въздуха около мен. Заради бързата пролет и промяната в астрономическото време за първи път видях Фин гол. Точно в 11 преди обяд Ковалски и аз почукахме на вратата на 122-ра стая, стаята на Фин и Йеспен. Отвори ни Фин - напълно гол, прикриваше се отпред само с един тефтер с кожени корици.

- Нима вече е 11! - възкликна Фин. - Тъкмо щях да си взимам душ. Мислех, че е още десет... Но щом сте дошли... Влизайте, сядайте, аз ще се забавя съвсем малко.

Погледнах скришом Ковалски - той стоеше прав, леко отпуснат, облегал рамо на гардероба, очите му шареха по голото тяло на Фин: слабия му, издължен торс, дългите крака, златистото окосмение, което започваше около зърната на гърдите, продължаваше в тънка ивица надолу до пъпа и свършваше някъде там отдолу, под целомъдрения тефтер с кожените корици. В ъгълчетата на устните на Ковалски една тъмна усмивка забременяваше от съблазън и похот.

- Имаш много хубав... тефтер! - отбеляза Ковалски.

- Ще се забавя само минутка - притеснено отвърна Фин и изчезна в банята. Веднага след като откъм банята се чу шумът от шуртяща вода, Ковалски се преви о две, сякаш го пронизваше най-голямата болка на света и почти проплака:

- Боже, какво момче само! А ти, кучко, сигурно само го хабиш!

- Де да беше така...

- Какво?! - Ковалски целият подскочи, хвана ме за раменете и ме завъртя към себе си. - Значи ли това, че още не сте спали?

- Я се разкарай!

- Срам те е да признаеш, че си се провалила! Алилуя!

- Мечтай си да е твой, Ковалски! Този път ще удариш на камък!

- Аз и не го искам - той махна пренебрежително с ръка. - Твърде много пуши. А и кожата на лицето му не е хубава. Моля те, задръж си го! Целият е твой. Дори това зад тефтера. А ако не ме лъже предчувствието, там той криеше цяло едно съкровище.

- Мислех си, че напоследък те вълнуват само обрязани пениси!

- Всякакви пениси ме вълнуват, скъпа!

Водата в банята спря. Ние тутакси млъкнахме и бързо се настанихме един до друг на леглото на Йеспен - с прибрани колене и сериозен поглед. Имах нужда от цигара и секс. Разрових с една ръка боклуците, скупчени на бюрото и намерих току що начената кутия бяло Вого. Запалих и дълбоко вдишах дима.

Както обикновено става в живота, едно нещо винаги е за сметка на нещо друго.

Преди фаталните събития от нощта срещу Разпети Петък всичко вървеше по план - любовните писма от Даниел задръстваха дървената и електронната ми кутия, от чай с коняк минах на Smirnoff и някакви много силни цигари, от които очите ми се изцъкляха и редовно ми се гадеше. Често сънувах Фин. Сънувах, че се любим. На другия ден след подобни сънища отивах в бар Sydney и питах за бармана Емел. Емел беше турчин и спях с него, само защото исках да не изоставам от Ковалски, който вече го беше правил с обрязан мъж.

В последния ден на март университетът и районът около него се задръсти от ченгета и цивилни агенти на спец-службите. Американската посланичка, придружена от няколко дипломатически лица, чиито физиономии никой не може да зърне, щеше да изнася лекция в Червената зала. Сръбските студенти бяха настръхнали в хищно очакване да им падне сгоден случай да пръснат червенокосата глава на посланичката, която се очакваше да отстоява патетично и докрай натовската позиция в настоящата война. Озверени и мръсни, косовските албанци престанаха да

поздравяват с добър ден сръбските си колеги и започнаха да се редят на опашки пред двата оръжейни магазина в града.

След третия път обрязаният пенис на бармана Емел престана да ми бъде интересен, американската посланичка оцеля след посещението си в университета, и дните до Фаталния Разпети Петък отново се заредиха безобразно еднакви.

Изглежда прекалено много се вживях в новините по централната емисия на държавната телевизия, защото сънищата с Фин започваха да се смесват с кошмари, свързани с войната. Веднъж сънувах, че за да се спасим от бомбардировките над нашия град, трябва да се крием във влажни скривалища, изкопани дълбоко под земята. В съня си, обезумяла от страх, се молах всичко това да е само сън. Както си и беше. Събуждах се много уплашена, обляна в пот. Обличах черни дрехи и пиех кафе с Фин. А докато в университета траеше традиционният Job Fair, не свалях тъмните си очила, за да не виждам противните малки кариеристчета, които обикаляха павилионите на известните фирми, стиснали в ръка силните си препоръки и впечатляващите си биографии, амбицирани до лудост да станат високоплатени чиновници веднага щом получат бакалавърските си дипломи през май. При вида на двадесетгодишните костюмирани гаднярчета със самочувствието, че един ден ще заместят Бил Гейтс и Маделин Олбрайт, губех апетит и по цял ден карах само на салата и зелени ябълки.

Получих F на междусрочния тест по математика (задължителен курс). Преподавателят каза, че се налага да си поговорим в кабинета му. Нямах сили да откажа. Нищо че иначе съм много отракана.

Той ме подпря с гръб на шкафа с книгите, самият той стъпи на зелената табуретка, с едната си ръка зарови в панталоните си, докато с другата разкопчаваше ризата ми. После много бързо, почти мълниеносно се изпразни върху гърдите ми.

Животът е неприятната работа, която трябва да се свърши между раждането и смъртта.

Понякога се налагаше да работим заедно с Фин - това ставаше, когато новинарските му емисии съвпадаха с моите ефирни дежурства като водещ. През трите минути, когато го представях официално и с двете му имена, а той бавно изчиташе новините от деня, не спирах да си фантазирам как ще захвърля слушалките, с щракването на едно копченце ще изключат микрофоните и ще се хвърля на врата му. Страшния Фин!

Работехме до късно, понеже излъчвахме извънредни новини заради войната. После бяхме толкова скапани, че нямаше сили дори да се довлечем до стаята си. Седяхме в нюзрума, пушехме и си мечтаехме за гореща вана (за мен - Фин във ваната!). Във вечерите, когато не бях много уморена, гледах мачове от Шампионската лига във фоайето на общежитието докъм полунощ, а през това време Фин четеше пиесите на Бекет.

Наближаваше великденската ваканция.

На 8 април Ковалски се появи в града съвсем неочаквано - докато си пиех капучиното на открито пред "Левия ми крак". Ковалски вече не носеше коженото си сако; беше само по риза и тъмносив английски пуловер.

- Добро утро, любима моя.

- Ковалски!

- Същият - той свали скъпите си очила със сини стъкла и се наведе, за да ме целуне. - Ще обядваш ли с мен?

- Аз... не знам. Имам уговорка с Фин. Всъщност не е толкова важно. Да, разбира се, че ще обядвам с теб.

- Уговорка с Фин? Та това е добра новина. - Ковалски се изправи, замижа срещу слънцето и шумно напълни дробовете си с въздух. - Ах, колко обичам това място. Чувствам се отлично. Госпожице, ало, сервитьорката, донесете ми едно кафе!

Той се настани до мен, праметна крак върху крак. Идеално скроени панталони - дори след двучасовото пътуване с автобуса ръбовете им не бяха повредени.

- Туигъл, тази сутрин, докато пътувах за насам, прочетох една статия за болестите, които се предават по полов път. Снимките бяха толкова ужасни, че реших от днес нататък повече да не правя

секс. И мисля, че това е едно сериозно решение, чиято сериозност се затвърждава и от факта, че е взето в навечерието на мъките Христови.

- Амин.

С появата на Ковалски всичко се обърка тотално. Най-вече самият Фин се обърка. Плановите му за ваканция, прекарана вкъщи, при майка му, отидоха по дяволите - в мига, в който Ковалски и аз го погледнахме в очите и казахме:

- Фин, не заминавай!

И той остана.

- И внимавайте как ще ме забавлявате - закани ни се уж на шега той, - за да не стане така, че после да съжалявам, задето съм оставил майка си сама по празниците.

И дума не можеше да става за съжаление, защото тази нощ и всички следващи нощи Фин научи, че щом е с нас, не е необходимо винаги да казва "моля" и "благодаря".

Нали ви се е случвало да стоите посред стая, пълна с хора - сърдити на света и обърквани до точката на гадене, но изведнъж да зърнете сред тълпата едно лице, това лице, което искате да бъде вашето лице - завинаги. И точно в този момент се прощавате с покоя. Защото животът ви започва отначало.

Фин щеше да запомни нощта срещу Разпети Петък в годината на дявола.

Всъщност до един момент всичко вървеше нормално - обядвахме добре, после пихме кафе, взехме душ в общежитието, а вечерта бяхме поканени на частно парти от квакерски тип - без алкохол и екстази. Не ни хареса и си тръгнахме рано, трезви и малко цинични.

- Да отидем в моята стая - каза Фин. - Приятелките на Йеспен си забравиха вчера цяла торба трева и бутилка джин.

- Не, да идем в моята - заинатих се аз. - Ако не се отърва от тези чорапогащи до пет минути, ще полудея.

Мъжете ме съжалиха и след малко вече лежахме и тримата на широкото ми легло; разглеждахме лъскавите ми френски списания с картинки на дрехи, тампони ("Вече е толкова лесно да бъдеш жена") и дългите крака на Мини Драйвър и Сара-Мишел Гелър.

Ръцете ни започнаха да се преплитат. Продължавах да чета на глас някаква глупава статия, обясняваща защо мъжете са ревниви по природа, когато почувствах устните на Фин върху врата си. Дъхът ми спря. Бавно извърнах глава: Фин беше затворил очи, езикът на Ковалски беше в ухото му. Фин потрепери и прокара ръка между бедрата ми. Изпуснах списанието на пода. Докато се усетя, Ковалски вече беше върху Фин, смучеше устните му. За мен остана свободен само достъпът до разголението му пъп.

- Не! - изстена той.

- Свали си панталоните, хайде!

- Божичко!

- Не са ли секси женските стъпала?

- Не мога... Не искам да правя това.

В един момент Фин престана да се дърпа, престана да говори и да споменава напразно името господне, а тялото му - девствено и нагорещено като скара - се отпусна по течението на тройно еротичната ни лудост. Езикът му ми се стори хлъзгав и сладък. Въпреки че беше в мен, докоснал точката на скъсване (де да можех да умра тогава!), все още бях достатъчно в съзнание, за да осъзная, че Фин оставаше изцяло вгълбен във феномена на хомосексуалната близост, която Ковалски разкриваше за него в детайли, спиращи дъха и предизвикващи светкавична ерекция.

В един след полунощ Ковалски се облече и си тръгна. Аз останах да лежа до Фин - той се беше втренчил в тавана, без да мига; едната му ръка беше под главата, а в другата държеше догаряща цигара. От такова близко разстояние можех да видя капчиците пот, блеснали по светлите косъмчета на гърдите му. Пепелта от цигарата падаше на пода. Фин не забелязваше. Аз не исках да говоря. А и не можех да говоря за това, което се питах наум. Бях ли мръсница, задето допуснах да се случи подобно нещо с такова добро, пуритански възпитано и безкрайно сдържано в чувствата си момче като Фин? Ковалски и аз бяхме изчадия, без съмнение, и със сигурност щяхме да горим в ада. Никога нямаше да се наситим да правим това, с което обикновено запълвахме свободното си време - Лова на Курове.

ЛОВЪТ НА КУРОВЕ ТРЯБВАШЕ ДА СПРЕ!

Исках да спре. Бога ми, наистина го исках. Защото този път, за разлика от всички други пъти, се случваше с човек, когото искрено харесвах...

Обърнах гръб на Фин и ударих с юмрук по стената.

- Защо правиш така? - Фин се сепна и се надигна на лакти.

- Мисля, че си счупих пръст.

- Обичам ви, Туигъл.

- Не искам да знам.

- Влюбен съм във вас от мига, в който преди две години за първи път ви видях с Ковалски в библиотеката. Ти седеше на коленете му, разглеждахте някакъв албум с черно-бели фотографии.

- Спомням си. Албумът на Пиер и Жил - промърморих аз.

- Тогава ми се сторихте толкова различни... привлекателни... бяхте облечени в абсолютно еднакви черни ризи и панталони. Наблюдавах ви скришом отстрани. Пожелах ви веднага. И ви пожелавах всеки път, щом ви зърнех макар и за секунди. По едно време дори се опасявах, че съм започнал да се смахвам. Изпитвах срам и ярост, че съм влюбен в хора, за които бях сигурен, че никога няма да ме погледнат. Да не говорим за нещо повече. Но всичко това... сега... не знам... може би съм мъртъв и това се случва в рая.

- В пъкъла - поправих го с хладен тон.

- Не ме интересува дали това е добро или зло.

Фин, когото познавах, наистина беше умрял, лека му пръст. Човекът, който сега ми говореше и чието лице беше осветено наполовина от оранжевата светлина на уличните лампи, беше някой друг.

Мъките Христови свършиха на кръста. Тези на Фин тепърва започваха. Ние с Ковалски от своя страна вече имаме с какво да захранваме извратените си мисли за седмици напред. С Фин.

С новия Фин.

Фин настоя да си замине за къщи веднага на другия ден. Този път ние с Ковалски не го спряхме.

Чувствах се щастлива през дните, в които Фин отсъстваше. Нищо не ме болеше, не повръщах, намалих цигарите, по телевизията гледах само новините (никакво порно - честна дума!); идеше ми да полетя над фонтаните, да се извися, изписвайки изящна парабола над бронзовия паметник на централния площад, и накрая да се приземя на покрива на олющената сграда на загубилата последните избори партия.

В същото време другата, по-проклетата Туигъл Малкович в мен, мечтаеше повече от всякога да бъде в Амстердам, например. При това сама. Свободна, неограничавана от никого, с достатъчно пари, за да поддържа едно сносно съществуване с претоплено фондьо, трева, кафе с мляко и кино. И с един красив мъж в дълбока резерва.

Университетът се беше опразнил заради Великденската ваканция. Момичето, с което водехме съботното радио-предаване между единадесет и два следобяд, също се беше върнала към

"корените" си за празниците и аз приех този факт с огромно облекчение, защото никак не я харесвах, а и работата с нея беше ад. Абисиния миришеше ужасно. Абсолютно нито един скункс на света не можеше да се сравни с нея по отношение на телесната миризма. Особено когато Абисиния идваше в студиото направо от кръчмата...

Неделя вечерта Фин ми се обади по телефона. Ако се абстрахирах от натрапчивите мисли за Амстердам, които напоследък ме притесняваха сериозно, това определено можеше да мине за най-приятната изненада през този Велик Великден.

- Чувствам се направо кошмарно! - заоплакваше се Фин още с първото изречение. - Почти не виждам майка си, постоянно е нощна смяна в клиниката. Освен това подозирам, че си има любовник.

- Те нали и без това от години вече живеят разделени с баща ти.

- Не е там въпросът...

Фин млъкна.

В on-line изданието на норвежкия вестник Dagbladet попаднах на много любопитен факт: в някои части на Малайзия жените си правели мъжки хареми. На 500 километра от мен, един от мъжете в моя въображаем, немалоазийски харем, не празнуваше Великден в добро настроение.

Ерусалим. Петък. 7 април 783 година от основаването на Рим.

Подсъдим - Исус, ненавършени 33 години, син на Йосиф и Мария.

Съдия по делото - Марк Пилат - Понтийски, римски прокуратор и префект на римската провинция Юдея. провинцията била подчинена на римския император, следователно и на римското право. Исус обаче не бил римски гражданин. Произходът му бил юдейски, местожителството - Галилейско. Като жител на римска провинция провиненията му били в юрисдикцията на римското право и подлежали на смъртно наказание. Исус не е имал право на адвокат, защото не е бил римски гражданин.

Звучи като Параграф 22.

На сутринта в неделя ранобудна съседка с лице, озарено от религиозно просветление, ме поздрави:

- Христос воскресе!

- Нима? - отвърнах аз.

Жената се стъписа от неадекватния ми отговор, сведе поглед и отмина.

Радвах се заради Исус - възкресението му дошло като компенсация за това, че не е имал право на адвокат. Размишлявайки върху несправедливостта и възмездието, за пореден път се убедих, че принципът на баланса е върховната регулираща сила във Вселената. Нуждаех се от тази мисъл повече от всичко на света, защото тя ме сваляше на земята, когато бях прекалено въодушевена и ме изстрелваше в небесата, когато бях смазвана от неудачи.

В не-празничния неделен следобед много се постарях да напълня ефира с мъдри анализи, съчетаващи политическата и религиозната тематика. След работа се опитах да преглътна един не-великденски паниран кашкавал в бистрото на ъгъла.

За първи път от месеци насам случайно зърнах на улицата нелюбимото лице на нелюбимия арменец. Азарян се беше появил в града след дълго плаване по вълните на хомосексуалната интернетова проституция. Не биваше да презирам Азарян. В крайна сметка "one is what one is," както е казал Самюел Бекет.

Няколко нощи продължи чудовищният петинг с Фин и Ковалски. В един момент вече ми се искаше цялата тая проклетата лудница да свърши. Дразнех се, защото това, което се случваше между нас тримата, ставаше все по-неразбираемо - страхотна бъркотия, намирахме се в някакво глупаво и

унизително аморфно състояние - ни рак, ни риба. Беше мъчително да не разбирам в кой момент съм рибата и в кой - рака.

Винаги всичко бяхме делили с Ковалски - сладоледа, парите, доброто настроение, лошото отношение, сватбите в моето семейство и смъртите в неговото. И, разбира се, мъжете. Но това вече беше прекалено! Най-накрая трябваше да седнем на кръглата маса за преговорите и веднъж завинаги да решим кой с кого ще спи.

- За какво се молиш, девойче?

Обърнах се стреснато и я погледнах - една превита на две от старост и погрозняла до краен предел жена се беше приближила откъм гърба ми и беше впила изкривените си от артрит пръсти в рамото ми.

В църквата беше тихо, миришеше на омекнал восък.

- Моля се на нашия милостив Господ Бог Фин да го удари гръм, а Ковалски да го сгази влак. Колкото се може по-бързо

Жената дръпна ръката си и го направи така, сякаш по рамото ми беше протекъл ток.

- Вещица! - изсъска тя насреща ми и се прекръсти. Слюнката ѝ обля цялото ми лице - бледо и лошо. В безцветните ѝ старчески очи видях омраза и страх. Докоснах с палец първо своето чело, после нейното и промълвих с глас, който бях чувала десетки пъти във филмите на ужасите:

- Дано да те заболи!

- Не те е срам! Не ме пипай! Хора, изгонете я оттук! Това е вещица и пред иконите проклина хора!

На челото ѝ, там където бях задържала палеца си, се беше образувало червено петно. Църквата беше празна, така че нямаше кой да ме изгони. Жената се обърна и, преплитайки краката си като умиращо животно, се забърза към изхода, хванала с две ръце главата си.

В храма останахме само аз и другите светци.

Беше ме яд на Фин, че така бързо се беше отказал от сдържаната си, сексапилна, мускусна асексуалност. Само след една марихуанено пристрастяваща целувка с Ковалски...

One is what one is.

Един ден съдбата ми прати пророк-вестител на лоши новини. Този човек ми разкри с потресаваща яснота развоя на живота ми, в случай, че продължа да се колебая дали съм риба или рак. Пророкът не се казваше Данаил или нещо от сорта; дори не приличаше на старозаветен медиатор. Напротив - външността му беше ненатрапчиво стандартна. Виж, името му обаче беше повече от нестандартно - Вестгот. Когато била бременна с него, майка му пишла докторат по антропология за бита на старонемските племена, и това донякъде обяснява странния избор на името. Вестгот беше роден през 1972. Теменно-оплешивяващ, прякор: Франческа (в случаите, когато се преобличаше като жена, но също и когато не го правеше), хоби: редовни посещения на градската минерална баня, не непременно с хигиенна цел.

С Вестгот се срещнахме пред пощата в пет следобяд, часовниковата кула тържествено оповести часа, изпихме по едно кафе със сметана на слънце и после му предложих да ме придружи до радиото - хем щеше да види как изглежда Фин (за когото вече беше чул доста объркваща и противоречива информация, разпространявана от знайни и незнайни гейове в кулоарите на градската баня), хем щеше да изпуши една цигара в "задушевната работна обстановка" на заринатия в боклуци нюзрум.

По пътя към университета стана дума за тройките и Вестгот изказа мнение, че тройките нямат бъдеще и че всяка такава още от самото начало е обречена на провал, защото винаги се пораждат преференции, лицемерие и завист.

- В крайна сметка единият от тримата остава малко или повече изолиран - заключи Вестгот-Франческа и ме погледна с неприкрито съжаление.

- Защо ме гледаш така? - попитах троснато.

- Туигъл, бейби, нека ти кажа нещо като жена на жена...

- Ах!

- Тъй като статистически погледнато, вероятността в наши дни да срещнеш стопроцентов мъж е много малко число, можеш ли да изчислиш за себе си каква е вероятността във вашата тройка, така както ми я описа, Фин да предпочете теб пред Ковалски? - Вестгот-Франческа повдигна въпросително едната си вежда. - Живеем в свят на хетеросексуални мъченици, бейби. По-добре се примири.

Гневът изчезна, чертите на лицето ми се отпуснаха. В главата ми за кратко светна сигнална червена лампичка.

- Какво да правя?

- Не обичам да давам съвети, защото при неуспех, хората винаги са склонни да наругаят този, който ги е посъветвал да постъпят по даден начин. Това, което аз правя, е просто да излагам фактите. А фактите в този случай не са в твоя полза. Ако говорим за секс, разбира се...

- Какво да правя?

- Нищо. Не и преди да разберем със сигурност какво точно искаш.

Репликата му прозвуча глупаво - като от американски сапунен сериал. Това страшно ме подразни и отвърнах:

- Искam някой да умре.

- Типично за човек в твоето състояние. Повече няма да излизам с теб, понеже ме зареждаш с отрицателна енергия, а тъкмо тая сутрин астроложката ми ме предупреди да внимавам с потока на енергии при личностните контакти.

- Аха. И какво друго каза твоята астроложка?

- За мен в частност или за зодия Близнаци по принцип?

- Аз също съм Близнаци - отбелязах вяло.

- О, толкова е хубаво! - Вестгот-Франческа плесна с ръце, при което гривните му се раздрънчаха. - Знаеш ли, че душевната депресия и умственият натиск в съчетание с телесен импулс ни довежда до меланхолични настроения, които могат да траят понякога прекалено дълго?

- Аз съм експерт по тази част.

- Но ние, Близнаците - Вестгот-Франческа здраво стисна ръката ми в знак на солидарност, - можем да разгърнем изцяло творческия си потенциал при живот на високи обороти - бързообновяваща се обстановка, контакти, ново бельо, пътувания... Хайде, Туигъл, горе главата, мила!

- Аз да не би да си гледам обувките!

- Да, наистина. Макар че... - Вестгот-Франческа погледна към краката ми - обувките ти никак не са лоши и заслужават да им се любоваш от време на време.

- Че как иначе - купих ги от Bally за 320 долара! - Замислих се за секунда. - Това снобско ли беше?

Вестгот кимна с глава.

Часове след като червената лампичка беше просветнала мимолетно в главата ми, Ковалски и Фин го направиха.

Стигнаха до края.

В някаква стая. Със зелени плюшени завеси.

В някакъв мотел. Като във филм на Дейвид Линч, в който червеното е заменено със зелено.

Веднага след първия секс, Ковалски си взе библията и чифт чисто бельо и замина за столицата.

Облечена нетипично за себе си - розова блуза, тъмносиньо шушкаво яке, джинси и очила със жълти стъкла, без рамки - седях на парапета пред едно ателие за стъклария и пушех. Представях си, че вече съм на 31 години. Всъщност мъчех си да си представя, че съм на толкова, защото дълбоко в себе си бях убедена, че едва ли ще доживея до възрастта на сестра ми. Предишния ден Бора беше

навършила точно 31. Нямахме кой знае какви всенародни тържества по случая; просто двете с нея и баща ми влязохме в девет вечерта в кръчмата, известна като "Дванайсетте стола", поздравихме с ръкостискане и бакшиши двамата бармани - Илф и Петров - и поръчвахме до късно водка с мартини. Всичко започна от три малки. После пристигнаха още три. Продължението е известно. Вглеждах се в лицето на Бора; чудех се дали ще имам тоя късмет и аз да доживея до 31 години и ако да, дали щях да си остана все същата Туигъл Малкович, на чиято длан всяка една самозвана гадателка-на длан би "прочела" с ужас и объркване наличието на педераст на всеки шест месеца. Такава по принцип е стандартната цикличност на появата им в живота ми - на мъжете, които си правят клизми, за да правят секс. Това обаче беше престанало да ме притеснява; и без това в последно време бях започнала да получавам нещо като déjà-vu, при това без дори да съм слагала и капка алкохол в устата си. Накъдето и да погледнех, ми се привиждаха педераста - по коридорите на общежитието се разминавах с необщителни "розови" съседни, в кафетерията обядвах на една маса с обратни, на кафе ходех с обратни, пиех си водката с обратни, влюбвах се в обратни. И се влюбвах в тях постоянно. След време влюбването преминаваше в примиренческа братска обич, после в сладък навик и накрая вече не приличаше на нищо нормално и смислено.

Намислих си да приложя тактиката на оцеляването в ситуация на "опасността - известна"; смятах да не се отцепвам демонстративно от тройката, както ме беше посъветвал/а Вестгот-Франческа на сбогуване, а да оставя нещата да се развиват по собствената си логика. Тактиката, поне в началото, се оказа успешна - при липсата на излишни истерии, отношенията в нашето тричленно братство постепенно взеха да се стабилизират, съществена роля за което изигра отсъствието на Ковалски.

Фин беше влюбен в Ковалски. Това не ме обиди. Изплаши ме.

В един свой mail Ковалски допусна сериозна, макар и неволна грешка - беше сгрешил цвета на очите на Фин. Фин посърна - Ковалски не ме обича, мислеше си той, щом досега не е забелязал цвета на очите ми.

Същия ден и аз получих mail от Ковалски, в който обаче цветът на очите ми не се споменаваха...

"Zdrasti Twiggie,

Kak e vremeto v moja ljubim grad? Tuk e adski tapo. Samo kape po malko voda ot nebeto i duha vjatar. No pak e mnogo spokojno i priatno, zashtoto pone ne e prashno i vsichko e zeleno. Tochno sega obache ne mi se sedi tuk, bez teb i Finn. Mozhe bi shte dojdva v petak za edna vecher. Shte si vzemem pizza i ednolitrova kutia portokalov sok.

A inache dnes, oblechen v cherno, prochetoh pred auditoriata доклад на тема "Savremenен превод на Bibilata" i bjah като Philip Glass ot wremeto, kogato e chetjal lekci по moderno izkustvo. Obastanovkata беше много класическа: стари дарвени skamejki, masleni portreti на веche martvi profesori по stenite, i lakiran parket. Narekoh tozi performance "Tri chasa drjamka".

Докато Ковалски правеше своите впечатляващи първи пърформанси под строгите академични погледи на мъртвите богослови, ние с Фин не скучаехме. Една седмица преди края на семестъра решихме да се социализираме за малко с нашите колеги-алкоголици и отбелязахме с присъствието си (съвсем скромно, седнали на облегалките на столовете в най-отдалечения ъгъл на голямата аула) церемонията по връчването на ежегодните награди MOR(h)ONORS. Нека да обясня: MOR(h)ONORS представляват нещо като Оскарите, само че изродени в шизофренно-еклектично-дебилна пародия, невероятно подходяща за лесна асимилация от студенти, обучавани по американската система. Категориите, във всяка от които имаше по петима номинирани, бяха от рода на: "Най-страстен пушач", "От глупав по-глупав", "Дървен философ на годината" и пр.

Аз бях номинирана в категорията "Истерик на годината". Усмивнах се на Фин с тъжна (неистерична) усмивка.

- Искаш ли да си ходим? - загрижено се поинтересува Фин. Сигурно си мислеше, че ще се ядосам и ще направя сцена. Нищо такова обаче не се случи. Аз казах, че не искам да си ходим. Останахме до края. Не спечелих непочтителния приз; дадох го на друга Туигъл. Явно белята носи името Туигъл...

- Туигъл, будна ли си вече?

- Фин? Божичко, часът е осем! - скочих от леглото и на бегом към тоалетната целунах бузата на Фин. - Добре, че се отби, иначе щях да закъснея за ефир. Съвсем бях забравила, че от 9 до 12 трябва да замествам Дарла. Пил ли си кафе? Подай ми ония чорапи! Мерси. Къде ми е ризата? За бога, Фин, седнал си на ризата ми!

- Извинявай. Туигъл, аз...

- Не разбрах дали си пил кафе? - попитах отново с четката за зъби в уста. - Умирам за кафе. Ще ми прибереш ли пудриерата и пакета цигари в чантата? Ето там... Секунда само, трябва да проверя дали нямам бримка на чорапите.

- Туигъл, през юни заминавам за Флорида.

На чорапите ми нямаше бримка. В устата ми беше стипчиво и прохладно от ментоловия вкус на пастата за зъби. Отидох до терасата и широко отворих вратата. Отвън беше пролет, вътре беше Фин с откачения си нрав.

- Сега нямам време - казах с пресипнал глас. - После ще ми кажеш. - Млъкнах. - Трябва да пия кафе.

- Джери ме нави - знаеш я, с нея сме учили в една гимназия. През деня ще работим в един магазин за плажни принадлежности, а през останалото време ще заработваме допълнително по някой и друг долар в Hilton, понеже през летния сезон наемат повече персонал за обслужването на холивудските актьори, които отседат там инкогнито.

Мълчах и не го поглеждах.

- Вече всичко е уредено. Платил съм си визата, половината от наема за квартирата, резервирали сме си самолетни билети...

- И мога ли да попитам в кой момент стигна до това... хм... спонтанно решение? Всички знаят, че Джери е алкохоличка.

Ръката ми трепереше, затова се отказах да си слагам спирала на миглите.

- Реших го, когато разбрах, че имаш намерение да излезеш от тройката.

- Никога не съм казвала подобно нещо! - бях бясна, защото това си беше самата истина. - Как ти хрумна това, за Бога!

- Прочетох дневника ти - Фин ме гледаше проникателно; изглежда никак не се притесняваше от факта, че си признава такова углавно престъпление - може би си въобразяваше, че заслужава някаква компенсация за нанесени морални щети.

- Там пишеше, че смяташ да ни оставиш.

- А не ти ли е хрумвало, че това, което смятам да направя и това, което фактически правя, има голяма разлика?

- Важното е, че си си го помислила.

Сериозно се замислих дали Фин е с всичкия си. Май трябваше да попитам Вестгот-Франческа какво казва неговата астроложка за хората от зодия Водолей - зодията на Фин. Не за друго, а просто за да съм подготвена за всякакви подобни изненади от страна на Фин Ноли.

- Добре, добре - потърках с пръст челото си; изведнъж ме заболя главата, исках бързо да убия Фин, да си обуя обувките и да отида на работа. - Добре, чакай малко. Дори да искам това и дори да го направя, какво общо би могла да има подобна постъпка с решението ти да заминеш на майната си с идиотка като Джери, която отрезнява на девето и 25-то число за по два часа?

- Ти нищо не разбираш - Фин поклати глава и си придаде трагичен вид.

- Не, аз всичко разбирам - креснах в отговор. - И най-вече разбирам, че ще закъснея за работа. Чао, Фин, момчето ми, любовнико, и не забравяй да заключиш на излизане! После мини през студиото да ми оставиш ключа.

Бързо прекосих площада към радиото, чантата ме удряше по хълбока, кучетата лаеха лошото ми настроение. Фин искаше Америка, защото фантазията му прекалено ярко рисуваше картината на собствения му апокалипсис: тъжен и самотен, изоставен първо от мен, след това и от Ковалски Превъзходния, Фин не вижда никакъв друг изход освен да се махне. Флорида, ето ме, идвам, приеми ме като роб и скитник, и дано голямата вода, дележа двата континента направи така, че да забравя болката.

Неща от тоя сорт.

Тъй като Фин не се появи в студиото да ми остави ключовете, след работа нямаше как да се прибера в стаята си. Реших обаче да не се ядосвам - нямаше смисъл. Седнах съвсем сама в едно кафене на открито и изядох с наслада първия сладолед за сезона. За да минава по-бързо времето до момента, когато ще се разровя из джобовете на Фин за собствените си ключове, си нарочих една плочка недалеч от моята маса и си казах: "Който мъж пръв стъпи на тази плочка, мой ще е!" И на момента най-големият идиот на мен се падна. Такъв ми бил късметът. Искаше ми се преди година да бях направила по-добрият избор. Тогава нямаше да умирам за Ковалски и от Ковалски, а наместо това нападеният през девет земи в десета Даниел Умбрулия щеше сега да е с мен и да пъди комарите от мен, размахвайки огромно ветрило над главата ми. А в моментите на почивка, щеше да лежи в краката ми, положил глава върху везаните ми със златни конци чехли от бял сатен и да онанира. Аз обаче си имах само един въображаем мъж, който беше мой, само защото беше стъпил с прашните си обувки върху някаква си напосоки избрана плочка. Нямах Даниел, нямах власт над нещата, които се случваха. А това беше ужасно. Всеки чакаше някого другичко, но не и мен.

Апатията, омразата и разочарованието изсмукваха кръвта от вените ми. Макар да знаех, че врагът не е толкова страшен, ако го познаваш (а аз добре познавах своя!), в момента нямаш сили да се справиш с моя. Защото моят враг не беше грозен и противен, а и моето име не беше Козарчето Давид, за да посегна към прашката и да удари врага-гигант между очите. Защото бях обезкървена и лишена от вярата, че просто мога да се обърна и така да загърбя всички унижаващи ме чувства - моите врагове с две лица и много ръце, които знаеха само да стискат, да стискат, да стискат, докато преставах да дишам и светлината на деня заприличваше на луминисцентна светлина.

Фин и Ковалски се чукаха. Иззад зелената завеса, прикриваща воайорския ми срам, виждах слабите им бедра - сплетени и блеснали от пот.

И докато Фин и Ковалски изживяваха ренесанса на корпоралните удоволствия, аз пропаднах все по-дълбоко в ямата на претенциозната декадентска самота.

Оправих яката на черната си риза, платих си сладоледа и се отправих към човека, стъпил на моята плочка. Когато застанах лице в лице с него, той ме погледна въпросително и тъпо същевременно и още преди да си отвори устата, за да ме попита: "Какво ме зяпаш, ма жено?", вдигнах ръка и светкавично го зашлевих през лицето.

Човекът залитна и се хвана за пламналата буза.

- Леле майко, тая луда ме удари!

- Ох, простете, изглежда съм се припознала - казах със сдържан тон и си тръгнах.

Мъжът на моите мечти не ме догони, за да ми върне шамара, но нямаше съмнение, че в тоя момент всички хора по света му съчувстваха и бяха твърдо на негова страна.

Белия хотел

След тая случка окончателно се убедих, че трябва да се лекувам. Поне за известно време. Някъде. Далеч от този град, за бога! По-възможност в Белия хотел... Това определено е място точно като за мен - хотел в планината, край алпийско езеро. Виждам се как пътувам във влак през планината. В купето срещу мен е седнал мъж, облечен в черно; роклята ми е вдигната до кръста, а зърната ми - налети с кръв до пръсване.

Когато накрая пристигна в Белия хотел и се настаня в малка стая, обзаведена с малко мебели и с прозорец, който гледа към езерото и върховете на борове, веднага ще се влюбя в блед студент от Санкт Петербург или от Фрайбург. Нощем той с лекота ще се прехвърля през балкона на малката ми стая, за да ме люби до зори, но на другата сутрин задължително ще се храня сама и няма да обръщам никакво внимание на останалите гости на Белия хотел. Когато излизам на разходка, ще бъда облечена в бели дрехи, а в ръка ще нося чадърче за слънце като това на Ан Хечи в римейка на "Психо". В ранните следобеди, часовете на благословен покой, отпусната и с натежало от сънливост тяло, ще бъда готова да поемам много мъжки пръсти в отворието си, изпълнено с обилна влага. После, когато коленете ми отново се съединят в пренебрежителна целомъдреност, ще се отпускам в някое от плетените кресла на голямата тераса, ще пуша остри цигари и с удоволствие ще слушам оркестрантите.

Толкова ще бъде хубаво в Белия хотел...

Фори и Весна

Една сутрин на телефона в студиото се обади някакво лудо момче, за да потърси личен съвет как да си оформи бакенбардите. Не можех да го наругая както само аз си знам, понеже разговорът ни течеше в ефир, затова изтърсих първата цензурирана глупост, която ми хрумна:

- Предлагам да ги оформите с лозарска ножица, след това се снимайте и ми изпратете снимката. Обещавам, че ще си я закача над пулта, за да ме вдъхновява.

Не ми беше до скандали с програмната директорка, която, знаех, веднага след разговора ще ми позвъни по вътрешния телефон, за да ми прочете гневно конско за това колко важно е да се държим почтително със слушателите, независимо от това колко са превъртели, затова излязох да пуша в нюзрума. В ефира течеше парче на Blur, после тръгнаха рекламите.

Хванах си приятелка. Не беше заради новаторството в секса. И въобще не беше заради секса (макар че веднъж я целунах по устните и почувствах как кожата по цялото ми тяло настръхва). Момичето ми хареса, защото имаше вид на изгубена: недохранена, чипоноса, с къси черни коси и плоски гърди, с два аборт в тинейджърското си минало и един-единствен чифт панталони от тъмен деним, съшити с жълти конци. Имаше нещо сладко и ненатрапчиво (поне отначало ми се струваше ненатрапчиво) в неосъзнатия ѝ стремеж да буди съжаление у хората с биографията си, напомняща тази на някоя съзливка героиня от телевизионен сериал с нелепи маниери и бяла панделка в косите. Гаджето ѝ беше Фори - непрактикуващият кадърен художник и практикуващ некадърен dj в долнопробен нощен клуб с осем маси и един железен прът за "dirty dances". Фори беше спал с половината обратни в града (за пари или по погрешка), но момичето упорито отказваше да вярва на слухове.

Весна бързо се привърза към мен. Нямахме как да не се привърже - всеки ден ѝ купувах бира, кафе и кифли, освен това ѝ подарих някои свои дрехи, шапа червила, които вече не харесвах, сребърно синджирче, чифт сандали с тънки каишки, дневник джобен формат с катинарче и други дреболии. В квартирата, която обитавах двамата с художника-ди-джей, нямахме бойлер, затова двамата често идвах в общежитието, за да използват моята баня. Веднъж Фори почука на вратата ми в 11 вечерта, казах "влез", той пристъпи притеснено вътре; добър вечер, Туигъл, здрасти, Фори; така и така, Туигъл, бях да помагам на едни приятели да си изчистят гаража от вехториите, платиха ми десетачка... Може ли да взема един душ?

- Ами заповядай! - магнах великодушно с ръка.

- Знаем, че е малко късно...

- Давай, Фори, окъпи се, отмий цялата мръсотия от красивото си младо тяло и престани да мрънкаш, че обясненията ти започват да ме изнервят.

Когато след четвърт час Фори излезе от банята, вдигнах поглед от книгата, която четях и го погледнах: зачервен и хлъзгав като сурова риба, само с една мъничка кърпа омотана около кръста,

момчето предизвика у мен развратната графиня, която в някои романи прелъстява градинаря (или коняря - зависи от характера на перверзията, която следва)

- Хей, Фори, знаеш ли каква е таксата за ползването на душа от външни лица?

Фори ме гледаше тъпо през мокрите кичури коса.

- Не, не зная.

- Трябва да си махнеш кърпата - казах с отвратителния си графински глас.

Без да се замисля дори за секунда, Фори посегна да махне от себе си единственото парче плат, което го делеше от ненаситните ми сбръчкани графински ръце и прелюбодействието като цяло.

- Стига, Фори! Просто се пошегувах. Курът ти не ме вълнува ни най-малко - графинята се изпари във въздуха, а аз продължих да чета.

Когато след десетина минути Весна дойде да си прибере любимия, изпя обичайния въпрос с най-безгрижния и влюбен глас:

- Послушно ли беше моето момче, докато ме нямаше?

- О, беше много послушно! Заслужава захарче, нали, Фори? - смигнах му аз, а той смутено си загледа ноктите.

Весна ме обожаваше. Когато оставаше да спи при мен, искаше да си приказваме в тъмното до късно - също като хлапета, които за първи път са сами на палатка сред гъстата гора. Тя ми разказваше за смотаните си роднини, за децата, които никога не родила, понеже ги изпикавала като досадни бъбречни камъни; говореше ми за желанието си да промени по някакъв начин нещастния си живот и ме кълнеше да ѝ кажа, ако знам нещо за връзките на любовника ѝ с мъже от града, на което постоянно отговарях с лъжи: не, не, не... И докато отричах, си представях всички мокри тоалетни, в които той със сигурност беше падал на колене и беше хапал устни, за да не пици от болка...или удоволствие, докато ненаситните любовници пълнят евтините си кондоми.

Само след около три месеца същата тази кльошава и парцалива Весна, благодарение отличните препоръки на сестра ми Бора, щеше да замине за Ставангер, да започне работа като високоплатена гувернантка в богато адвокатско семейство, а след още шест месеца да превърти, замаяна от обилната храна и хубавите дрехи, да съблазни една вечер някакъв стометров местен младеж и до Нова година да стане госпожа Сигурвинсон.

Весна беше още един пример за това колко променлив е късметът... Но преди късметът да се обърне в услуга на Весна, времето, прекарано в нейната компания, имаше за цел да разсее малко мрачните ми мисли - опитвах се да не обръщам толкова внимание на проблемите с моите мъже, защото в противен случай рискувах да се превърна в нещо средно между хедонист и садист. От една страна умирах да бъда заедно с Ковалски и Фин, но едновременно с това често ме спохождаха черни мисли на злост и отмъстителна ревност, които представяха единствените ми приятели безвъзвратно мъртви, дори без право да излязат от гробовете си, когато настъпи Второто пришествие. Ако не можеха да бъдат само мои, трябваше да са мъртви - така просто се развива действието според логиката на всеки полупосредствен психотрилър. Насилвах се да прощавам лошото настроение на Фин и обидния тон, с който напоследък ми говореше, само и само за да го запазя за себе си. Погрешна тактика. Но и не съвсем погрешна, като се има предвид, че в противен случай той и Ковалски щяха да са заедно и встрани от мен, а това щеше да ме накара да се чувствам банално нещастна. Макар положението да беше толкова неспасяемо, че дори когато бяхме тримата заедно, пак бях нещастна... Всяка тяхна проклета целувка беше опияняваща марихуана за слабните ми и смъртно пробождаше за самолюбие ми. Най-лоши бяха нощите - тогава лежах с отворени очи и се молах за благоволенieto да целувам поне гробовете им. За да заслужи устните вероятно трябваше да извърша хиляда престъпления или добри постъпки... Без шанс да ида в Рая. Че на кой му пука!

Постепенно започнах да се комплексирам задето не съм мъж, при това хомосексуален. Как иначе можеше да се обясни фактът, че не чувствах никакво влечение към "истинските" мъже, тези, които биха заровили всичко, което могат - ръце, полови органи, самочувствие, его - в женските

яйцехранилища! Струваше ми се, че съм единствената жена в цивилизования свят на отегчени слабоумци, която си мечтае да е обратен мъж, за да може да се наслади напълно на това, което желае като хетеросексуална жена.

И това ако не ме правеше психичноболна, не знам кое друго...

Бях зарязала изпитите. Но докато това беше поведение, що годе нормално за мен, то същото едва ли можеше да се каже за иначе съвестния в тия работи Фин Ноли. Чисто и просто Фин го беше ударил през просото. Увлечението му по Ковалски беше толкова всепоглъщащо, така анархично по своята същност, че едва ли в мислите му тогава е имало място за друга информация освен за тази, касаеща лицето Ковалски. Провалът за двама ни - за Фин и за мен - беше неизбежен. Обаче не можехме да виним Ковалски за това, което се случваше. В края на краищата той не беше виновен, задето вършеше всичко с лекота и арогантна небрежност и че всепоглъщащата му сексапилност беше негов първичен белег така, както някои хора се отличават от другите по това, че едното им око е синьо, а другото - кафяво. Като Дейвид Боуи.

В последната седмица на пролетния семестър Ковалски се прибра при нас - в добро настроение, облечен с черна риза на Sonya Rykiel, светлосиви панталони на Trussardi и диск на PJ Harvey, зареден в сребристия дискмен.

Един ден, докато си пиехме кафето в "Къдравия Стюарт" с Фин, Ковалски, Весна и Вестгот-Франческа (с изрусени вежди - ужас!), чистачките бяха опразнили стаята ми в общежитието по нареждане на управителката. Мотивите: просрочен престой и неплатена такса за последните четири седмици. Когато в пет следобяд превъртах ключа в бравата и влязох в голата като охлюв стая, единственият останал предмет, който напомняше, че допреди няколко часа там беше живяла Туигъл Малкович, беше кръглото ми увеличително огледало върху масата. Не знам защо, но при вида на празната стая, се паникьосах. Фин започна да се смее. После разбрах, че целият ми багаж е натъпкан в черни найлонови торби - от ония, в които изхвърлят боклука или крият трупове, и е струпан в средата на склада за мръсно бельо.

За да ми върне настроението, Ковалски ме отведе у тях, сложи ме да седна на един стол, направи ми чай, запали ми цигара и ме съблече. Докато пушех мълчаливо, той седеше зад мен и рисуваше върху едната ми плешка татуировка с молив за вежди, който беше изровил от несесера на майка си. След като си допих чая, той се обади на баща си и след малко той се появи отнякъде, за да ме откара с колата до къщи.

За откриване на ежегодните театрални празници в града, най-сериозното културно събитие в началото на лятото, облякох червена риза с китайска кройка и се намазах до повръщане с тъмночервено червило на Dior. С Ковалски и Фин бяхме успели да се сдобием с билети за най-интересната постановка и бяхме радостни от този факт, макар местата ни да не бяха сред най-добрите в салона. Щеше ми се да умра от срам, задето нямаше да седим в някоя от ложите, а също и от яд, защото се наложи да чакам Ковалски и Фин повече от половин час, застанала права до саксия с изкуствен кипарис пред входа на театъра, с обувки, които исках веднага да скрия в тъмнината на салона. Двамата пристигнаха едва три минути преди началото на пиесата. Натруфеното ми по азиатски настроение отиде по дяволите, когато разбрах причината за закъснението.

- Къде ходите, дяволите да ви вземат?

- На баня - подсмяхна се Ковалски и прокара ръка по току що обръснатите си страни.

Това е онази обществена баня, която има по-лоша репутация и от тайванска проститутка, която смърка кока и през ануса си. Банята, в която биха се любили всички анадолски педерастии...

Фин целуна треперещата ми ръка. Това донякъде успокои дракона в гърдите ми и той легна да почива.

Седяхме на непрестижния втори ред, точно под полите на актрисите и тайно докосвахме колената си. Аз нямах обувки - бях ги зарязала при саксията с изкуствения кипарис.

Същата вечер разбрахме, че американците бомбардирали китайското посолство в Белград. Било по погрешка...

На десети май, на площада при фонтаните, огромната, къдрокоса президентка на университета ръководеше тържествената церемония по случай дипломирането на поредния випуск бакалаври. Докато фанфарите свиреха, аз се скарах с Ковалски и Фин, и пак се сдобрих с тях, и после пак се скарахме.

Сексът ни събра. Сексът ни разделяше.

Същия ден се разделих и с новата си приятелка Весна. Фори и благоверната му бяха успели да ми се качат на главата с помиарските си навици - постоянно да ми врънкат за пари (пардон - "канти") на заем, да похапват на моя сметка пържени пилета и руска салата в университетската кафетерия, и да очакват със смирение на светци-отшелници да плащам сметките за изпития алкохол и изядените ядки в бистрата и нощните заведения. Беше ми писнало да ги виждам всеки божи ден как висят пред входа на университета и да ме чакат със слабоумието на кучета, които се надяват, че все някога господарят им, обесил се в кухнята, ще се върне, за да ги нахрани. Това е - край, казах си един ден след края на дежурството в радиото, когато уморено се огледах за Оная с Косата и ги зърнах да стоят встрани, до закачалката, почти скрити между черните палта, и да махат жизнерадостно с опашки.

- Това е - край! - изрекох мисълта на глас и ги замерих с празната цигарена кутия, която стисках в юмрука си.

Повече не ми се обадиха.

Три седмици преди Фин да замине за Флорида заедно с бившата си съученичка Джери (Джери-Текилата, както я знаеха всички, които споделяха не само чашката, но и леглото си с нея), реших да попитам Радио Ереван защо всички хомосексуалисти са толкова щастливи и преуспяващи. "Защото дори съдбата не смее да им обърне гръб," беше отговорът, който получих.

Фин! О, Фин! Какво направи с Ковалски и с мен? Риторичен въпрос с един-единствен възможен отговор: направи ни зависими от себе си! З-а-в-и-с-и-м-и! Това беше възможно най-ужасната вест, с която се налагаше да свиквам постепенно, понеже шокът при осъзнаването ѝ за малко щеше да ме убие.

Два дни пред заминаването на Фин за Флорида, животът ми започна да губи смисъл - безнадеждно.

Фин беше отслабнал, а косата му беше придобила хубав средноевропейски отенък на русо. "Чешко русо!" - възкликна един от верните ни фенове, Вестгот-Франческа, когато видя Фин и Фин му се усмихна.

Русо.

Русо момче. С характер на вещица-човекоядец.

Сладко и бавно умъртвяване. Най-капризната и проклета муза от всички, които някога бяха смущавали спокойното ми високомерие. Да бях умряла, преди да спра погледа си върху него!

- Не искам да заминавам - каза Фин.

- А нима не си мечтаеше точно за това - да заминеш далече, да се махнеш оттук... побъркан от страх, че си се влюбил в живи хора?

- Така беше преди два месеца - поклати глава той. - Сега е различно, обаче вече няма връщане назад. Много пари вложих в това пътуване. А най-лошото е, че по-голямата част от парите ги даде любовникът на майка ми.

- Искал е по този начин да те спечели за каузата - предположих аз.

- Каква кауза?

- Да се ожени за майка ти.

- Аз нямам нищо общо с това! То си е работа на майка ми. Не е нужно някой да ме подкупва с бонбонче, за да получи майка ми.

Фин млъкна и погали рамото на Ковалски.

Може би бях станала мазохистка, не знам. Но идеята, че страдам постоянно и че от депресията ми няма отървяване (освен ако не се подложа на еднократен електрошок, както пишеше в една научна статия), определено ми харесваше. Не че се забавлявах от страданието, но постепенно взех да свиквам със състоянието на пълно безразличие и колапс, които бяха на път съвсем да съсипят психиката ми. Наясно бях, че ако човек свикне с нещо, което му е неприсъщо по природа, с течение на времето то престава да бъде феномен и се превръща в черта на характера му. И тъй като депресията отдавна вече беше станала банална черта на собствения ми характер, не можех просто да я "махна" от себе си като дреха, която вече не желая. Можех единствено да продължа да я поддържам на ниво... За да бъде поне една издържана депресия, красиво гарнирана с естетския ми психо-мазохизъм.

Понякога налягането вътре в мен, събрано като топка змии под повърхността на човешката ми кожа, избиваше навън през малък отвор, и тогава се чувствах като гейзер в парка Йелоустоун. Крещях насън имена на хора, които не познавах, обръщах гардеробите наопак в търсене на чифт несъществуващи жълти чорапогащи, които да нахлузя на главата си като перука с плитки, пробивах зърната на гърдите си с игли за шиене и после пробвах да ги украся със златни обици - кръвта се стичаше на вадичка надолу по настръхналия ми корем и се просмукваше в ластика на мръсните ми пликчета.

Прости ми, Господи! Прости ми, че те наранявам, Туигъл Малкович! Но то е от страх, че не разбирам. За първи път обичах, без да знам причината за това...

Работех много в радиото. През лятото хората в екипа бяха намалели наполовина и това наложи аз да поема двойно повече дежурства на ден. Ставах малко преди шест сутринта, а до осем вече бях погълнала половин литър черно кафе. Успокояваше ме единствено фактът, че, макар кожата ми да беше повехнала, а очите ми - постоянно зачервени, дежурната новинарка често изглеждаше много по-недоспала и по-грозна от мен. Освен това понякога отделях по две-три минути, за да си лакирам ноктите на краката в почивката между прогнозата за времето и борсовата информация. Но в тези дни без фон-дъ-тен, който да прикрива следите от умората на лицето ми, направо ми се струваше, че не приличам на човек.

След няколко седмици на подобен режим вече ми беше все едно дали спя или съм будна. Храната също не ме вълнуваше особено. Важното беше да има кафе, много кафе. Яденето можеше да върви по дяволите! Очите ме боляха постоянно; купих си някакви капки против възпален конюнктивит, от които болката привидно изчезна. Но получих мигрена.

Разхождах се сама. Между 9 и 11 вечерта. По тъмно.

Реших, че докато депресията ми прогресира и всичките ми познати (и непознати) са в чужбина - кой по любов, кой по работа, кой в затвора за автокражби, поне мога да се упражнявам да си правя сама френски маникюр.

Магнах слушалките от главата си, станах от стола и запалих цигара. Трябваше бързо да прегледам сутрешната преса, защото точно в седем и половина всяка сутрин съветвах драгите слушатели дали си заслужава днес изобщо да си купуват вестници, или не. Докато дръпвах от цигарата и разсеяно слушах оплакванията на новинарката, че по всяка вероятност кара цветна бременност, ръцете ми безучастно прелистваха вестниците с още незасъхналото мастило по тях - отдавна вече страшните заглавия бяха престанали да ми се струват страшни.

54 стъпки до смърт в метрото в Минск.

Четирима мъртви след челен удар на магистрала "Хаймс"

НАТО уби 20 в санаториум в южносръбския град Сурдулица

14 гинат при пожар в Делхи

Буря уби един и рани деветима в Париж

Изглежда предишния ден Господ е бил в много, много лошо настроение...

- Давай да приключваме с това, Кати, след три минути сме в ефир! И... не разбрах, рита ли вече бебето ти?

- Как можеш да се шегуваш с такова нещо, Туигъл? - новинарката възмутено нацупи пълните си устни, докато наместваше едрия си задник на стола зад микрофона.

До края сутрешното дежурство мина спокойно, Кати не роди, а кафето свърши още преди 8. Вечерта обаче направо побеснях. Към края на поздравителния концерт, наречен от някой многознайко "Музикална пица по домовете", една малоумна девойка ме накара да се разтреперя от нерви, вдигайки по телефона скандал задето съм пуснала поздрава до любимата й приятелка не с Frozen на Мадона, а с Army of Me на Бьорк. Отначало се опитах да й обясня възпитано, че обикновено така постъпваме, когато предаването е към края и времето не стига, за да прозвучат всички заявени песни. Само че момичето продължи да ми досажда, заявявайки ми с нагъл тон, че въобще не уважавала Бьорк, която в сравнение с Мадона била направо "смешна". След което се изсмя пресилено ето така: "Ха! Ха!" Тук вече наистина превъртах и на свой ред се развиха:

- За ваше сведение, уважаема, Бьорк е също толкова утвърдена и популярна изпълнителка, колкото е и Мадона, дори е далеч по-талантлива от нея, понеже сама си пише музиката, докато оригиналното в Мадона са само дрехите на известни дизайнери. Но бедната ви музикална култура изглежда не ви позволява да прецените тези факти. И въобще имате късмет, че изобщо пуснах в ефир глупавия ви поздрав!

Млъкнах изведнъж - сякаш насекомо с остро жило беше влетяло стремително в гърлото ми. Чувах дишането на момичето отсреща.

- Вие сте болна - каза най-накрая то - тихо и без гняв, и, стори ми се, със съжаление. След това затвори.

Това беше знак, че вече не само в собствените си очи изглеждах ненормална, хахо, изперкала, жалка дори.

Не знам, но съм чувала, че в такива случаи, когато осъзнаят подобно нещо за себе си, хората или си прерязват вените, или си правят пластична операция и заминават да живеят в Перу (страната, за която твърдят, че връзката с Бог е най-силна, и дори ако се изкачиш на някой от високите червени върхове във Андите и протегнеш ръка нагоре, може да докоснеш босите палци на Бог. И той въобще нямало да се разсърди...)

Зеленият кабинет

Скоро след спора за Мадона и Бьорк, започнах да посещавам една психоаналитичка.

- Лудост е, че идвам тук - казах ѝ веднъж, докато тя лежеше на "лечебната" зелена кушетка, а аз стоях права до бюрото ѝ и разглеждах преспапието ѝ, което, без да представлява нищо конкретно, изглеждаше красива и изискана вещ. Интериорът в кабинета ѝ обаче като цяло беше натрапчиво снобски.

- Защо? - попита тя. Очите ѝ бяха затворени; носеше невероятно добре скроен костюм от туид (всъщност малко неподходящ за сезона), който ѝ придаваше сериозно-фригиден вид. Обувките ѝ изглеждаха така, сякаш току що ги беше извадила от кутията; бяха пронизващо остри отпред, с три каишки с дебелината на спагети, струваха \$480, Jil Sanders. Снобка! Мразех я!

- Защото не те харесвам.

В преспапието заваляха снежинки, когато го разклатих.

- Глупости, харесваш ме. Обожаваш обувките ми Jil Sanders. И прическата ми. И перфектния ми педикюр. Харесваш ме, защото си снобка, Туигъл.

- Ще я чуя! - закахих се аз и със заплашителен жест подхвърлих стъклената топка високо във въздуха.

- Много важно! - тя дори не си направи труда да отвори очи, за да види за какво става въпрос. Не ги отвори, дори когато преспапието се разби на пода и няколко стъклени парченца се пръснаха навсякъде из стаята; имаше няколко дори върху сивата ѝ пола от туид.

Ето на това му викам аз ползотворен сеанс: когато си тръгнах, се чувствах наистина злобна и високомерна. Но вече не и жалка. Ще има да взимаш, копелдачке, ти, дете си позволи да кажеш, че Бьорк е кофти певица!

Случайно срещнах моя приятел, адвоката Кайл Ангелоу. Той ми даде чудесна идея как да отговарям на хората, които ме питат как така мога постоянно да ходя облечена в черни дрехи.

- Просто им отвърщаш, че винаги носиш траур, когато си в тоя град.

- Винаги нося траур, когато съм в тоя град - повторих аз като човек, хипнотизиран от танца на шаман, изпаднал в транс.

Уговорихме се да се видим на другия ден, за да поседим заедно и да поприказваме за упадъка на модерните империи.

Един радио-фен ми донесе бутилка Danzka в студиото. Не любопитствах дали е влюбен в мен и тайно си прави чикии, докато слуша гласа ми в нощните предавания - не ме интересуваше. Може и да си падаше по грозотата ми - кой знае. Бях чела някъде, че някаква много известна манекенка склонила да се снима за корицата на популярно списание, разголила корема си, седмица след като претърпяла стомашна операция и белегът върху бялата ѝ кожа бил все още отблъскващо кървавочервен. Ето какво се случило след публикуването на фотосите. "Имаше мъже, които ми се обаждат, за да ми кажат, че белегът ми ги възбуждал много повече, отколкото когато ме гледали, облечена в скъпи дизайнерски дрехи."

Взех водката и затръшнах вратата изпод носа на любезния слушател. Спуснах щорите, за да не виждам никого и никой да не ме вижда и се обадох на семейство Фори и Весна Дебиливи:

- Хей, млади хора, ако искате поне още веднъж да се наплюскате на моя сметка, явете се точно в осем пред радиото!

Това беше нещо като моментно вдъхновение.

Напарфюмирани и облечени в стилни летни костюми, Кайл Ангелоу и снажният му любовник Людовик се появиха в синьото кафене Verona точно по времето, когато англичаните и боговете пият чай - пет следобяд. Настаних се между двамата, запалихме от остриите Gitanne на Людовик и до залез слънце си говорихме за скъпи дрехи, маркови аксесоари и филми с участието на Джъд Лоу и Винсент Гало.

*

Преди години една много стара и грозна жена, която живееше на края на селото, от което баща ми беше родом, ми беше казала, че аз съм "момичето, което открива мъдростта в неползотворните неща." Ако тогава не се бях уплашила толкова много от черното ѝ сбръчкано лице, сигурно щях да ѝ отговоря, че това изобщо не е вярно и че по-скоро намирам мъдростта в неща, които бедните намират за неползотворни.

*

Чувствах се добре, понеже никой не си правеше труда да крие от другите факта, че е сноб и в червата. Подобна съпричастност обикновено кара хората почти да се обичат.

Кайл и Людовик настояха двамата с Ковалски да им правим компания за вечеря в най-скъпия ресторант в града, La Cuisine.

- Не - казах аз.

- О, да! - възрази Кайл и ме хвана за китката.

- Не мога, Кайл.

- Лъжеш, Туигъл!

- Остави ме да си лъжа тогава! На теб това какво ти пречи?

- Ще лъжеш колкото си щеш, докато ядеш броколи с френски сирена.

- Да, добре, обаче не съм облечена според случая.

Кайл надникна в деколтето ми:

- Но бельото ти го бива!

- Не е за пред хора - прано е най-малко сто пъти.

В La Cuisine Кайл и Людовик винаги имаха запазена маса.

Ковалски се появи облечен в разкроени кожени панталони на Gitrois и тъмно поло без ръкави на Keneth Cole (подарък от все още влюбения Давид; беше му купил дрехите от лондонския Harrods). Ковалски беше необичайно мълчалив, не говореше както винаги за любимите си състави и не разиграваше келнерите с досадните си прищевки от рода на: "Кихнах върху приборите - бихте ли ми ги сменили?" Мълчанието и тъгата караха чертите на лицето му да изглеждат по готически изчистени и особено красиви. Не задавах въпроси, защото знаех коя е причината за лошото му настроение. Преди два дни Фин се беше обадил от Палм Бийч, за да каже на Ковалски, че му изневерил още през първата седмица след пристигането си във Флорида. Всъщност до "прелюбодеяство" de facto не се стигнало; просто Фин и момчето, което го приютило в апартамента си на първо време, обменили малко слюнка в момент на пост-хашишено опиянение. После момчето поискало да опита и от другите сладости, произвеждани от тялото на Фин, само че Фин, замаян от хашиша, от вълнение и ужас, успял някак си да отклони "неприличното предложение". Когато Фин окончателно се опомнил след повръщането и леденостудения душ, в главата му вече се въртяла разтърсващата мисъл, че е сторил изневеря. Ковалски приел новината много спокойно, без излишни емоции, и дори опитал да вразуми неразумния си любовник, но вместо да се успокои, Фил започнал да риде в телефонната слушалка. "Недей да се терзаеш, любими! Всичко между нас е наред! Няма да те зарежа заради някакъв си минет!" казал с молиеровски тон Ковалски, понеже вече започнал да се дразни от подобна безпочвена истерия, така непривична за Фин.

Когато цялата история ми беше разказана веднага след презокеанския телефонен разговор, моят коментар беше повече от пестелив.

- Той е луд! Страх ме е за теб, Ковалски!

Всъщност умирах от страх за собствената си кожа - болестта ми носеше смъртоносната диагноза "Фин Ноли".

- Фин ме помоли да не ти казвам за това, което му се е случило, понеже си мисли, че ще реагирам много отрицателно.

- Че защо аз да реагирам отрицателно! Това, с кого спи Фин, не ме касае пряко.

- Но той не е спал с момчето - припомни ми Ковалски.

- Все едно. Лошото е, че откакто се "отвори", нещо му стана на нашия Фин и сега е като отвързан. Нормално е да се държи така, сякаш се мъчи да си навакса за годините, в които е пропуснал да се наслаждава на мъжките ласки.

- Може и така да е - кротко се съгласи Ковалски. - Но ти така и не ми каза защо се страхуваш за мен.

- Защото любовта ти към Фин е прецедентно по-сляпа, отколкото в популярната поговорка. А това е направо отвратително!

- Да пием за това!

- Ковалски, скъпи, защо си тъжен? - Кайл се присегна през масата и с такъв обигран жест повдигна брадичката му, че масивният златен пръстен на кутрето му да блесне по ефектен начин на светлината на зелените лампиони.

- Нищо особено. Имам проблеми е някои от професорите във факултета. Изглежда не мога да пея църковни песнопения. Не съм ангелогласен, с други думи.

Кайл Ангелу се разсмя, притискайки бялата кърпа към устните си. Зъбите му бяха съвсем нови. Цялото чене. Сигурно струваше 2000 долара!

За да поддържа разговора, докато Кайл се смее, Людовик любезно се поинтересува как така съм станала вегетарианка. Отговорих му, че беше отдавна и вече не помня.

Стори ми се, че двамата любовници много се забавляваха през онази вечер от идеята, че в наше лице (Ковалски и аз) най-после са открили добри "приятели на семейството", с които свободно да могат да разговарят на теми, които притесняваха и скандализираха другите им познати, а именно - секса на известни личности и скъпи предмети, които човек би си купил само при положение, че е полумъртъв от отегчение.

Докато Кайл дискретно поставяше кредитната си карта върху сребърното подносче на келнера, си помислих, че ако имах парите и общественото положение на точно това "семейство", никога нямаше да се притеснявам от факта, че според стрелките на компаса, леглото ми е с лошо разположение.

- Днес иска ли ти се да счупиш някоя друга от моите вещи?

- Ще трябва да си помисля - казах аз и направих няколко крачки към кушетката, върху която тя се беше полуизлегнала, кръстосала изящните си крака; с една ръка - под тила, а другата - отпусната встрани до кушетката, пръстите с дълъг маникюр в цвят на Estée Lauder, докосваха зеления мокет. Клепачите ѝ бяха гримирани в опушено сиво, скулите ѝ блестяха; беше облечена в морскосиня дреха с яка-шал, обшита с кожен кант, полата беше в същия цвят, с дължина до коленете.

- За какво си мислиш? - след продължителната тишина попита най-сетне тя.

- Не е твоя работа!

Повдигнах една от лентите на щорите и надникнах навън. Валеше. И беше много зелено. Искях да изляза от зеленото на нейния кабинет, да вляза в зеленото отвън и да умра там.

- Мисля все за Фин - казах спокойно. - Сега, когато не е тук, го искам повече, отколкото когато бяхме заедно, защото изглежда тогава още не ми беше съвсем ясно какво искам от него и какво очаквам да ми се случи. Сега обаче усещам присъствието му много по-осезателно. Дори в момента го виждам през щорите. А най-добре го виждам, когато затворя очи: виждам го как сяда на стъпалата пред дома ми и пали цигара; обичам начина, по който държи запалената си цигара! Харесва ми да го гледам как върви с леко приведени рамене и широка крачка и ме обзема почти детски възторг всеки път, когато разбирам, че вече мога да поръчам вместо него, когато вечеряме навън, дори още преди той да си е отворил устата, защото знам какво обича. Знам и какво го дразни, познавам кога е нервен и изморен, и кога - спокоен, кога - напрегнат и кога - в настроение да се напие с бърбън...

- Туигъл, млъкни, моля те!

Погледнах към нея. Тя нямаше име; тя беше Красива Завинаги. Изразът на лицето ѝ за момент ме смути - беше смръщила вежди, изглеждаше раздразнена, почти бясна. Но не отвори очи, нито пък се помръдна от зелената кушетка.

- Нищо от това, което изброи, не харесваш у него! Нищо!

- Не е вярно!

- Ревнива кучка!

- Моля?!

- Отгоре на това си извратена! Единственото нещо, което те привлича у Фин е сексът, който прави с Ковалски. Това те умопомрачава, но и те възбужда, нали? Самият Фин обаче ти се струва скучен и дори неприятен.

- Ти си луда и некомпетентна!

- А ти си просто луда!

Триъгълникът се затвори. Фатално се затвори. Както обичат да казват по филмите - няма пълно щастие. Няма такова.

Тъй като и без това не можех да се похваля, че съм щастлива по различни поводи, най-разумното нещо беше да престана да се тревожа, че единствено неща, които считах за ненормални, ме караха да се чувствам щастлива. Като например късният филм по един шведски канал, който изгледах една вечер, седнала в леглото си - с маска от водорасли, нанесена на дебел пласт върху

лицето ми, пижами с широки крачоли, чаша ледена водка в едната ръка. Разказваше се за осмина хомосексуалисти, които прекарват цяло едно лято в провинцията, в къщата на единия от тях, който се казваше Грегъри. Филмът ми се стори много нежен и приятен, макар че някои от хомо-елементите бяха силно преувеличени, почти плаках при вида на чупката в китките, целувките по здрач и кадрите на изваяни мъжки тела, които грациозно порят в бруст прозрачните води на басейна с олимпийски размери. Особено се развълнувах при сцената, когато слепият любовник на Грегъри слезе посред нощ в кухнята да си вземе мляко от хладилника и там попадна в прегръдките на един от гостите, който още от самото начало му беше хвърлил око. Но онзи нямаше как да знае - нали беше спял... Филмът завърши със скромно парти в градината - с книжни фенери, барбекю и гирлянди. Тържеството беше по случай седмата годишнина от съвместното съжителство на Грегъри и слепото момче. После дойде есента и всеки си замина кой от къде е.

Намалих звука на телевизора, съблякох фланелката си и долнището с широките крачоли и чисто гола се мушнах под чаршафите. Заредих до леглото си бутилка водка и бутилка минерална вода и с предчувствието за кошмари през нощта, която предстоеше, зачаках утрото. Кофеинът от еспресото, изгълтано преди вечеря, упорито гонеше съня от очите ми. Слушах вятъра отвън и си мислех за бутилката водка, която спеше на пода до леглото ми. Виждах отново и отново слепото момче, полуосветено от лампичката на хладилника; млякото се стича надолу по брадичката му, гърдите му са блеснали от нощна пот - красив и спял, обратен като малолетен гръцки бог, насилен от наставника си-педофил.

По телевизията имаше някакъв евтин хорър. Потърсих с дистанционното канал, по който давах нещо по-малко отегчително страшно и попаднах на "В легло с Мадона". Мадона беше вторият човек, след слепия любовник, когото пожелах в леглото си тази нощ.

Когато най-после заспах, минаваше три.

Сънувах, че се движа с ферибот по лондонските улици, а Мадона се е изтегнала на жълт шезлонг на една от панорамните палуби и се припича на оскъдното британско слънце.

На сутринта първото нещо, което направих, беше да се обадя на психоаналитичката си.

- Какво искаш, Туигъл?

- Трябва да те видя. Веднага.

- Невъзможно. Сеансът ни е чак в шест.

- Не ме карай да ти се моля. Унизително ми е.

- Тогава ще се видим в шест.

- Не, чакай! Добре, моля те, моля те, моля те, нека те видя веднага!

- Чакам те след 40 минути в кабинета си. Ще приготвя Маргарита.

- Не мога да пия алкохол в девет сутринта.

- Да съм споменавала, че и на теб ще предложа питие?

Облякох черни панталони от шифон и потник, имитиращ кожа на гушер. Сандалите ми бяха нови и затова ги обух с удоволствие. На излизане проверих пощенската си кутия. Пак писмо от Даниел.

Докато пътувах на задната седалка на таксито, разкъсах плика и зачетох през тъмните си очила.

- Пфу!

- Лоши новини? - шофьорът срещна погледа ми в огледалцето.

- Любовникът ми е непълнолетен и неграмотен - казах аз и понеже шофьорът разбра, че информацията, която му давам, е прекалено интимна, престана да любопитства.

Писмото ме ядоса. Момчето Даниел беше взел да изпростява фатално в тая аграрна Гърция. Беше си направил списък с думи от мои писма до него, които не разбира какво означават, сред които, за Бога!, бяха думи като "атеист" и "парадокс".

- Нося ти една видеокасета, която искам да видиш - казах още с влизането си в кабинета ѝ и бръкнах в чантата си.

За първи път тя не легеше върху кушетката. Косите ѝ бяха разпуснати, тенът на лицето ѝ - свеж и мек. Носеше кремава рокля с дълбоко изрязано триъгълно деколте и черни обувки на светли ажурени чорапи.

- Какво има на касетата?

Потърсих с очи видео-уредбата.

- Един видеоклип на Skunk Anansie.

Пуснах касетата. Тя отпи от питието си, облегна се на перваза на прозореца и с пресилено отегчение загледа екрана. В началото на клипа две гей-момчета и тяхната приятелка вършат какви ли не щуротии - крадат дрехи от един магазин и после подкарват с бясна скорост червения си автомобил със свален гюрк по осветените нощни улици, наемат стая в евтин мотел извън града, цамбуркат се в басейна, целуват се под водата (на това място не става съвсем ясно кой кого целува, защото всичко е размазано - заради пръските вода по камерата и честата смяна на кадрите), правят си снимки с полароид, тъпчат се с хамбургери в леглото, замерят се с възглавници - такива детски неща. Но през нощта момичето става, облича се тихичко и на пръсти се измъква от мотела, защото изведнъж ѝ е станало съвсем ясно, че нейните приятели са много влюбени един в друг, което я накарало да се почувства някак си "извън картинката".

Натиснах копчето за стоп на дистанционното и застанах с разкрячени крака пред нея, с ръце на хълбоците.

- Така ли ще стане и с мен?

- Нямам представа.

- Искам да знам, по дяволите!

- Какво искаш да чуеш, Туигъл?

- Че няма да стане така.

- Добре, няма да стане така.

- Лъжеш!

- Туигъл, защо не заминеш някъде за известно време?

- Не отклонявай въпроса!

- Отиди при сестра си в Осло. Тя нали е там в момента?

- Да.

- Замини тогава!

Тя изпи последната глътка, остави чашата на самия ръб на бюрото си и се приближи до мен. Усещах маргаритения ѝ дъх в лицето си; за първи път виждах очите ѝ съвсем ясно - ирисите бяха неестествено зелени, като нарисувани. Тя ме хвана за лакътя и ме привлече към себе си. Престанах да мисля за подводните целувки от клипа, престанах да мисля за Фин и Ковалски.

- Защо се тревожиш, Туигъл Малкович?

Тя шепнеше в ухото ми; ажуреното ѝ коляно се вряза между бедрата ми.

Всичко е толкова просто, чух гласа вътре в главата си, няма чувства, има само желание за чувства...

Отдръпнах се рязко, тя политна напред и за да запази равновесие, потърси опора, но вместо това събори една ваза и няколко книги.

- Лесно ти е на теб - казах почти просълзена, докато отстъпвах заднешком към вратата. - А аз трябва да ставам известна! Сбогом. Засега. Заминавам за Осло.

ЛЯТОТО В ОСЛО

Беше като всяко друго лято в Осло. С тая разлика, че този път се чувствах като на почивка за лечение. Все едно че съм в Белия хотел...

Бора си имаше собствен офис на 11-ия етаж в сградата на историко-философския факултет, който делеше за няколко дни в месеца с млад японски професор.

Не се срещнах нито веднъж с Тони, който по това време на годината работеше в една еленовъдна ферма само на две спирки от Северния полюс. През август температурата там максимално достигала 15 градуса, но въпреки това хората едва не измириха от топлинен удар. Получихме писмо със снимки, на които Тони беше с червени гумени ботуши до колената и зелена канадка с качулка; изглеждаше така, сякаш е облякъл лапландски национален костюм. На гърба на една от снимките пишеше:

"Tuk sam se snimal predi da poteglim s drugite momcheta za stepta, za da zarevdame hranilkite na elenite".

Най-близките ни приятели бяха двама млади лекари - наши сънародници, които бяха вложили всичките си спестявания в норвежката одисея. Първо възнамеряваха да научат норвежки, после щяха да положат повторно изпит по медицина (на норвежки обаче) и ако се справеха успешно, щяха да си потърсят работа в някоя болница в северната част на страната, където квалифицирания персонал недостига, а заплащането е голямо.

Бора беше малко влюбена в единия лекар - Коцев Джуниър, но работата беше безнадеждна, и тя го знаеше!, понеже Коцев Джуниър беше щастливо женен, с едно дете и рожден ден на 29-ти февруари. Другият доктор, Шенгаров, много приличаше в лицето на Жак Ширак на младини, беше маниак на тема чистота и ред и имаше намерение да специализира вътрешни болести. Съпругата му беше полякия и според думите му никога не беше правила минет на друг мъж. Въпреки славата, с която се ползват полякините в европейските порно-сайтове...

Когато един ден Бора се препъна и падна по едно нанадолнище, тъкмо Шенгаров ѝ заши коляното с подръчни средства, а три седмици по-късно Коцев Джуниър махна конците. Когато Бора пострада, решихме, че няма смисъл да се възползваме от услугите на така нареченото "спешно отделение" на главната болница, защото и малките деца знаят, че бързата помощ в Норвегия е толкова "бърза", че ако човек е сериозно наранен или е получил инфаркт, ще си отиде от този свят още преди да си е повикал такси по телефона, както го е посъветвала дежурната телефонистка на Бърза помощ.

Летните вечери в Скандинавия продължават с години. Винаги можеш да се прибиращ спокойно с последното метро в полунощ, после да вземеш душ, да си изпереш слиповете, да се натъпчеш с чипс и бира и да изгледаш някой филм без субтитри преди да отидеш в леглото. А когато имаш за съседи толкова приятни и бърбиви мъже като Шенгаров и Коцев Джуниър нощите като нищо преминават неусетно в утрини.

Неделните дни, когато Бора, вече успокоена от мисълта, че няма да ѝ режат крака заради раната, нямаше работа в университета, прекарвахме в разходки по кея и до полуострова Бигдъой. На връщане обикновено минавах през някой киоск и сръчно свивах лъскаво списание с не по-малко от 314 страници, за да има какво да чета, докато по телевизията вечер се редят безкрайните неделни сериали.

През седмицата, за да поддържам терапията си на ниво, не биваше да се занимавам с нищо, което би предизвикало отново пристъпи на упоритата ми депресия. Затова обикалях магазините, четях книги, седнала на тревата в някой парк - приличах на типичното момиче от предградията на някой друг град, което се опитва да не обръща внимание на никотиновия глад. От време на време ходех на кино. Веднъж дори мастурбирах в салона, докато гледах кърмокосия Раян Филипе, облечен в черно, който вместо кур размахваше от екрана егото си на пуритан-циник.

Рядко проверявах електронната си поща - това също беше част от терапията. Налагаше се да забравя поне за известно време, че някога съм живяла на някое друго място освен в Осло, място, което ме убиваше като полтъргайст-злодей в епизод на The Outer Limits. Мейловете от Ковалски обаче бяха непреодолимо изкушение; те веднага прогонваха насила предизвиканите ми симптоми на амнезия.

20 juli, petyk

Zdrasti, Malkovich,

Tuk, v rodinata, e mnogo hubavo. V grada e spokojno, njama hora, samo tezi bez selo sa si tuk. Pojavi se hudozhnikat Fori, s kogoto ne si govorja. A vremeto e hubavo - hladno, ne peche. Slusham Tarkan i cheta sinoptichното evangelie. Atmosferata e cuci, ili kakto e moderno da se kazva sega: gucci.

K.

Това, което не трябваше да правя за нищо на света, беше да чета мейловете от Фин. А аз, глупачката, правех точно това.

Twiggle,

Stava mi uzhasno machno, che vie s Kowalski si pochivate, a az znaesh kakvo pravja. No neka vse pak da napomnja. Vchera, naprimer, sam rabotil 18 chasa - ot 5:30 sutrinta do 11 vecherta. Pribrah se v kvartirata samo za okolo chas, makar che imahme uzhasno mnogo rabota. Preumorjavam se, imam sarcebiene, pia kofeinovi hapcheta, za da se darzha na kraka, pusha po edna kutia Marlboro Lights na den (dobre, che sa lights, inache dosega sigurno da sam umrjal). Ne izlizam pochti nikade osven do magazina, za da si kupja neshto za jadene i cigari, Coke i ness-kafe. Spja, kogato moga, i maj tova e... Vsashtnost veche njama znachenie po kolko chasa spja na den i vaobshte dali spja, ponezhe mislja, che vzeh da svikvam leka-poleka.

Pishi mi, molja te, za Evropa. Vseki pat, kogato imam klienti ot Evropa v magazina, gi razpitvam kade sa bili. Sigurno im se struvam mnogo dosaden. Naj mi e interesno, kogato mi razkazvat za Kopenhagen i Amsterdam. A ti? Shte hodish li v Stokholm, kakto mi pisa minalija pat?

Pozdravi, Finn.

Поздрави и на теб, Фин...

... от

Стокхолм

Пътувахме осем часа с автобус през нощта. На сутринта чувствах всичките си кокали разместени. Бора обаче изглеждаше бодр и това беше добър знак, че бързо ще намерим свободна стая в някой хотел в центъра.

Така и стана. Срещу 550 крони наехме стая в малък, но луксозен хотел на "Упстангатан" 13; взехме душ и заспахме, преди още да сме погледнали изгледа от прозореца.

Сънувах, че съм студентка по медицина. След това сънувах, че съм малка шаферка, облечена в бяла рокличка, както си му е редът. Омъжваше се моята красива психоаналитичка. Красива Завинаги.

Събудих се изплашена, защото, казват, да сънуваш хора и неща, свързани със сватби, не е на хубаво.

За следобедната разходка из търговската част облякох бяла риза с три-четвърти ръкави и сиви панталони с мъжка кройка. За това пътуване до Стокхолм бях решила да се лиша от черните си дрехи. Ако експериментът се провалеше, можех и да умра - без дрехите си в черно се чувствах като член на ловна дружинка без задължителната червена лента на шапката. Всеки можеше да ме сбърка за елен или глиган и да ме застреля право в главата.

Времето беше точно, каквото си го представях, че ще бъде в Стокхолм - слънчево и хладно, с няколко бели птици в небето, точно над мен; ако протегнех ръка, можех да ги уловя в летежа им. Дори за кратко заваля дъжд, който принуди туристите да се скупчат под навесите на малките магазинчета и киоските. Когато дъждовните облаци и белите птици отново се появиха в небето, Бора каза, че има нужда от кафе с мляко. Потърсихме някое слънчево кафене на открито и когато го

открихме, вече знаех, че в предишния си живот съм се казвала Аугуст Стринберг и по всяка вероятност всяка сутрин съм пиела кафето си точно на това място. Само дето сервитьорите не бяха вече същите както през онези години, когато бях Стринберг.

- Добре ли си, Туигъл?

- Не знам, Бора. Още ми е мътно, но чувствам, че ще се оправя.

Това го каза Стринберг в мен, понеже Туигъл Малкович не е такава оптимистка!

Отпах от кафето си и премигнах срещу северното слънце; опитвах се да не чувам виковете на русите хлапета, които се катереха по каменните лъвови, покорно клекнали върху паважа.

- Нали ти писах, че напоследък посещавам една докторка?

- Мислех, че се шегуваш. И какво ти казва тая докторка? Много ли си луда?

Разсмях се. Бора може да ме разсмее по всяко време - не се шегувам. Най-сериозните хора обикновено са най-смешни. Но това не е мое откритие, струва ми се.

- Ами! Тя е по-луда от мен. Обаче най-лошото е, че се пристрастих към нашите сеанси. Тя не ме оставя да говоря каквото си искам, както е по филмите, и това донякъде ме шокира и ме подразни отначалото. Но после свикнах. Започнах да приемам срещите ни като емоционален побой, война на нерви; тя твърди, че това е разтоварващо, представяш ли си? Понякога ми иде да я пречукам като кучка. Хващам се на бас, че е завършила психология с възможно най-ниската оценка в своя випуск! Ако въобще се е дипломирала...

- Виждала ли си дипломата ѝ?

- Не помня да ми я е показвала. Но и аз не сам ѝ я искала. Още при първата ни среща тя ме поощри да счупя някои нейни вещи и това до такава степен ме зарадва, че не ми пукаше дали е дипломиран психолог или не.

- Това ми звучи като една действително страшно модерна терапия!

- Такава е.

- Мислиш ли, че ти помага?

- Тепърва ще разбере. Знаеш ли, че тя ме посъветва да дойда в Осло.

- Сега сме в Стокхолм.

- Градът в случая не е важен. Но колкото по-далече, толкова по-добре. Поръчай още канелени вафлички!

Бора направи знак на сервитьорката.

- Какво ще правим утре? - попитах аз.

- Ти какво искаш да правиш?

- Добро впечатление - отвърнах многозначително и се усмихнах също многозначително.

Когато "утре" дойде, аз не спазих намеренията си от вчерашния ден (припомням - да правя добро впечатление) и се съблякох по сутиен на стълбите с изглед към един от каналите и католическата катедрала, построена през 1306. Бора ме вбеси на няколко пъти, понеже прояви нетърпимо желание да се снима, при това - какъв позор! - пред забележителност.

Вечерта Бора предложи да пием бира в Hard Rock Cafe, на което аз отвърнах откъм банята:

- Аз пък искам да отида в гей-бар, ама ти не би ме пунала. Не че като ида, те ще ме пуснат, но въпросът е принципен - за свободата на избора. А хард-рок кафетата са за хора, родени в периода между 48-а и 68-а. Поправи ме, ако се лъжа!

Бора млъкна и чух как отваря кутия Carlsberg Pils (бяхме купили половин дузина от магазина до хотела).

В крайна сметка не отидохме никъде. На няколко пъти викахме камериера да ни носи разни неща, понеже ни се стори красив и не пресилено възпитан. Бора предложи да му дадем 400 крони - така със сигурност щял да склони да ни изчука. Идеята ми се понрави само в първия момент, но като размислих, реших, че подобен секс може да се отрази зле на лечението ми и се отказах.

Бора гледаше филм с гърмящи змии, а аз гледах купола на църквата отсреща, чийто силует на нощното небе ме караше да се почувствам отново Аугуст.

- Бора?

- Да?

- Ще ми удариш ли една плесница?
- Мисля, че вече съм пияна, понеже ми се стори, че искаш да те ударя.
- Искам да ме удариш.
- Защо?
- Може би така ще се събудя.

Бора се наведе напред и ме зашлеви, кутията бира, която стискаше между колената си, се разля върху завивките на леглото и стаята замириша на мая.

- Туигъл, познай какво?

Бора нервно се разхождаше боса напред-назад из стаята, само по слипове, и разхвърляше навсякъде разни хартии. Беше осем сутринта. Смяната на нашия камериер беше свършила преди около час и затова закуската ни я донесе една порно-актриса с бяла престилчица и мигли извити като волтови дъги.

- Нямаме пари в кеш да си платим хотела. А банковата ми карта не важи извън Норвегия.
- Исусе! - изпищях аз.
- Млъкни! Мисля. - Бора седна на ръба на леглото, подпряла брадичка на юмруците си, кожата на гърдите ѝ беше настръхнала от утринния хлад. Затворих прозореца и застанах пред нея; кротко я побутнах по рамото.
- Ще ни арестуват ли?
- Не.
- А защо нямаме пари?

- Защото съм ги изяла! Боже, Туигъл, какви въпроси ми задаваш само! Похарчили сме ги! Нека ти припомня, че не аз си купих чантичка Ferre! И че не поръчвах сиропирани смокини и изстудено мартини през час.

- Имаше само още една като моята чантичка. Защо не я взе ти, щом толкова ти е харесала?
- Ужасна си!

Бора стана, облече червена фланелка с надпис U i O и пак отвори прозореца. Изяде едно варено яйце, а после двете заедно изпихме цяла кана филтрирано кафе. Не говорихме, но аз усещах, че Бора усилено мисли.

- И накрая го измисли.

Измъкнахме се от хотела, без да платим сметката. Стана неусетно и бързо - събрахме си багажа, заобиколихме рецепцията и просто си излязохме. Когато стигнахме до най-близката станция на метрото, извадих с трепереща ръка от чантата си (не новата Ferre, а старата ми чанта) огледалце и в него видях бялото си отражение. Бях бледа като мъртвата булка на Гарвана. Колената ми също трепереха, дланите ми се потяха. Това е страхът на престъпника. На дребния престъпник, на мошеника. Не биваше да се страхувам. Погледнах Бора, тя изглеждаше напълно спокойна и вглъбена като дзен монах. Бора изглеждаше спокойна, защото вършеше нещо нередно. Добра комбинация, отбелязах с уважение наум. После се сетих, че Бора се беше регистрирала с истинското си име. Направо можеха да ни посветят отделен епизод от поредицата "Най-глупавите престъпници". След като избягахме от хотела, отидохме в Гамластан, стария град. Тръгнахме надолу по тясната централна уличка, по която едва успяхме да се разминем с дебелите американски туристки. Нищо интересно нямаше в занаятчийските магазинчета - само обичайните скандинавски сувенири, ограничаващи се в символния диапазон лосове - тролове - викинги.

Обядвахме в малко спретнато ресторантче, скътано в задния двор на няколко стари сгради. Казваше се Jerusalem Kebab; предлагаха и фалафел - храна за старобиблейски пророци и вегетарианци. После поседяхме на стълбите пред канала, гледах водата под краката ни и си въобразявах, че чувам някой да пее Lascia Ch'io Pianga.

- Ако ни пипнат, ще ни арестуват ли? - попитах аз, без да поглеждам Бора от страх, че ще видя утвърдителен отговор в очите ѝ.

- Няма да ни пипнат! Сред тая тълпа... А и полицията едва ли би се занимавала с нас - не ставай смешна!

Да вярваш на Бора е едно от най-хубавите чувства на сигурност. Знам, че когато отида в отвъдното ще бъда постоянно изплашена, понеже Бора няма да е там, за да ми казва, че нещата ще се оправят.

- Но ти си се регистрирала с истинското си име. Може да ни потърсят в Осло. На нашия адрес.

- Туигъл, престани!

И аз престанах. Но паниката ми - не. През цялото време продължавах да си мисля, че управата на хотела са сигнализирали полицията за случилото се, красивият камериер вече е дал описанията ни на ченгетата ("Онази, малката, дори седеше разкрачена и без бельо в креслото и ме гледаше предизвикателно, докато ѝ сервирах изстуденото мартини и сиропираните смокини."), така че с положителност вече ни бяха устроили засада на изход 27, откъдето щеше да потегли следобедния автобус за Осло.

Разбира се, нищо такова не се случи, а Бора беше права като твърдеше, че винаги прекалено драматизирам нещата.

- Е, все пак - заоправдавах се аз, - не всеки ден ми се случва да се измъквам от луксозен хотел, без да си платя.

- За бога, Туигъл, та ти крадеш!

- Не е същото! Но обещавам, че следващият път ще съм по-хладнокръвна.

- Няма да има следващ път.

След четири часа на пътя, автобусът спря. Шофьорът, който смени първия, се оказа малко сбъркан и при това с амбициите на dj - постоянно правеше весели забележки по уредбата, на които никой не се смееше, всъщност никой и не се усмихваше. Явно беше новак по тоя маршрут, или може би изобщо в професията, защото на бензиностанцията имаше сериозни проблеми със зареждането - маркучът изскочи от резервоара и разплиска бензин наоколо, тъкмо когато шофьорът беше отишъл да си вземе кафе от машината.

На около сто километра от Осло ми прилоша, понеже духовитият водач изведнъж реши да напусне магистрала E18 и да хване по краткия път, който водеше през планинска местност с много завои.

Престанах да чета книгата, която преди няколко часа си бях откраднала от книжарница на автогарата, и затворих очи. В противен случай щях да повърна.

Заради непослушния маркуч на бензиностанцията, който изяде поне четвърт час повече от предвидения престой, пристигнахме в Осло малко чак след 11 вечерта. Изпуснахме метрото за секунди, а следващото чак пет минути след полунощ (Бързай, Пепеляшке, бързай, че лимузината ти ще се превърне в тиква!) В съботната вечер невръстните алкохолици пикаеха в крачолите си и кротко повръщаха в контейнерите за боклук. Гледах ги с погнуса и се самонавивах, че от Коледа вече няма да близна алкохол.

Симен

Симен беше наш съсед по стая. Норвежец. Студент по икономика. Родом беше от Телемарк, но през цялото лято не мръдна от Осло, защото се беше хванал на работа за социалните служби. Работата му беше да разхожда за по няколко часа на ден старци с порок на сърцето и подрастващи със синдрома на Даун. Симен беше мълчалив, рошав като трол и традиционно притеснителен за норвежец. В кухнята показваше маниери на свиня, но винаги когато се прибираше отнякъде с велосипед и раница на гръб, скромно поздравяваше. Ядеше храната на типичния ерген - замразени пици, бира и хайвер в тубичка. Купуваше си кутийки с тютюн за дъвчене от супермаркета и много трева за пушене - от друго място, без табелка с работното време на вратата.

Когато не беше на работа, обикновено се размазваше на канапето в кухнята, ядеше и гледаше състезания с моторни лодки. А когато докторите ни идваха на гости и Бора слагаше чайника на котлона (Шенгаров пиеше само и единствено чай, хранеше се здравословно и вероятно щеше да живее 120 години), Симен примирено си събираше празните кутии от бира и, влачейки крака, се изнасяше в стаята си. Понякога толкова дълго не излизаше оттам, че започвах да си мисля, че е

дрогиран до смърт, защото често проявяваше лошия навик да пуши силна марихуана по всяко време на денонощието.

Не знам кога точно се случи (и защо се случи!), но някъде около 27 юли в главата ми се загнезди мисълта да се омъжа за Симен. Не споделих веднага намеренията си с Бора, защото предполагах как ще реагира. Всъщност не знаех как точно ще реагира - можеше да ме зашлеви, или да се самоубие, или само да ми се изсмее. Но тъй като мисълта ставаше все по-упорита с всеки изминал ден, най-накрая реших да ѝ се отдам изцяло, без да мисля за "ако" и "в случай че". Идеята беше ненормална, глупава, болна като главата, която я беше родила. Точно затова си заслужаваше да поработя върху осъществяването ѝ.

- Нека да поканим Симен с нас на приема в кметството!

Бора ме погледна смаяно.

- Приемът е за студенти, Туигъл.

- Симен също е студент. По икономика.

- Имах предвид за студентите от моя факултет, за лингвистите...

- Хайде, Бора, кой ще разбере, че един от 200 души не знае кой е Фердинанд дьо Сосюр! Освен това Симен е толкова самотен, не изглежда да има много приятели. А и ние го държим в такава изолация, че започва да ме мъчи съвестта.

Бора се завъртя с гръб към мен, вдигнах ципа на роклята ѝ и, гледайки ме в огледалото, проговори с гробищен глас:

- Туигъл Малкович, това ти ли си или си нейният дух?

Избухнахме в смях и ципът на роклята ѝ се плъзна надолу.

Залата за приеми в кметството на Осло е мястото, където ежегодно се връчва Нобеловата награда за мир. Независимо от повода обаче обстановката рядко е празнично тържествена и виновни за това най-вече са фреските по стените, наподобяващи по стил изкуството на соцреализма.

На традиционния прием за студентите от лятното училище към историко-филологическия факултет кметът произнася реч, а шампанско се пие на корем. Докторите бяха красиви и спретнати, и двамата носеха вратовръзки и златни писалки в горните външни джобове на саката си. Бора се движеше из залата, хванала ги под ръка, а аз седях отстрани, крепейки поднос с плодове върху коленете си, и крадешком хвърлях погледи към Симен. Симен гледаше съсредоточено върховете на обувките си вече от 12 минути. Всичките ми опити да социализирам Симен с младите хора от лятното училище по време на приема и после в дискотеката след приема, пропаднаха напълно. Симен просто не говореше, а и хоризонтът му едва ли се простираше по-далеч от върховете на проклетите му обувки - имаше ли въобще смисъл...

Вътре в себе си обаче бях убедена, че у Симен има потенциал, достатъчен да вдигне във въздуха поне Търговския център в Ню Йорк Сити. Бях сигурна, че мога да се омъжа за него. Хората, на които е втълпено, че са ненормални, имат самочувствието на недосегаеми; те не признават присъствието на мир у себе си и си въобразяват, че лудостта им оправдава лукавите им и болезнени намерения. Да, можех да се омъжа за Симен, защото исках да се омъжа за него. От яд и мазохизъм. Всеки път щом влезех в кухнята, заварвах Симен да седи свлечен на канапето и да хърка - гол до кръста и рошав като маймуна - оставах потресена, погнусена и разстроена. Но точно в такива моменти славно тържествувах. С мъжество и дух успях да игнорирам спящия викинг и възраждана като опростена грешница, се отправях към кухненската печка, правех си кафе, отварях пакет канелени сладки и превключвах на Ricki Lake Show. Симен се събуждаше за секунди, поглеждаше с празен поглед екрана, почесваше се по чатала и захъркваше отново.

Обикновено вечерите протичаха в тесен лингвистико-медиов кръг; аз се грижех за приготвянето на пастата, Шенгаров - за свещите и сладоледа, Коцев Джуниър - за салатата, а Бора - за виното. Откакто обаче си бях наумила да стана госпожа Симен, започнах да настоявам да слагаме още един прибор на масата. Докторите не смееха да правят каквито и да е коментари, но затова пък Бора открито негодуваше. Симен не говореше по време на вечерите, отговаряше само ако го питаха

нещо, през останалото време не откъсваше очи от телевизора и се опитваше да чете по устните на актьорите от сериала Chicago Hope, тъй като звукът беше изключен.

- Сигурна ли си, че от нашите разговори момчето няма да получи някои трайни увреждания освен, разбира се, тези, които има по рождение? - иронично попита веднъж Коцев Джуниър, впечатлен от факта, че Симен е толкова вгълбен в това да разчита репликите по устните, че дори не забелязваше, че два от пръстите му са в супата.

На трети август сутринта се събудих с усещането, че не мога да си спомня лицето на Фин. Някакво много неясно чувство на близост с него все още ме караше да бъда последователна в мислите си за него, но нищо повече. Предполагах, че нещата ще се променят, когато отново се съберем през есента, но честно казано тогава не очаквах с нетърпение този момент. Може би защото Ковалски щеше да бъде нащрек на своя пост...

За да прогоня Фин Ноли (или по-точно остатъците от това, което преди представляваше вълнуващия му образ) от мислите си, прекарах деня в пазаруване. Купих си черно поло с тричетвърти ръкав от Vero Moda-Scandinavia, черна пола от Betty Barkley и сребърен пръстен за крака, който вървеше идеално на черните ми сандали с тънки каишки.

Харесваше ми да бъда безотговорна спрямо свободното си време - точно на тази географска ширина и точно през този сезон. И не изпитвах никакви угризения. Все пак нали това беше част от терапията срещу упоритата ми депресия...

Намерението ми да направя Симен свой (или, иначе казано, да стана негова с цената на всичко) се затвърди в деня, в който срещнах Влад - стар приятел от годините преди да се запиша в Американския университет. Случайно минавах покрай Cafe France, спрях се пред витрината със сладкишите и се огледах продължително, за да се уверя, че новата черна пола ми стои прекрасно. Сложих ръка на корема си; почувствах го плосък и секси. Отвътре замириша на пресни кроасани с малинов конфитюр. Бутнах въртящата се врата и влязох. Точно тогава видях Влад; работеше като сервитьор, изглеждаше много по-добре от последния път, когато се срещнахме, зарадвах се за него, но съвсем за кратко, понеже Влад не само изглеждаше по-добре - той изглеждаше женен!

- Какво става?

- Оженен се.

- Няма начин!

- Напротив! - той се усмихна формално, което трябваше да ми подсказва, че не бива повече да го разпитвам на тая тема. Но аз трябваше да го разпитвам. Налагаше се просто.

- Къде живеете с жена ти?

- Тя живее в къща до Vigelandsparken, а аз - на старото място.

- Разбирам... Благодаря за кроасаните!

- За нищо.

- Влад, да те имаме ли предвид, Бора и аз, когато правим земляшко парти?

- Задължително!

- Обичаш ли я, Влад?

Той не изглеждаше смутен от въпроса ми.

- Виж, Туигъл, когато си чужденец в страна като тази, не можеш да имаш прекалено много претенции, за да не кажа никакви. Това, което искам да кажа е, че винаги нещо се случва за сметка на нещо друго. Аз имам съпруга - норвежка, от добро семейство, с месечна заплата от 18 000 крони, от време на време получавам и благотворителна доза ебане, и това е всичко. Но съм доволен. Надявам се, че ме разбираш.

Кимнах с глава, взех пакета с кроасаните, записах върху дланта си телефонния номер на Влад и той ме изпрати до въртящата се врата. После го извикаха от една маса да им донесе салфетки или нещо такова и той изчезна, преди да успее да му кажа довиждане.

Стотина метра по-надолу от Cafe France седнах на боядисана в бежово пейка и запалих цигара. С тъга наблюдавах едно отворително дебело момиче, привързано с ремъци към инвалидния си стол, много болно наглед, с деформирано тяло и трудноподвижни ръце, чиито нокти бяха лакирани в розово. Срещу нея, на края на пейката, седеше слабичък младеж с платнена шапка,

очила с червени стъкла и панталони от тъмносин деним - хубаво и с прекрасни влюбени очи. Стори ми се, че носи слухово апаратче, а може да е било просто слушалките на дискмена - не знам. От време на време той поднасяше към устните на дебелото момиче кола със сламка, ставаше и я целуваше. Цигарата догаряше между пръстите ми; бях толкова захласната да наблюдавам двойката на съседната пейка, че бях забравила, че изобщо съм запалила цигара. По някое време момчето се наведе към момичето, прошепна нещо в ухото ѝ и изтича нанякъде. Нямаше го около 3-4 минути и тъкмо когато започнах да се паникьосвам при мисълта, че точно днес и в този момент е решил да се отърве от приятелката си в количката, изоставяйки я сама посред оживена улица в центъра на града, той се върна. Носеше два сладоледа във вафлени фунийки. Тя изглеждаше ужасно изненадана и нетърпелива да опита и от двата. Заслушах се в разговора им; бяха американци и се държаха така, сякаш са съвсем сами в изоставена планинска хижа, а не посред най-оживената улица на града. Допуших цигарата и се опитах да улуча с фаса фосфоресциращата кофа за боклук. Фасът улучи ръба и падна на бордюра. Станах и се запътих към близката станция на метрото с твърдото решение тази вечер да спя със Симен.

Симен обаче не си беше у дома. Когато нетърпеливо допрях ухо до вратата на стаята му, не чух както обикновено Radiohead, а и на почукването ми никой не откликна с провлаченото "Det er åpent." Изругах на висок глас и изритах вратата към общия коридор. До края на вечерта седях по турски на леглото си, в много лошо настроение, съвсем сама, пуших и навъсено гледах "Опасни връзки" с Мишел Пфайфър и моя съименник Джон Малкович по един от датските канали. От време на време намалявах звука на телевизора и се ослушвах за стъпките на Симен, но тая нощ той така и не се прибра.

Само при мисълта, че някоя закъсала пакистанка вече може да ме е преварила с "опасните връзки", се разплаквах от ревност и яд. Имах нужда да счупя някоя вещ в кабинета на моята психоаналитичка, или поне да я погалья по ажуреното бедро, но поради километрите, които ни деляха, това беше невъзможно. Затова можех да се задоволя единствено с това да счупя на две всички клечки за зъби, които открих върху фризера в кухнята.

Времето през целия следващ уикенд беше фантастично. Само едно такова слънчево и горещо време е в състояние да докара норвежците до истерия, която тук наричат "плажна треска". Ние с Бора също се поддадохме на всеобщия ентусиазъм за плаж и след закуската в неделя сутрин поплувахме в Сонгсван. Всъщност плувах само аз, Бора все още не биваше да мокри раната на коляното си.

Вечерта Бора много ме подразни, понеже тъкмо бях седнала да гледам "Спешно отделение", когато в кухнята ни за кой ли път цъфнаха Коцев Джуниър и Шангеров. Бора извади от хладилника четири кутии бира Regnes с вкус на пикня и скоро докторите се разприказваха за техните си неща - за това как са готови да умрат, но да научат норвежки, да вземат с отличен изпитите си по медицина и да заработят в някоя болница в Северна Норвегия, където ще им плащат невъзможно високи заплати, само защото ще бъдат достатъчно компетентни, за да снимат с рентгеновия апарат. И понеже Бора понякога се отнася към мен като към говорещо говедо, което е длъжно да забавлява гостите, не можа да се сдържи и този път и да не повтори на няколко пъти с настоятелен тон: "За Бога, Туигъл, стига си гледала тоя филм и ела да пийнеш с нас!", което щеше да рече: "Кажки нещо смешно!" Аз обаче няхах желание да казвам смешни неща. А и изобщо няхах желание да казвам каквото и да е. Просто исках тази вечер да ме оставят на мира.

След третия или четвъртия път, когато Бора ме подкани да загася телевизора и да седна при тях на масата, наистина се ядосах, запратих вилицата си на пода и излязох. В гнева си стоварих и двата си юмрука върху вратата на Симен, без въобще и да помисля, че той може да бъде там. Но той беше там и когато отвори вратата, имаше такава смаяна физиономия, сякаш очакваше от другата страна да стои Робокон, а не аз - Туигъл Малкович. Бях не по-малко стресната от него. Няколко секунди просто стояхме прави един срещу друг и се гледахме, без да мигаме. Реагирах първа: блъснах Симен навътре, той не успя да запази равновесие и тежко се стовари върху разхвърляното си легло. Затръшнах с крак вратата зад гърба си и още преди да се е опомнил, възседнах гърдите му.

Точно в този момент ми се повръщаше от Осло. А и зъбите ужасно ме боляха.

След като преспях със Симен, се почувствах някак гузна (пред Ковалски!) и когато на другия ден слязох с метрото в града, похарчих 500 крони само за подаръци за него.

В последвалите няколко дни - шест, за да бъде точна, Симен и аз не пропуснахме нито една вечер. Въпреки надеждите ми обаче, че Симен най-после ще проговори, той продължаваше упорито да мълчи и да стиска зъби (като истински мъж, бих казала аз!), дори когато просто се налагаше да изкрещи, понеже ноктите ми раздираха кожата на гърба му. Само един-единствен път ме попита дали това, което напипва, е клиторът ми. Казах "не" и той отново млъкна.

Късните посещения на докторите започнаха да действат като катализатор на временно притихналата ми депресия, понеже само при мисълта, че пред усърдието и целенасочеността на тия хора ще се отворят вратите на норвежкия Сезам, започвах да се чувствам некадърна и немотивирана да се справя с каквото и да било. Ако успеех да накарам Симен да се ожени за мен, това нямаше да е кой знае какво постижение. Всъщност то нямаше да е никакво постижение. Щях да бъда нелюбимата съпруга на неосъждан гражданин на страна, която не е член на Европейския Съюз, но пък е член на НАТО. И така просто щях да се впиша в категорията хора, които вършат разни неща от скука, а не по убеждение.

Бора ме попита с известно подозрение (и погнуса!) дали случайно няма нещо между Симен и мен.

- Да, има нещо - отвърнах троснато аз, - и това е неговият член.

Неочаквано се озовах пак там, където бях преди да се кача на самолета за Осло. При Погнусата. Беше започнало отново да ми се повръща от всички хора. Искаше ми се да съм Господ и да не ми се налага нито да ям, нито да спя, нито да пикая, нито пък да се омешвам с другите хора, което - ох! - щеше да ми донесе най-голямото облекчение, изпитано някога от човешко същество. Искях да повърна върху тях. Върху всички хора, ако е възможно. Как само ми беше писнало от всичко, свързано и произтичащо от примитивната им природа - пиенето, интригите, секса. Но най-вече ненавиждах инстинкта им да се събират на групи, на стада. Като животни. Животни! Гадни! Симен и аз - колко долно само беше това, което вършех с него...

Ковалски и аз - колко алчно го желаех само за себе си.

Хипнотизирана от болката в зъбите, дълго мислих по какъв начин щеше да бъде възможно да го задържа при себе си. До безкрай, ако може. И накрая реших, че ми е останала само една силна карта, която съм длъжна да изиграя добре, ако искам да спечеля последното раздаване. Просто трябваше да направя каквото е необходимо връзката им с Фин Ноли да не е краткотрайна като слънчево затъмнение. Защото моята смърт щеше да настъпи в мига, в който те се разлюбеха. След това Ковалски щеше бързо да бъде смлян от богатите акули в големия град - красиви мъже, които плащаха много пари за липосукция и нови усмивки и които вместо френски булдози отглеждаха игуани, а камериери с австрийско образование и бели ръкавици им поднасяха сутрин кафето в леглото.

Щях да умра и това щеше да бъде една по-мъчителна смърт, отколкото ако умирах бавно от анорексия или мултиплицирана склероза.

Пия аспирин, пия кафе, изчитам програмата на кината в Aftenposten, ако имам настроение, си правя сандвич, ако нямам настроение, не си правя сандвич.

"10 август.

Skapa priatelko,

Shte sam kratak, zashtoto v laboratoriat vseki den se provezhda kurs po kompjutri i skoro shte me izgonjat.

Iskam kato se varnesh da ubiem Azarjan. Sled nego i Jean-Paul Leroy. No Azarjan iskam da go ubiem s kamani, ponezhe e dolen, gluh intrigant. Jean-Paul mu beshe na gosti tia dni i, predstavi si, Azarjan go skri ot men! Tova, che Jean-Paul ne mi se obadi (pone zaradi staroto partnjorstvo v legloto!) e drug vapros. Podushvam, che toj i Azarjan sa na pat da formirat nov duet - kolko grozno samo! Jean-Paul s negovija iziskan vkus i visokoto sluzhebno polozhenie v italianskoto posolstvo, kadeto raboti ot njakolko meseca, da

se hvane s toja absoluten loser! No tova vsashtnost ne biva da me uchudva kato se ima predvid kakvi drugi uzhasii stavat tuk, otkakto si zaminala. Ako iskash vjarvaj, no vsichki sa kurvi! Bjah svidetel na kakvo li ne! Vkljuchitelno i na perverzni izpalnenia ot strana na Ivan Rizhia. Samo da si go celunala oshte vednazh, shte te izkormja! Cjalata mu kompania v momenta e palna se garchi ot razni bolesti...
K"

"Twiggle,

Kakto vinagi znaesh kakvo tochno da kazhesh, za da zaradvash dushata na edno mlado, poluvazpitano, slabotelesno momche ot provinciata kato men. Tazi cjalata feeria ot shvedski kartinki i prezhivevanija, koito mi opisa v predishnia si mail, edva ne mi prasna mozaka (taka pejat i Jamiroquai v edna pesen) i napravo se transirah.

Sazhaljavam, che ne sam ti pisal poslednite njakolko dni, no po stechenie na obstojatelstvata i patishtata bozhii, mi se nalozhi da rabotja 6 dni podred ot 5:30 sutrinta do 11 vecherta, a rabotното време na bibliotekata, v kojato polzvam internet, e ot 9 am do 9 pm. Uspjah obache da otdelja malko vreme, za da otida na koncert na Tori Amos, kojato pja s mnogo sexy glas.

Nalaga se veche da tragvam, zashtoto tuk edni hora chakat da osvobodja kompjutara.

Tvoj: Finn ot Florida"

На 11-ти август, в 12 и половина по обяд, седях на стъпалата пред Franz Schwultz Shop, почти парализирана от страх да вдигна очи към дълбокото северно небе. Вместо да наблюдавам астрономическото събитие на десетилетието, зяпах пръстите на краката си, с нокти лакирани в тъмночервено и украсени с гравирната сребърна халка. Бора стоеше права до мен и се радваше като дете, задето видяла за секунди (с невъоръжено око!) тъмната сянка на луната върху слънчевия диск. Когато затъмнението настъпи, се намирахме точно по средата на търговската улица в квартала Bogstadveien. Над Осло то се почувства съвсем леко, като заоблачаване. На юг обаче точно по това време настъпил пълен мрак за две минути и температурите веднага паднали с десетина градуса.

По протежение на цялата Bogstadveien хората се бяха спрели и се взираха в слънцето през каквото им попадне: очила за ултравиолетови лъчи, филмови ленти, компакт-дискове. Но както и да гледаха слънцето, истинското зрелище за тази част от континента беше отложено поне до 2097-а - годината на следващото пълно слънчево затъмнение.

Въпреки сериозните притеснения на хората в Албания, че слънчевото затъмнение ще сложи край на света, апокалипсис така и не настъпи на 11-ти август и животът си продължи по обичайния ред.

Живот като в разточителен тричасов френски филм.

По цял ден се разхождах безцелно из града, седях по лакираните пейки в парковете, четях книга или гледах туристите, които се снимаха в комично заучени статични пози пред всяко съоръжение, което пускаше вода. После си купувах кафе за седем крони от 7 Eleven и задължително му добавях сметана. Държах стиропорната чаша в едната си ръка, а книгата - в другата, вървях бавно нагоре по главната улица и наблюдавах изпод периферията на избелялата си от слънцето шапка ченгетата с красиви лица, които лениво патрулираха пеша или на кон - тъпи и величествени. Когато отивах на пристанището, купувах огромен пакет чипс и щедро хранех гларусите с тромави тела, които долитаха на ята при мен сякаш от всички краища на фиорда Осло. Хората, които си почиваха на близките пейки, се радваха на птичето шоу, но пазеха сандвичите само за себе си. Когато чипсът свършваше, хората си тръгваха заедно с преситените гларуси.

Така беше с гларусите.

Не исках да виждам Симен за известно време. Надявах се да прекарам един цял следобед с Бора и да я накарам по някакъв начин да омекне към мен и да престане да ми се сърди. Съвсем неочаквано Бора се съгласи да излезем и така аз ѝ предложих да поседим на дървените маси пред Frederikke, да изпием по едно кафе и да напишем писмо на нашите, което после да пуснем по факса. Бора каза "добре" за втори път през днешния ден и това ме зарадва.

Пред Frederikke обаче нямаше свободна маса, затова се принудихме да седнем до един господин, който се държеше малко неадекватно за норвежец на средна възраст - посред бял ден пиеше бира и пушеше цигара!

Така се запознах с Джефри Фраш, чийто пращядо бил известен физик, името на когото дори фигурирало в учебниците по физика, понеже някакъв закон бил кръстен на него - Закона на Фраш. самият Джеф се представи като "irrational person who doesn't have a fixed place to live, and is practically from here and there." Похвали се, че е писател, но романите му не били особено популярни, понеже в тях смесвал и доста метафизика. Втората му жена, с която наскоро се развели, била норвежка, а дъщеря им живеела близо до Трондхайм - така трябвало да си обясним присъствието на един американец в Норвегия. Джеф каза още, че временно е отседнал в стая 222 в хотел на улица Skippen 21. Настоя да му се обадим някой ден. Аз обещах. И в началото наистина възнамерявах да запазя листчето, върху което Джеф грижливо написа адреса си, но два часа по-късно го изхвърлих на релсите на трамвайната спирка.

Така престанах да познавам Джефри Фраш.

Срещу мен, в трамвай 17, който ме откарваше към центъра, седна стара наркоманка със сплъстена червена коса, съсипана от дрога и свирки. Жената ядеше мляко с ориз, но през повечето време се унасяше в сън и застрашително се накланяше напред. Изтръпнах в очакване на мига, когато ще изпусне кофичката с млякото и ще се свлече на колене с глава в скута ми. Другите пътници я гледаха с мълчаливо неодобрение. Аз се притисках плътно до прозореца и броях спирките с напрегнатото нетърпение на човек, който сънува, че се мъчи да избяга от някого и все не успява да тича достатъчно силно. Не знам защо, но си бях втълпила, че жената не носи гащи под смачканата си мръсна рокля, пристегната в кръста с колан от лачена червена кожа. Ноктите ѝ обаче изглеждаха учудващо добре поддържани и дори бяха лакирани, макар и с безвкусен, ярковioletов лак. Беше обута в стари гуменки, които беше подпетила, а косата ѝ, мазна и рядка, пазеше все още следите от някогашно къносване. Гледах я и си мислех, че необходимостта от съществуването на такива хора е съвсем минимална, но щом все пак ги има, значи сигурно са част от някакъв грандиозен всемирнен план. И ако някой реши да очисти дори само един такъв човек, десет свестни ще умрат заради него нейде по света...

Моята спирка. Най-после свобода.

Още със слизането от трамвай 17, попаднах насред някакъв безумен уличен перформанс, участниците в който се представяха за активисти от движението за защита на животните. Някой веднага пхна в ръката ми брошура, сгъната на две, а когато погледнах надолу, видях краката си да тъпчат памфлети, апелиращи да не се купува месо от тюлени и да не се ходи на цирк, защото слоновете постоянно били депресирани от работата, която дресьорите им ги карали да вършат.

"16 август.

Skapa Twiggle

Tuk stana veche netarpimo. Mechtaja si za denja, v kojto otново shte se saberem ti, az i Finn. Zaviniagi po vazmozhnost.

Kowalski"

Боже, пази ме, докато настъпи този ден!

Симен се приближи откъм гърба ми, докато изплаквах косата си в умивалника. Погледнах го в огледалото, но не видях очите му. Това ме притесни.

- Не мислиш ли, че банята е малко тесничка за двама? - попитах с тон на неприязън и се извъртях, за да избегна ръцете му върху гърдите си.

И тогава - о, чудо! - Симен проговори.

- Туигъл, аз... аз искам да дойда с теб.

- Под душа? Как ли не!

- Не... не - той зарови лице в мокрите ми коси. Стана ми неприятно, защото дъхът му издаваше продължителна целувка с марихуаната. - Искам да дойда с теб там, където живееш.

- Бора ще се върне всеки момент - не става. А и аз не искам сега.

- Туигъл, мамка му! - той изведнъж превъртя, кръвта от цялото му тяло сякаш се изля в лицето му. Точно в този момент се изплаших за живота си.

- Симен, моля те, Симен, успокой се! Ще отидем в стаята ми, само не ме удряй, става ли...

Но преди още да довърша изречението, той заби юмрука си в стената, на милиметър от ухото ми. После още веднъж и още веднъж. Ако там вместо теракот, имаше човек, да беше умрял десет пъти, преди ръката му да закърви!

- Ти ме мислиш за глупак. За глупак ли ме мислиш, а, професорке?

- Не, Симен, аз...

- Млъкни! - той ме стисна за гушата. Почувствах как коленете ми се подгъват. - Мислиш си, че понеже не дрънкам постоянно глупости като другите, аз съм малоумен, така ли е? И че само мога да чукам, но не чувствам нищо. Кучка! Кучка! Кучка! Кучка!

Пръстите му се впиваха все повече в шията ми. Затворих очи. Помислих си: "Ето това е - умирам!" Дори не болеше толкова, колкото си представях. Първо преставах да чуваш, после да виждаш, накрая да дишаш. Толкова е просто - стига той да не отпусне хватката. Вече бях забравила и името му. За мен той беше вече просто Удушвачът - моят спасител.

м

м

м

м

м

м

м

м

м

м

м

Отворих очи. Видях Бора. Първо нея. Седеше на един стол без облегалка, с ръце, отпуснати в скута. Отсреща имаше бяла стена - най-прекрасната панорамна гледка в живота ми - този живот, който Симен беше пощадил. Да се чуди човек защо!

Не можех повече да остана в Осло. Не исках. Оттеглих обвиненията в опит за убийство и нанасяне на телесна повреда срещу Симен, които Бора беше предявила от мое име, докато съм била в безсъзнание. Направих го, понеже ми стана ясно, че колкото и болен в главата да беше Симен, той не заслужаваше да иде в затвора заради нещо, което отдавна трябваше да ми се случи. Някак си не беше редно. Но според д-р Коцев Джуниър и д-р Шангеров никак не беше редно това, дето ще оставя насилника ми да се измъкне безнаказано. Затова се обърнах към Бора с призива поне тя да прояви здрав разум и да направи нещо по въпроса. Но тя само каза: "Писна ми!" и се разплака. Предполагам, Бора беше толкова потресена от случилото се, че не можеше да реагира по никакъв друг начин. Докато бях на легло, тя престана да ходи в университета, не вдигаше телефона; отказваше да разговаря дори с Тони от фермата въпреки настояванията му да разбере "какво, по дяволите, става там, при вас."

Отначало не исках да се поглеждам в огледалото - белезите от душенето бяха огромни, синьочервени. Веждата ми беше цепната и съшита с няколко тънки конеца; имах пукнато ребро, бърбреците ме боляха. След като съм изпаднала в безсъзнание от недостига на кислород в мозъка, Симен ме оставил да се свлека на плочките в банята и ме ритал дотогава, докато не се появил д-р Шангеров; бил търсил мен и Бора навсякъде, за да ни покани на чай от жасмин в тяхната кухня.

Като един уравновесен, 34-годишен човек, при това лекар, д-р Шангеров не се паникьосал ни най-малко, когато видял кръвта по голото ми тяло.

Последвала тривиалната развръзка. Също като в епизод на "E.R."

Веднага след инцидента от полицията съобщили за провинението на Симен в социалната служба и от там веднага го уволнили. Болните от синдрома на Даун, за които той се грижел, плакали ужасно, когато той си тръгнал. Заточен по собствена воля в родния Телемарк, Симен нямаше да може да ме чука повече. Нито пък да ме души. Нито да се влюбва в мен. Нито пък аз да го тормозя.

Ето как не се омъжих за Симен Биргер Хаген от Телемарк, Норвегия.

Мургав мъж, добре облечен и със стилни обувки на Feragamo от черна кожа, който удивително приличаше на Пит Сампрас само че с десетина години по-стар, седеше срещу мен на тапицираната пейка в залата за чакащи на летище Гетуик и невъзпитано се взираше в червените петна по шията ми.

- Предполагам, че ме разглеждате с такъв интерес, понеже често сте виждали лицето ми по телевизията? - попитах на любезен, саркастичен английски. Мъжът се усмихна сконфузено и отклони погледа си по посока на магазина за сувенири.

Вегетарианската вечеря, която ми сервираха, беше ужасна: сладникав ориз с броколи и някакви други, неопределени на вид зеленчуци (или може би бяха сварени корени, така и не посмях да гадая повече). За десерт имаше парче ананас, гарнирано с няколко зърна бяло грозде. Огледах се наоколо: другите пътници се тъпчеха с тортелини, заляти с червен сос, а мъжете се оригнаха на Карлсберг.

Кандид

21 писма от Даниел ме чакаха на бюрото в стаята ми. Погледнах обемната купчина хартиен секс и ме побиха тръпки.

Четох писмата до четири и половина сутринта.

"20 юли

Тези дни ще намеря отнякъде пари, за да ти се обадя на мобилния телефон. Искам да чуя гласа ти ("гласът от отвъдното", както го нарече в писмото към касетата, която ми изпрати за рождения ден). Между другото, вече пети месец продължавам да слушам записа на гласа ти всяка вечер преди да заспя."

"21 юли

Тече вече 21-вата минута на 21-ви юли. Вече цяла седмица си в Осло. Колко бързо минава времето. Пиша ти писма всеки ден; знаеш, че винаги ми е доставяло удоволствие да ти пиша."

"24 юли

Много е топло. А тази топлина направо ме разболява. Защо и тук, в Атина, времето не е мрачно и влажно като при теб, в Осло! Боже, какви глупави въпроси задавам само!

Ако знаеш само колко ми е скучно...

Снощи свинята, вторият мъж на майка ми, се прибра в седем сутринта, преоблече се и веднага отиде на работа. Кой знае в какви смрадливи публични домове се е завирал цяла нощ да клати дебели и космати крави... Както и да е. Ще гледам да си държа устата затворена пред майка ми, защото тогава бедна ми е фантазията какъв скандал ще има вкъщи."

"25 юли

Събудих се към 12, хвърлих си един душ, изчистих къщата, измих съдовете, изгладих дрехите и ето, сега седя и гледам "Spice Girls Day" по MTV, допивайки си фрапетото от сутринта. Пуша и ти пиша едновременно.

Пак съм сам. Свинята Карлош, мъжът на майка ми, с който Господ ни наказва, още докато бяхме в Португалия, пак излезе рано-рано. Искане ми се сега да снимам леглото му, за да ти пратя снимката да видиш колко го бива в "разтребването"! Само че нямам лента във фотоапарата...

7 p.m.

Повръща ми се, Туигъл. Прейдох с диня. Имам нужда от един леденостуден душ, ама това е невъзможно, понеже от топлината тръбите са се нагрили до такава степен, че от крановете тече топла вода.

Ще привършвам вече, защото започва любимият ми сериал "Приятели".

"30 юли

Здравей, душичке златна,

Вчера сутринта получих картичката ти от Стокхолм. Пристигнала е само за 4 дни! Не можеш да си представиш колко много ѝ се зарадвах. Дори спях с нея."

"3 август

Снощи със сестра ми и нейният приятел Антонио бяхме в една от десетките дискотеки на площад "Перистери". Тръгнахме от нас към един след полунощ и докато я намерим по рекламните флайъри, които ни раздадоха пред пощата по-рано през деня, стана 2 и 15. И двамата фейс-контрольори бяха негри, с бръснати глави и облечени в бяло. Дискотеката е триетажна, нас ни настаниха на една маса на втория етаж, почерпиха ни първо по един коктейл, за да направят впечатление, след това си поръчахме бутилка Johnny Walker, а безалкохолните питиета, разбира се, бяха безплатни. Келнерите постоянно ни дебнеха и тичаха да ни носят чипс, фъстъци, лед и сода. Музиката беше само рейв.

По едно време, както си седях на масата и си отпийвах от уискито, сервитьорът ни се приближи и постави пред мен чаша с бърбън. "Не съм поръчвал бърбън. От кого е това?" попитах аз, а той кимна по посока на една отдалечена маса, където седеше възрастен мъж с широко разкопчана риза. "Не го познавам," свих рамене аз. "Това е собственикът," поясни сервитьорът и се оттегли. В този момент мъжът от отдалечената маса ми се усмихна, намигна ми и прочетох по устните му "Наздраве!" Не отговорих на поздрава, обърнах се и запалих цигара.

През цялото време, докато танцувах, господин шефът не откъсна поглед от мен. Това ме дразнеше до полуда. Казах на сестра ми, че искам да си ходим, но тя изобщо не ми обърна внимание.

Прибрахме се чак към седем и половина сутринта.

Имах мокър сън. Сънувах, че правя орален секс с някакво момче. Събудих се потен. Влязох в банята, изкъпах се, направих си кафе, изпих си витамините и ето че пак седя и ти пиша за това, което се случи миналата вечер.

Но това беше глупава идея, признавам си."

"4 август

Какво ми става, мамка му! Какво?! Защо не мога да спра да те мисля, даже и за една минута през тези месеци? Непрекъснато чета писмата ти. В този момент съм се спрял на писмото ти от шести април тази година. Казваш, че нещо в отношенията ви с Фин куца и че неприятните моменти са повече от приятните. Цитирам: "В това отношение ти (сиреч аз) определено ми липсваш. Ти беше, и все още си, надявам се, толкова мил, отзивчив, и най-важното спонтанен. Тъкмо тази спонтанност ми липсва най-много в момента. Трудно ми е да си представя, че в скоро време ще намеря друг, с когото да се забавлявам така добре, както с теб. Изключвам Ковалски, разбира се. Но той по принцип трябва да бъде изключван от всякакви генерализации!"

О, Туигъл, истина ли е това? Кажи, истина ли е? Не мога да се сдържа повече, ще се разплача..."

"7 август

Днес температурата е 42 градуса. Мозъкът ми сякаш се топи от горещината. Мисля си лоши неща. Много лоши. Дори не знам докъде ще стигна в лошите си мисли, ако до две седмици максимум не получа писмо от теб. Защо не ми пишеш? Нито ми се обаждаш. Не издържам на тази неизвестност..."

"9 август

Преди малко се събудих, избърснах се и забелязах с ужас първия си херпес. Няма да ти описвам как се почувствах.

Тези дни Атина е градът на дъжда. Вали почти непрекъснато.

Току що получих съобщение на мобилния си телефон. За момент си помислих, че е от теб. Но уви!

Започнах да чета една книга, казва се "Бebешки кошмари". Толкова е страшна, че сигурно от нея ми е излязъл херпесът. Ако знаеше гръцки, щях да ти я пратя да я прочетеш.

Поздрави Ковалски!

Give me a kiss!"

"10 август

Тези дни се опитвам да се настроя психически за предстоящото слънчево затъмнение. Нямам търпение - никога досега не съм виждал на живо подобно явление. Казват, че след всяко слънчево затъмнение се случва нещо... А с мен дали ще се случи?

Напоследък не мога да спя. Седя буден докъм 4 и половина. Станал съм като кукумявка. Безсънните горещи нощи ги прекарвам като играя на Play Station, чета книги или гледам филми. Всеки ден ходим с мотора на Антонио за видеокасети и cd-roms. Чудя се как да си запълвам времето. Атина е пуста. По това време на годината всички се отправят към островите. Повечето заведения са затворени. На плаж не смея да отида, а хората, които го правят, са самоубийци.

Отивам да напълня ваната със студена вода; ще полежа в нея с чаша фрапе в едната ръка и цигара в другата и ще си мисля за теб."

"14 август

Намирам се в един много красив парк; купих си кафе в пластмасова чашка и седнах на една пейка. Изведнъж ми хрумна, че денят е започнал да става по-малък, а нощта да расте. Това определено ми харесва, защото тази светлина ми омръзна. На мен пък какво ли не ми е омръзнало вече! Всъщност само две неща не са ми омръзнали все още: да ти пиша писма и да копнея за любов.

Вече стана повече от месец, откакто не съм получавал никакви вести от теб. Толкова се притеснявам... И не се чувствам добре."

"19 август

Това вече на нищо не прилича! Защо не се обаждаш? Ще ми обясниш ли какво, за бога, става с теб? Ако това продължи още няколко седмици, със сигурност ще свърша със себе си. Не издържам на тази неизвестност!"

Първото нещо, което реших да направя, след като прочетох и последния ред, беше да опаковам всички писма и да ги покажа на моята психоаналитичка. Страшно се вълнувах, че ще я видя отново след цели два месеца раздяла. Носех ѝ подарък - златна гривна за крака с диамантче на закопчалката. Още като я видях на витрината на бижутерския магазин, си казах, че тази гривна е направена, за да украсява прекрасния глезен на моята лейди Фройд. Останах обаче повече от разочарована от резервираното ѝ посрещане: "Аха, госпожица Малкович! Добър ден. Радвам се да те видя отново. Как ти се отрази почивката на север?"

- Не чак толкова рехабилитиращо, колкото се надявах, но благодаря, че все пак попита - промърморих аз. - Може ли да седна? Нося ти нещо.

- Това подарък за мен ли е?

Тя протегна ръка и пое кутийката. От ръката ѝ лъхна на златният тежък аромат на J'Adore. Стори ми се, че дори кожата на лицето ѝ също има някакъв съвсем леко доловим златист оттенък. И понеже знаех, че мрази да ходи на море, на плаж изобщо, предположих, че е придобила този тен в солариума - само по бикини и две цитрусови тъмнозелени листенца, закриващи прозрачните клепачи.

Кутийката се отвори с едно леко "щрак".

- Много е красива, Туигъл, благодаря ти! Но ще се наложи да ти я върна.

- Има ли причина за това? - попитах с тон на обидена метреса; самочувствието ми агонизираше при мисълта, че най-красиво облечената жена на света отказва да приеме подарък от мен, което автоматически ме заклеявяваше като проклета снобка без капчица оригинален вкус.

- Ако приемам подаръци от теб, това би навредило на професионалните ни отношения, не мислиш ли?

- Аз не съм ти пациент, за Бога!

- Напротив - си! Нужно ли е да ти напомням, че в самото начало уговорката ни беше да ми плащаш известна сума в брой на час, за да лекувам булимията ти. Но постепенно ти престана да се интересува от повръщането на храната и започна да ми разказваш разпалено и без да спираш какви ли не ужасни истории - истински или измислени, без значение, да чупиш разни предмети, да заплашваш със самоубийство...

- Това вече не е вярно!

- Вярно е. Веднъж каза, че ще си напъхаш главата в газова печка, ако Ковалски те напусне.

- Да не би да си си помислила, че наистина имам точно това предвид?! О, боже, наистина си разбираш от работата, няма що!

- Слушай, Туигъл, сигурно сама съзнаваш, че в главата ти бушува война, Троянската, да речем, за да се възползваме от удобството на клишето. А самата ти си непредсказуема като Троянския кон, поради което и много опасна.

- Сега вече наистина ме вбесяваш.

- Нима не е вярно, че ти всъщност си социопат в постмодерен вариант - не ти пука от нищо и за никого.

- Това не е така...

- Сигурно сега ще отречеш и че още втория път, когато прекрачи прага на този кабинет, смъкна слиповете си, защото държеше да ми покажеш срамните си устни?

- Искях просто да ти покажа как бях оформила със самообръсначката окосмението си отдолу. А и ако си спомняш, тогава заговорихме за това как напоследък норвежките жени масово се подлагат на пластични операции за намаляване на срамните устни, защото много от тях се притеснявали да ходят на сауна с толкова огромни, полюшващи се насам-натам срамни устни.

- Ти си болна, Туигъл.

- Затова и ти плащам - за да ме лекуваш, ха-ха!

- Цинична си и това ще ти затвори всички врати в живота.

- Толкова си патетична! Само да можеше да се чуеш отстрани! Ще позволиш ли обаче да ти дам поне един пример за обратното? Хауърд Стърн.

- Да, разбира се, как можах да забравя мистър Хауърд Стърн - пътеводната звезда, идолът на всеки провинциален радио-водител, на който обаче никога не му стиска да си играе с оная си работа, докато говори в ефир, както прави Хауърд.

- Като се опитваш да ми се подиграваш, нищо няма да постигнеш.

- А какво смяташ, че искам да постигна, Туигъл?

- Искаш да ме излекуваш, мамка му! - изкресях и избухнах в плач. Най-последно, най-последно. Тя не направи нищо. Никакво движение. Тресях се цялата в конвулсивен плач, скрила лице в шепите си, а тя мълчеше - сурово, без капчица състрадание, като войник от наказателен взвод, на когото чрез електрошок са умъртвили лицевите мускули и вече не може нито да се мръщи, нито да се усмихва.

- Ето затова отношенията ни се наричат "професионални", Туигъл - каза накрая тя с равния тон на терапевт, който се опитва да откаже пациента си от цигарите посредством хипноза.

- Вече не са - отвърнах с презракнал глас.

- Откога?

- От сега - спуснах се към нея и преди да се досети какво възнамерявам да направя, дръпнах я към себе си и впих устните си в нейните. Тя не направи опит да се освободи, дори поотвори леко устните си, за да пхна езика си между зъбите ѝ. Почувствах как златистият ѝ дъх ме изпълва отвътре като бърза струя сладка вода. Докоснах езика ѝ с моя. Вкусът беше неописуем - бакарди, сметана и Dior. През рамото ѝ зърнах екрана на телевизора, без звук. Там беше Бьорк, която пържеше яйца, облечена в оранжева фланелка и с гущер на рамо. По устните ѝ прочетох : HE BELIEVES IN A BEAUTY.

Венера е момче!

Така и не ѝ показах писмата от Даниел. Вместо това ги отнесох обратно въщи, завързах пакета с червена панделка, напарфюмирах ги и ги поставих в тапицирана с червено кадифе дървена кутия - класическа простота! Така след време, когато прочетяха писмата, биографите ми щяха да обърнат внимание повече на моята романтична страна, оставяйки лошите ми качества на заден план.

Щях да бъда една образцова "нечия любима".

Фин се завърна от Америка.

Въпреки притесненията ми, че ще видя чудовище (червендалест мъж с бейзболна шапка, мокасини и бежови бермуди), нищо такова не се случи. Фин си беше Фин. И толкова.

В първите дни се забелязваше безпокойството му от промяната, дори се държеше малко резервирано към нас и това доста разстрои Ковалски. Аз обаче бях все още под силното въздействие на последните ми няколко срещи с моята психоаналитичка и всичко друго, което не касаше нея, просто нямаше значение. Дори Фин. Особено Фин! Нещата и без това не бяха вече същите между нас и в крайна сметка реших, че ще бъде страшно похабяване на емоции и нерви, ако продължавам да се преструвам пред него и Ковалски. Не знаех дали причината беше в тримесечната ни раздяла, или в грозната ми на моменти егомания, или пък в страстното ми привличане към Кандид (най-последно можех да произнасям името ѝ, без да ме боли цялото тяло!), но тайно се надявах, че веднъж заразен с американския въздух, Фин няма да издържи дълго тук и ще се върне обратно там - при червените Плимъти, палмите, сърфове, тоалетните American size, червеното Marlboro, фойерверките на 4-ти юли, захарните пръчки, фермите, описани от Вонегът, Мики Маус, картонените кофички за пуканки, глупавите деца и мързеливите негри.

Ако решише да остане обаче, щеше да се наложи да го отровя. Тогава Ковалски и аз, облечени в черно, щяхме да стоим един до друг до отворения гроб, подкрепяйки се взаимно. Аз задължително ще нося черна шапка с широка периферия, може и воалетка, за да не виждат хората колко бледо от скръб е лицето ми. Ковчегът на Фин щеше да бъде най-хубавият, който може да се купи с пари - такъв, който да издържи най-малко 900 години: колко величествено! Ковалски и аз нямаше да пророним и една сълза. Нямаше да скърбим с лицата си (защото са красиви, а ние не бихме искали да загрозим красивите си лица), а със сърцата си. Фин, надявам се, щеше да оцени това...

Когато споделих с Кандид желанието си да видя Фин мъртъв, тя извади от чантичката си джобно огледалце и го поднесе пред лицето ми, но под такъв несполучлив ъгъл, че виждах само едното си ухо.

- Какво виждаш?

- Едното си ухо - отговорих честно.

- Да, ухото на една глупачка.

Малко смутена от несполучливата демонстрация на глупостта ми с джобно огледалце, Кандид припряно побърза да го прибере обратно в чантичката си.

- Какво искаш да кажеш? - попитах уж с интерес, колкото да не я обидя.

Кандид лениво се отпусна на едно от зелените канапета, цепката на перфектно ушитата ѝ пола разкри малко плът от вътрешната страна на бедрото ѝ. Носеше черни сатенени чехли с нисък ток на Anna Molinari и жилетка в същия цвят с копчета, имитиращи розички.

- Забрави Фин! В минутата, в която убедиш сама себе си, че той е загубена кауза и също, че не ти е враг, ще се почувстваш освободена от мислите си от него. И ще ти бъде много по-добре и по-спокойно, повярвай ми. Освен това няма да става нужда да го тровиш. Не трябва да се преструваш на алтруистка като се насилваш да обичаш хора, които всъщност винаги си мразила.

- Там е работата, Кандид, че аз никога не съм мразила Фин. Дори сега не го мразя. Та аз обичам Фин! Привързана съм към него...

- Боже, колко грозно и неестествено звучи това в твоите уста! Фин не подхожда на вкуса на жена-естет като теб, която плаче, когато убиват Манрико в тъмницата.

- Виж, Кандид, не може ли поне веднъж да не се правим на снобки!

- А ти какво искаш да правим?

- Да се бием. Като във Fight Club. Нека първа аз да те ударя, моля те!

- Ако после ме целунеш!

- Недей да се пазариш, докторке! - тонът ми беше престорено заплашителен, докато лягах до нея на зеленото канапе. - И недей да предизвикваш луд човек, че не знаеш какво може да ти стори! Например това... и това... и това...

Няма дефиниция за лудост. Не само тези, които са затворени в нарочни заведения, са луди. Всеки човек в един или друг момент може да се повреди. Понеже е като всяка друга машинка. Но тъй като е сложна машинка, веднъж като му се повреди някой чарк, после трудно се поправя. Няма резервни части - това е истината. Дълго и упорито търся резервния болт, с който да пристегна лудостта си, за да мога по-лесно да я контролирам. Нямах си и представа обаче, че се опитвам да направя невъзможни неща. Едно от тях беше, че се опитвах отново да обичам Фин. И за да мога да го постигна, трябваше да го моделирам според фантазията си за Фин. Кой знае защо, той не се възпротиви. Това малко ме натъжи, но и обнадежди.

Облякох Фин в черно.

Парфюмирах го с Emporio Armani.

Гримирах очите му в тъмносиво, за да подчертая синия им цвят.

Раждаше се нов Давид изпод перверзните пръсти на преродената Камий Клодел, който обаче тя все още не обичаше истински и достатъчно, за да го превърне в шедьовър.

Бях отчаяна, защото не чувствах задоволство от това, което правех с Фин. И с живота си изобщо.

Изтегнах се на леглото си само по хавлия и с цигара в ръка. Телевизорът срещу мен не работеше, но втренчените ми в празния екран очи виждаха ясно много от събитията през изтеклите няколко месеца.

Човек не бива да се опитва да контролира всичко. Аз го правех. Непрекъснато. По отношение на Фин. И все не успявах. Той не беше това, което исках да бъде. Вбесяваше ме. Истински ме вбесяваше. Можех да се влюбя в ловец на мухи, в астматик, в някой, който яде пастет от раци за

закуска... Можех да не познавам Фин изобщо... Кой нормален човек би останал дори в една стая (да не говорим за период от 2 до 10 години!) с мъж, който изпада в лошо настроение, само защото някой е изпратил на мобилния му телефон следното съобщение: "Ти си млад човек - гребни от живота с пълни шепа!"

Да бъдеш с Фин е все едно да яздиш дракон. Невъзможно е! Просто защото дракони не съществуват...

Фин се сърдеше за всичко - за някоя неволно изпусната дума дори, при всеки намек. Казваш "копче", например, и хоп! - мрачният поглед на Зевс затъмнява небето. Хубавият ден се превръща в провал и аз трябва да проявявам върховно великодушие, изпращайки още на следния ден мейла на помирението: "Proshtavaj, che kazah "kopche", honey!" и други такива глупости. Направо не е за вярване колко много страдах заради лошите му настроения! Всеки път се чудех защо е необходимо да го правя - тази проклета игра на "съгрешаване" и "опрощение", в която много често липсваше първата част и вместо това беше заменена от някаква недъгава имитация на наранени чувства.

ФИН: Ковалски, знаеш ли какво ми каза веднъж Туигъл?

КОВАЛСКИ: Не, какво?

ФИН: Заплаши ме, че ако някога те разочаровам, ще направи живота ми по-черен и от ада.

КОВАЛСКИ: Правилно ти е казала!

ФИН (ужасено): Значи си съгласен с тая кучка?! И двамата сте срещу мен! Винаги съм подозирал, че само ме използвате. Докато ви е забавно... Ще ме зарежете при първия удобен случай.

ТУИГЪЛ: Фин, скъпи, защо не се успокоиш?

ФИН: Не ми казвай да се успокоя! Не мога да се успокоя!

КОВАЛСКИ: Не те е срам! Държиш се като някакъв смахнат параноик!

ФИН: Вие не ме обичате! Толкова сте отвратителни и двамата...

ТУИГЪЛ: Хайде, Фин, престани най-после! Извинявай, скъпи! Забрави какво съм казала! Забрави всичко, което някога съм ти казвала! Нека те прегърна. Ще ме целунеш ли? Ела при мен, прегърни ме! Точно така... точно така... Толкова е хубаво...

Защо го правех?

Защо се извинявах?

Заради Ковалски? За собствено успокоение?

Бог ми беше свидетел, че исках да разбирам Фин, че исках да го обичам поне една-пета колкото обичах Ковалски, и че много, много се стараех... Лошото беше, че самият Фин никак не ми помагаше в това отношение. Беше садист. Сякаш се опияняваше от мисълта, че ме боли. Но и аз не оставах по-назад. Един ден го накарах да си продупчи ухото в горната част на хрущяла. И той го направи.

- Ти си ми като обеща на ухото, Туигъл Малкович - метафорично отбеляза Фин, след като напуснахме студиото за пиърсинг.

- Вече и в буквален смисъл.

- Ще получа ли целувка?

- И защо?

Погледнах го учудено, понеже подобна реплика звучеше несвойствено, казана от Фин.

- Нося ти писмо. Взех го от пощаджията, преди да го пусне в кутията ти.

Писмото от Даниел обаче не ми донесе никаква радост. Беше тъжно и наситено с кошмарни образи и анорексични излияния. Сигнало се дотам, че майка му трябвало да го отведе насилно на лекар заради перманентната му липса на апетит. Скарали се, Даниел и майка му, тя му ударила шамар.

- Целувката не си заслужаваше, Фин - казах разсеяно, след като обратно сложих писмото в плика; лицето на Фин помръкна и до края на деня не ми проговори.

Когато Фин психява, не чупи разни неща (макар че това е за предпочитане!), ами започва да гледа лошо, да мълчи и съсредоточено да си гледа ноктите. От цялото му тяло струи омраза и злост, но устата му не проговаря при никое положение.

Плача и не мога да се спра. Гримът се разцапва по бузите ми - невъзможно е да се покажа пред хората в такъв вид.

Отивам да измия лицето си в тоалетната.

Фин, искам да умираш бавно и мъчително.

Не заслужавах да се влюбя точно в теб!

Слънчева ноемврийска утрин.

"Рок-кафето на ъгъла".

Туигъл и Фин.

ТУИГЪЛ: Какво е това?

ФИН: За теб.

ТУИГЪЛ: Шоколадово яйце! (Махам обвивката, разчупвам шоколадовите половини и от пластмасовия жълтък изпълзвам пластмасова калинка.) Боже, калинка! Охо, има си и утилитарна функция - служи като щипка за листа.

ФИН: При добро желание можеш да я използваш и като шнола за коса или брошка.

ТУИГЪЛ (разчувствана): Благодаря ти, Фин! (целува го) Толкова си мил... понякога.

За първи път от много време насам имах съквартирантка за есенния семестър. Не коя и да е, а пословичната Бела Пешеф. Луда и болна, гениална, мръсна, истерична и девствена. 29-годишната Бела Пешеф учеше вече осма година в университета; беше прекъсвала на няколко пъти: поради слаб успех, болест, невменяемост, финанси и семейни причини. Дрехите ѝ бяха с няколко номера по-големи, носеше чужди обувки, по бельото ѝ имаше неизперяеми кървави петна, спеше по малко и където свари - по канапета, в коридора, на стола пред компютъра, а когато, в много редки случаи прекарваше нощта в собственото си легло, си лягаше както си беше - с дрехите и обувките. Нямаше четка за зъби, нито ролков дезодорант, два пъти месечно си миеше косата със сапун за пране; вечно беше в движение, холерично размахваща ръце, с изцъклени от глад и недоспиване очи; пушеше от цигарите на другите, клечеше по ъглите с глава между коленете и рецитираше Милтън. Английският ѝ беше перфектен, академичен, а паметта ѝ - невероятна.

След неколкоседмично съвместно съжителство (по време на което безуспешно се опитвах да проветря стаите от зловонния телесен аромат на Бела Пешеф и още по-безуспешно се мъчех да изчистя четката си за коса от черните ѝ мазни косми) съвсем инцидентно установих, че като всеки психически неуравновесен човек (а на Бела Пешеф определено ѝ имаше нещо) и тя притежава някакво феноменално качество. Бела Пешеф можеше да чете гладко отзад-напред, а когато я попитах за броя на буквите в някоя многосрична дума, тя отговаряше моментално, при това без да се замисля и за секунда. Чак тръпки да те побият. Отначало се забавлявах страхотно да изпитвам Бела Пешеф - будех я по средата на нощта и в тишината произнасях някоя невъзможна дума, например "астероптерикс".

- Тринайсет - промърморваше тя в просъница, обръщаше се на другата страна и захъркваше отново.

Преброявах буквите на пръстите си.

а-с-т-е-р-о-п-т-е-р-и-к-с

Точно 13.

Бела Пешеф беше велика!

Но само след втората седмица вече исках да е мъртва.

- Живее с една болна жена, Кандид.

- В какъв смисъл болна?

- Във всякакъв. За първи път срещам човек, който да е истински болен в главата.

- Остави диагнозите на мен, става ли?

- Няма нужда да се престараваш!

- Не се престарavam. Опитвам се да бъда полезна. НАли не си забравила, че все още ми плащаш, за да те лекувам.

- *Хайде, Кандид, не се надценявай! Знаеш, че ми стига само естетическия оргазъм от това да те гледам, докато съм тук.*

- *Благодаря.*

- *Това не беше комплимент, за бога! Никак ли не усещаш, че се съмнявам в компетентността ти на лекар?*

- *Каж ми за съквартирантката си!*

- *Дразни ме, Кандид, адски ме дразни. Защото е безобразно нечистоплътна. Освен това тя е една досадна алтруистка и е плашещо интелигентна.*

- *Отърви се от нея!*

- *Не мога. Жал ми е за нея. Вечно е без пари и без цигари.*

- *Обичам те, Туигъл Малкович.*

- *За това трябва ли да си заплащам?*

Дъждът и лошото време ми действаха едновременно минорно и екстазно. Когато валеше, обличах черен шлифер и пола от копринено кадифе под него. Вървах пеша, макар по улиците да течаха реки от дъждовни реки.

Ковалски си продупчи пъпа и го украси с халка с топче. Каза, че за да не се инфектира мястото, го полива редовно с коняк.

Седях на последната маса в кабинета на професор Сантана и разсеяно слушах лекцията му за Бъроуз, подпряла с ръка бузата си. Мислех си за Бъроуз. Хем ми се искаше да пиша толкова безсрамно и скандално като него, хем не ми се искаше. А не ми се искаше, защото ми беше ясно, че сексуалните халюцинации на такива като Бъроуз, когато са буквално еякулирани върху хартията, са просто самоцелно търсен ефект. И въпреки това... Ако Бъроуз беше мен, ето как щеше да опише Ковалски, Фин и Туигъл...

Ковалски стои на вратата. Облечен е в черно памучно поло. Хладно, красиво, нарцисично лице. Сини очи и руса коса. Гледа към Фин леко подигравателно, наклонил глава настрана, ръцете му - в джобовете на якето, грациозен хулигански балет. Той извърща глава и Фин влиза пред него в спалнята. Туигъл го следва.

"Добре, момчета," казва тя и сяда гола на покрит с розова коприна подиум до леглото. "Направете го!"

Ковалски започва да се съблича с гъвкави движения, върти хълбоци, измъква се от памучното си поло и разкрива красивото си бяло тяло в пародия на кючек. Фин, със замръзнало лице, изражение на комарджия, учестен дъх, сухи устни, сваля дрехите си и ги хвърля на пода.

Започвам да гризя нокътя на палеца си; наблюдавам с погнуса нелепите, пресилено театрални жестове на професор Сантана - застаряващ янки с очила, разкроени кадифени панталони и поведение в синхрон с носталгията по 60-те години.

Бъроуз, забравеният убиец, неосъденият изнасилвач, говореше с нисък, дрезгав баритон в ушите ми. Говори ми за последвалото чукане, к...к...к...както си му е редът.

Туигъл е воайорка; тя седи върху розовата коприна и гледа Фин и Ковалски. Двата са почти перфектни. И докато ги гледа, си мисли за това колко много я привлича и същевременно отблъсква плътта им.

Душите им са стегнати примки около шията й...

"Здравей, Туигъл, любима,

Научих от наши общи познати, че напоследък сте неразделни с Ковалски и някакъв мълчалив красавец, твой колега от радиото. Радвам се, че сте толкова обвързани един с друг. Радвам се, че запълват празното в теб. Моето място, което аз трябваше да запълня. Но сега те са тези, които запълват времето, мислите и чувствата ти и, предполагам, това те кара да се чувстваш щастлива. Така

се надявам те да не ти позволяват да се отдаваш на мисли за мен!... Така е по-добре. За теб. Не искам да си пълниш главицата с черни мисли.

Аз съм добре. Опитвам се да се справям, колкото ми е по силите. А аз съм силен "мъж". Но въпреки това имам нужда от подкрепата ти. Защото всъщност съм нищо без теб и такъв ще си остана. Като баща ми, лека му пръст. С тая разлика, че аз съм по-нищо и от него.

Бъди щастлива. Аз нямам място при вас. Трети за тебе ще те съсипе. Няма да се върна.

Дани."

Колко демонстративно само се държеше малкият негодник! Беше едва 16-годишен, но вече знаеше как се разплакват руси момичета, наклепани с руж до ушите и бухнали като втасало тесто.

В средата на ноември Фин беше кротък и благ като Мадоната с хермелина. Заради непоносимата Бела Пешеф почти се бях изнесла от стаята си в общежитието и повечето време прекарвах на 4-тия етаж, при Фин и, ако нямах късмет, неговия сифилистичен съквартирант Йеспен. Вечер Фин изпиваше две чаши червено вино и, зашеметен от алкохола и умората, го избиваше на стихоплетство. В такива моменти не разговаряхме, ами си разменяхме реплики в четиристишия на страниците на една тетрадка, чиято корица се украсяваше от евтиния лик на Леонардо ди Каприо, превъплатен в Човека с желязната маска (само че без маската). После Фин и, ако нямах късмет, Йеспен, заспиваха, а аз четях Съмърсет Моъм и се стараех да не дишам шумно.

Йеспен също имаше гости; най-често това бяха смотаните му приятелки, едната от които изглеждаше така, сякаш спеше, докато вървеше, а другата понякога получаваше нервни пристъпи и започваше да крещи: "Днес не искам да съм човек! Днес не искам...." Когато Йеспен водеше лудите момичета в стаята на четвъртия етаж, аз завеждах момчетата - Фин и Ковалски - при моята луда на втория етаж. Ковалски винаги носеше по няколко диска у себе си - Иги Поп, Нина Хаген, Браян Ино...

Бела Пешеф постоянно се чувстваше зле и често се случваше да заспи още в девет, както си беше с пуловера, мръсните джинси и маратонките.

- Фин?

- Да?

- Ще пушиш ли с мен на балкона?

Прекрасна нощ!

Фин прерови джобовите на якето си за любимата сребърна запалка и ме последва отвън. Улиците бяха мокри от падналия преди около час краткотраен дъжд. Пушихме и мълчахме.

- Ще отида за китайска храна, - проговорих неочаквано и изгасих недопушената си цигара.

Когато излязох на улицата, погледнах нагоре, към черното небе, натежало от влага и миризмата на пържен ориз; почувствах се съвсем леко нюйоркски, когато късогледият ми поглед попадна на двата фенера, направени от червена оризова хартия. В ресторантчето беше много задушно, миришеше на разни неща със свинско и бамбукови пръчици. На една от двете дървени маси седяха момче и момиче, един срещу друг. Не си говореха, хранеха се много съсредоточено; вместо пръчици използваша съвсем тривиални пластмасови вилчки. Пред мен стоеше едър мъж, стъклата на очилата му бяха запотени от горещината в ресторантчето; мъжът плати три порции пиле по императорски и риба за вкъщи. "Дайте ми и два комплекта пръчици, ако обичате", каза накрая мъжът на момичето зад касовия апарат. Това определено ме впечатли. Взех голяма порция ориз със зеленчуци и пиле по императорски за невегетарианци.

И две пластмасови вилчки. От тривиалните.

18 ноември, четвъртък

Не можех да реша какво да облека. Върху масата имаше полупразна бутилка от вино, останала от предната нощ. Надигнах я към устните си; вените на ръката ми бяха още сънени и изпъкнали, налети с кръв и сънища. Отказах се да пия, защото гърлото на бутилката миришеше на тапа.

Без да почука, на прага на стаята се появи Фин; каза, че е купил кафе за двама ни. Качихме се в неговата стая и изпихме кафето. Гледахме как гълъбите се скупчват на малки семейни ята по покривите на къщите отсреща. Погледнах часовника си - минаваше 9. Казах сбогом на Фин, той не помръдна, два гълъба кацнаха на парапета и загледаха Фин странично, както всъщност си гледат гълъбите.

Тръгнах към университета с твърдото решение да послушам лекцията по Британска литература поне в последния ѝ половин час. Ходех бързо и вдишвах на пресекулки наситеният с дъждовна вода въздух. Беше толкова тихо и прекрасно, че в един момент разбрах, че преживявам нещо като NDE - near death experience. Затворих очи и ги отворих, чак когато някакво грозно хлапе се развика: "Хей, како, имаш бримка на чорапогашника!" Детето гадно се изсмя, аз обаче не си направих труда да го цапардосвам с чантата си - бях прекалено зашеметена от моментното усещане за съществуване като във филм с феи. Когато ми мина и отново се върнах във филма на реалността с Бела Лугоши в ролята на вампира, беше вече късно за каквото и да е. За Roman Conquest, за поезията на Джон Дон, за ямбичния пентаметър.

Кандид ме чакаше на прага на кабинета си - разкратена, с ръце опрени на рамката на вратата - беше красива, предизвикателна, перверзна като модел на Хелмут Нютон - жена, която гори гърдите си с цигара. Носеше ботуши до средата на прасеца - змийска кожа с остри върхове и токове като игла. Нагоре беше само по бельо и жартиери. Класика в жанра "порно насън". От слабините ѝ надолу, по вътрешната страна на бедрата, се спускаше почти незабележима струйка кръв.

- В цикъл ли си?

- Порязах се, докато се бръснях.

Погледът ѝ фиксираше моя, не помръдваше, не мигаше изобщо - как ли го правеше?!

- Извинявай, че съм тук, Кандид. Знам, че нямаме уговорен час, но...

- Очаквах те!

Това малко ме уплаши. И порази.

- Знам защо си тук, Туигъл.

- Знаеш ли?

Тя най-после премигна. Но това премигване беше по-скоро знак за "да", отколкото чисто рефлексивно движение.

- Може ли да вляза? На вратата някак си ми е неудобно.

Вместо отговор Кандид още повече се разкрачи.

- Ако искаш да влезеш, ще трябва да пропълзиш отдолу.

- Между краката ти?

- Да.

Колебливо коленичих на мраморния под.

- Надявам се, че не криеш някъде камшик, - опитах да се пошегувам аз.

- Хайде, Туигъл!

Пропълзах отдолу. Беше все едно, че съм ферибот, който преминава под Бруклинския мост. В секундата, в която пресякох въображаемата линия, разделяща света на Кандид от света отвън, рухнах по лице на зеления килим в кабинета ѝ и се разплаках.

Бях толкова уморена от всичко; ежедневно ми се гадеше, все по-често бях започнала да си фантазирам, че имам NDE, ноемврийските облаци, бримките пълзят надолу по краката ми като гущери без очи, сърцето и умът ми, като сиамски изроди, съединени в гръдния кош, копнееха само за едно - за нещо изтънчено, нещо шик, дисси нека бъде, high society, опера, Леонкавало... Кандид!

Имах нужда от вечното присъствие на някой като Кандид в живота си. Затова и се домъкнах като пребито куче в кабинета ѝ - защото исках да бъда с нея - с единственото полуживо-полумъртво същество, което винаги бе в състояние да ме изслуша - моята Кандид, моят дом, убежището мое от емоционалните пръдни, изпърдяни в лицето ми, дух мой крилат, утеха, моя най-близка приятелка, любовница, ангел, Бог...

О, Кандид!

Кандид

Кандид

Спаси ме! Не съм от този свят - аз дишам с дробове под водата. Бъдещето е на андрогенните същества, на бисексуалните, на обратните, анропоморфните, мешестите, хомоориентираните, стерилните, страстните момчета-момичета с неопределени полови влечения и нежни акварелни черти. О, Кандид, ти знаеш, че скоро ще настъпи ерата на извънматочните бременности, на спонтанните ерекции при вида на други ерекции, проектирани на компютърен екран; жените ще възделяят допира до женски устни, а мъжете ще стискат краката си в моменти на девичи срам. Ще бъде странно бъдеще - като в претрупана със символични образи гравюра на Албрехт Дюрер. И небето винаги ще бъде тъмносиво, защото хората ще имат толкова светли зеници, че и най-слабата слънчева светлина ще им причинява парене в очите и главоболие. Дори в естествена среда ще поникват само черни и бели рози, без бодли. И постепенно светът ще се превърне в кристална сфера, нестабилно балансираща на ръба на обърканата вселена.

Кандид приближи яркочервените си устни до ухото ми и прошепна:

- Каквото искаш да се случи, то ще се случи. Просто седни и наблюдавай!

Студената война

Често през живота ми се е случвало да се запитам защо така ненадейно и винаги толкова крайно се е меняла посоката на чувствата ми: както си обичам някого, в следващия момент мога да го намразя до такава степен, че ако стисна зъби, ще потече отрова. В такива отровни дни идеята за ницшевия *Urbarmensch* ми е особено близка и бленувана.

Хората като мен никога не се влюбват истински, понеже мисълта винаги изпреварва чувството и затова то - чувството - не е блаженство, а параноя, мъчително преследване на злото...

Обичам Фин - не го обичам.

Всъщност колкото повече се вглеждах във Фин (голяма грешка!), толкова повече го намразвах - заради безбройните му комплекси, досадната флегматичност и жалка зависимост от Ковалски.

Ами Ковалски? Вълнувах се все още, когато прокарваше ръка по средата на гърба ми и цялата изтръпвах - сякаш потапах лицето си във вана с лед...

В крайна сметка какво ми костваше да кажа, че мразя и Ковалски - заради престорената му повърхностност, скодоумието му и непростимата склонност към неизтънчено снобеене и архаично безделие, граничещо с глупост.

Мразех и всички останали - защото не ги познавах и защото не ми пукаше за тях.

Един ден, малко преди Коледа, се събудих с тягостното усещане, че нещо се е случило в града. Погледнах през прозореца: градът наистина се беше променил: през нощта джуджета-психопати се бяха постарали да го украсят "празнично"; улиците - увенчани с безобразно нелепи подобия на светещи коледни гирлянди и избелели разноцветни знаменца, подобаващи повече на градинско увеселение някъде в Охайо в средата на 50-те.

За бога, живеях във филм за Охайо в средата на 50-те!

Хрумна ми, че ако наистина бях американка, щях да пиша нормални, вълнуващи неща, с общочовешка тематика, иначе казано глобални, велика проза - като Стайнбек, например, а не подобни...подобни... разпилени глупости.

Но това е друга тема...

Кандид беше казала, че това, което искам, ще се случи. Тя обаче едва ли имаше предвид случилото се с града - гирляндите и знаменцата.

На 11-ти декември потиснах чувството си на аристократично неудобство от ръкоделната работа и предложих на Фин да зашия откъснатото се копче на любимата му светлосиня риза. Но той дори не ме погледна, а само изръмжа през рамо: "Върви да шиеш копчетата на твоя руснак! Мен повече не ме търси."

Руснакът беше мой приятел от студентското радио, казваше се Леополд и беше външен на университета човек, висок до небето, рус и глупав, но мил и отзивчив. Харесваше ме - без съмнение, но беше безобиден като дъждовен червей. Предполагам Фин го беше видял на няколко пъти да ми носи в студиото сладкиши в картонена кутия от прочутата сладкарница "Трите бухти" и беше решил, че е възможно руснакът да ме спечели с подобни подаръци (Исусе!) и след време да предпочета него пред Фин. Всъщност откъде можех да знам какво си е мислел Фин, когато ни е наблюдавал от страни - мен, снисходително усмихната и същевременно ужасена при мисълта, че нивото на кръвната ми захар се е повишило заради сладкишите от "Трите бухти", и Леополд, чаровно захилен в надеждата си, че ми е направил добро впечатление и че довечера ще му позволя да ми поноси несесера с гримовите или поне полсите на шлифера по пътя до общежитието.

Затворих тихо вратата след себе си, затворих очи и включих програмата DELETE FILE "FINN".

После, почерняла от ревност и гордост, отворих краката си и снисходително приех Леополд между тях.

По време на годишните изпити едно двайсетгодишно червенобузо момче умря. Може да се каже от радост. Толкова много се зарадвало заради получената висока оценка на тежкия тест по финанси, че скочило върху парапета на стълбището, но се подхлъзнало и полетяло от четвъртия етаж. Видях за секунди тялото на партера - издуто, грозно, ненужно и уязвимо в беззащитността си. Професор Сантана мина наблизко и умно отбеляза, че след като изнесат трупа, чистачките ще трябва да излъскаят пода с дезинфектант.

Последните декемврийски дни бяха топли и сънни. Разхождах се по улиците и унесено се взирах в лицата на минувачите, често припознавайки в тях чертите на Фин.

Избягвах да посещавам често Кандид. Всъщност умирах да съм с нея всеки ден, да облизвам от устните ѝ червилото с цвят на бургундско вино и вкус на зряло грозде, да говоря с нея, да чупя разни неща... Но отново и отново мисълта отрезвяваше чувството и сама оковавах нетърпеливите си ръце с вериги към стената.

Покрай празниците в радиото имаше много работа, с другия ди-джей правехме игри в ефир и телефонът звънеше непрекъснато по осем часа на ден. Като награди раздавахме всякакви боклуци на разни полудели от скука слушатели в тийн-възраст: пици, чорапогащи, билети за кино, добавки за автомобилно масло, мъжки ризи, стерео-тонколонки за PC.

Даниел ми се обаждаше почти всеки ден. С неприязън отбелязах, че гласът му е силно променен и че мутира, което той оправда по следния начин:

- Туйгъл, нали не си забравила, че аз съм още малък и раста?

Да бе, как можех да забравя! Как можех да забравя, че като капак на всичко, което не беше наред с мен, се явяваше фактът, че съм педофил! Как можах да забравя, че когато за първи път вкарах Даниел в леглото си, той беше едва на 14!...

Завалях сняг. На 27-и декември обаче температурите се вдигнаха и по улиците с южно изложение снегът започна да се топи.

Ден по-късно се появи Ковалски.

- Искаш ли да си поговорим? - попитах аз.

- Добре - отвърна той с оня познат тон, с който държи да ми покаже, че каквото и да кажа, каквото и да направя, той ще се съгласи с мен - не защото е убеден, че съм права, а просто защото иска да си спести женските ми истерии в случай на несъгласие.

Седяхме във Виенската сладкарница, аз пиех коняк, а Ковалски ядеше тирамису. Беше кофти разговор. Преди време, когато реших, че повече няма да се виждам с Фин, въобще не ми и хрумна, че отървавайки се от Фин, всъщност се лишавам от Ковалски. И сега беше дошло времето да си

изясним отношенията. "Изясняването на отношенията" е сложен процес, който има своите корени в американските психологически драми: единият от любовниците е много богат, другият страда от неизлечима болест, а трети човек се мъчи да ги раздели. Нашето "изясняване на отношенията" се състоеше в следното: аз говорех безспир, хулейки Фин, а Ковалски мълчеше и ядеше. В един момент просто мълкнах, защото ми стана ясно, че каквото и да кажех или да направех, то нямаше да е от никакво значение за Ковалски. Можех да заплача, да счупя някоя чаша, да се хвърля от терасата на Виенската сладкарница, да застрелям всички хора, насядали по масите... Нищо нямаше да промени нещата.

Преди години рижият компютърен гений Иван беше поставил ултиматум на Ковалски, който трябваше да гарантира любовта им посредством моето изключване от общата картинка. Тогава Ковалски избра мен.

Сега обаче изборът му нямаше да бъде същият. Предчувствах го. Знаех го. И ми се гадеше от това.

Въоръжени обири, масови самоубийства на сектанти, повсеместна истерия, сив в компютърните системи - това ли щеше да се случи в полунощ?

Това вече не знаех.

Не знаех...

* * *

Вече е есента на 2000-та.

Дългоочакваният "прекрасен нов свят" не настъпи.

Какво се случи преди това...

Навърших 27 през май, дипломирах се, напуснах радиото със скандал и в следствие преминах през най-шокиращата естетическа и умствена анархия през живота си. Обух мрежести чорапи и бях на крачка с това да се превърна в пост-модерна нео-пънкарка, която няма работа, няма мъж, няма бъдеще и няма настроение. По 24 часа на ден. Отегчително!

Нямах и психоаналитичка. Един ден Кандид изчезна. Отидох в кабинета ѝ, за да я целувам, или само да я слушам, или да си начервя устните с нейното червило на Clinique с цвят "blushing nude", а нея просто я нямаше. Вратата беше отворена, вътре нямаше нищо. Съвсем нищо. Тръгвайки си, Кандид си беше взела дори тапетите. Поне така ми се стори. Изобщо не плаках. Не ми подходеше никак. Но исках да покрещя няколко минути - да крещя, да крещя, да крещя, докато дробовете ми не се продънеха и не започнех да бълвам огън.

Без Кандид щях да падна. Правата ми линия беше нарушена. И слава богу, че, както е казал Хундер Васер, архитектът, правата линия не е божествена, а богохулна. Така, вслушвайки се в Хундер, можех да приема факта, че Кандид я няма не като трагедия, а като знамение. Можех да започна нещо друго - например, да се накланям от единия крак на другия крак, от единия крак на другия крак. Да танцувам...

Танцувайки, депресията ми се засили, уголеми се до размерите на великански тестис и се затъркаля подир мен - Големия Осеменител. Който щеше да ме смачка.

Забелязала съм, че когато нещо тръгне на зле, то помита след себе си всичко останало - дори стабилно изправените неща. Подобна инерция хората наричат "лош късмет". Аз я наричам "Живота на Туигъл Малкович".

Шест дълги месеца не проговорих на Фин. И той на мен.

Междувременно руснакът Леополд, чиито сладкиши бяха първоначалната причина за ревността на Фин и последвалата раздяла, влезе и излезе от живота ми - бързо и силно като малка-водка-изпита-на-един-дъх-и-след-това-изпикана. Това, което обаче си струва да се отбележи, е, че покрай мен и моите "записки под възглавката" Леополд разбра, че е гей. Първото момче, с което Леополд легна, беше рижият Иван. Кръгът се затвори. Смах се истерично, до припадък.

Припаднах в стола. Докато съм лежала в несвоят на пода, някакъв молдовец се спънал в ръката ми и изпуснал таблата с обяда си върху мен. Когато се свестих, установих, че косата ми

мирише на леща, а по дрехите ми има мазни петна от бифтек, доматен сос и крем-карамел. Прииска ми се пак да припадна, но не се получи насила.

С Фин се разминавахме по коридорите като вражески изстребители. Ковалски обаче също беше откъм вражеския лагер и това направо ме убиваше. О, Цезаре, и ти ли си се чувствал така, когато Брут е забил ножа в гърба ти? Нямах ли Ковалски - нямах нищо. Всяка вечер се напивах и преди да се довлека до леглото, си обещавах, че когато на другия ден се събудя, ще бъда гей. Красив мъж. С трийсетсантиметров пенис. При това положение просто нямаше начин Ковалски да не се влюби в мен от пръв поглед. Но понеже нищо такова не се случваше, скоро започнах да се примирявам с факта, че утрините след напиване ми носят само традиционния махмурлук, но не и приказната желана трансформация: жена → мъж → гей.

По едно време мисълта да бъда обратен мъж ме беше обсебила до такава степен, че в радио-предаването си от втори февруари направих следното изявление пред обществеността на нашия град:

- Скъпи съграждани, в момента вие не можете да ме видите, чувате само моя глас, но ако можехте, щяхте да ме видите облечена в черна фланелка с щампа на розов триъгълник на гърдите - нацисткия белег за педераста. Днес е втори февруари и аз приканвам всички мои слушатели, които се чувстват обратни, да се разкрият. Знам, че да си признаеш, не е лесен избор. Много гейове у нас се страхуват - и с право! - че разгласата ще ги направи обект на подигравки и обиди. Възможно е дори да бъдат физически тормозени. Наистина е опасно да си кажеш. Особено тук, в тази страна! Все още. Но замислете се само: каква е алтернативата? Да се криеш, бягаш, да се страхуваш и чувстваш гузен. Скъпи слушатели, подобна алтернатива е неприемлива и унижителна. Признавайки си, геят рискува да бъде намразен и да загуби приятели.

(20 секунди мълчание. Тон-режисьорът беснее, дава ми знаци, ръкомаха като луд, направо изглежда така, все едно че е изпил десет кафета за десет минути.)

- Голямата и единствена любов на Александър Македонски е бил младият воин Хефестон. Двата били връстници и си приличали като близнаци. Обичали да танцуват голи край гроба на Ахил в Троя. Създателят на пракомпютъра Алън Търнинг, с чиято помощ е разгадан кода на нацистите "Енигма", е бил осъден в Англия за хомосексуализъм. В последствие бил подложен на хормонално лечение, хапчетата замъглили разсъдъка му и той се самоубил през 54-та.

(През стъклото на студиото виждам как в апаратната нахлува шефът ми - почервенял от ярост, разтреперан и ламтящ за кръв (моята!); стиска в потната си ръка мобилния телефон така, сякаш е оръжие, с което иска да ме застреля на място. Знам, че ако сега млъкна, няма да мога да продължа отново и затова не спирам да говоря.)

- Едгар Хувър, създателят и първи шеф на ФБР, обичал да носи женски дрехи. Микеланджело, Франсис Бейкън, Чайковски, Оскар Уайлд, Игор Нуреев, Труман Капоти, Гор Видал, Анди Уорхол, Тенеси Уилям, Елтън Джон, Джордж Майкъл и десетки британски министри, чиито имена не помня, са го правили с мъже. А тези от тях, които още са живи, продължават да го правят.

- И понеже, скъпи слушатели, ми е напълно ясно, че само след минута уважаемият ми шеф ще влезе в студиото и първо ще ме удуши, а после ще ме уволни, ще си позволя един последен, много личен коментар. Всъщност това е по-скоро обръщение, което си има точен адресат. Фин, ако ме слушаш в момента, искам да знаеш, че не мога повече така. Сигурно и ти не можеш повече така, затова нека се разберем веднъж завинаги. Предадох ти Ковалски в плен без бой. Защото толкова го обичам, че исках само да бъде щастлив, дори това да изключва мен. Но сега си го искам обратно. Защото в противен случай ще умра. А аз не искам да умра. (пауза) Това беше всичко от мен, Туигъл Малкович, за днес, втори февруари. Казвам ви сбогом завинаги. Но вие не бързайте да напускате тази честота, ами останете с хубавата музика в минутите до новините на кръглия час. Шефе, сега вече съм твоя. Ела и ме вземи!

Казах това в последното си радио-предаване, излъчено в ефир на втори февруари.

Студената война с Фин не приключи тогава. Признавам, че усилията на Ковалски в тая насока, бяха немалки. И за това си имаше причина - това, че аз и Фин не си говорехме, предполагам, му се отразяваше зле. Всъщност то си беше очевидно. В един от малкото разговори, които успяхме да

проведем насаме през тези шест студени месеци, той плака (малко). И когато го попитах защо плаче, Ковалски отвърна:

- Защото знаеш, че с поведението си никак не ме улесняваш. Аз искам да съм с теб, с Фин, с двамата...

- Шшшт - сложих пръст на устните му. - Не искам да ми обясняваш. Всичко е наред.

- Не е наред, Туигъл! И това ти е съвсем ясно.

- Виж, Ковалски, знаеш, че те обичам дотолкова, че съм способна да извърша големи и грозни неща заради теб. Да убия човек, примерно. Затова каквото и да се случи, дори никога вече да не ми проговориш (защото, да речем, Фин така ти е казал), то няма да промени това, което чувствам към теб. Аз винаги ще съм тук. Ти нали си моят брат... Ти си единствената причина, заради която винаги съм се връщала вкъщи.

- Но аз...

- Недей! Просто моментът не е добър. Но ти не се тревожи! Всичко ще бъде наред някой ден.

- През пролетта ли?

И аз не знам защо се усмихнах - беше глупаво да се усмихвам, той нямаше нужда от мелодраматичната ми утеха - той имаше Фин.

- Да, през пролетта, може би... Във всеки случай пролетта звучи добре.

Но пролетта беше още много далеч. Тогава имах чувството, че зимата никога няма да свърши. Беше студено като в Аляска. Всеки ден падах по залежените улици. Болеше ме главата, отново имах булимични пристъпи, боледувах от злокачествена ревност. Когато вечер се прибирах в общежитието и пусках горещата вода да струи върху зачервеното ми от студа лице, не можех да не мисля за това как два етажа над мен Фин и Ковалски правят любов в банята. Представях си дългите им тела, плътно допрени едно с друго, сплетените им крайници, еректиралите им членове, исках да заплача, но от устата ми излизаха само грозни хлипания - от ония, дето предшестват сълзите. Сълзи обаче така и не се появяваха.

Уверенията в любов на Даниел бяха мъгла в мъглата.

"28 януари

Атина

Скъпа Туигъл,

Напоследък бях изплашен, изнервен, разстроен и много отчаян, понеже не получавах вести от теб. Всеки ден проверявах пощенската кутия по хиляда пъти, палех цигара о цигара, мислите ми бяха в ада. Но какво мога да направя като ти живееш в мен!? До днес, докато не получих писмото ти, неизвестността ме убиваше с всеки изминал ден. Липсваш ми с цялата сила на отчаянието, което е обзело тялото, душата и разума ми. А сега разбирам, че просто не си имала настроение да ми пишеш писма. Не си го бях помислял дори..."

Милото дете! Сигурно съвсем се беше смахнало покрай ужасите от земетресенията в Гърция, за които непрекъснато говореха по телевизията. Пишеше ми, че всяка вечер сънува земетресения, мъртви хора, кошмари всякакви...

"1 февруари

Сутрин е. Ставам, а навън слънцето едва се е показало на изток. Решавам, че трябва да поизляза за малко. А навън е прекрасно! Хладно, но същевременно и много приятно за разходка. Липсата на минувачи по улиците внася допълнително удоволствие от разходката - човек може да остане насаме с мислите си и необезпокояван от никого да размисли върху нещата, които го вълнуват. Тази сутрин единственото, което ме вълнува, си ти, и затова смятам в това спокойно и прекрасно време да си мисля единствено за теб.

Представям си, че живееш в къщата отсреща и също като мен си станала рано, защото не ти се спи. След малко ще излезеш на улицата и двамата ще отидем някъде, където ще бъдем съвсем сами. Без никой около нас. Как мислиш, какво бихме направили в подобен момент?"

Споменавала ли съм вече, че всеки мъж, който се влюбва в мен, рано или късно разбира, че е хомосексуалист?

"16 февруари

Разбираш колко обичаш едно нещо, колко когато го загубиш. Не че откривам Америка като казвам това, но чак сега усещам колко много обичам града, който напуснах преди две години и за който преди това твърдах, че мразя до дъното на душата си. А тук, в Атина, всички са задници с килийно образование!

Туиги, скъпа, мислех да ти изпратя подарък за Свети Валентин, но после се сетих, че ти предпочиташ да се напиеш на този празник, отколкото да получиш някакъв подарък. Пък и как ли бих могъл да ти докажа, че си толкова близка до сърцето ми, колкото никой досега не е бил. Мамка му, Туигъл, обичам те!

Д. "

Дреме ми, че ме обичаш, Даниел!

"Скъпа Туигъл,

Лежа в леглото си, полугол, и ти пиша за пореден път.

Туигъл, трябва да знаеш нещо много важно или поне аз смятам, че е важно. Казват, че нямало незаменими хора. Не съм съгласен. За мен ти си абсолютно незаменима. Няма да крия от теб, че откакто съм в Гърция, съм се срещал с много хора, но никой, съкровище, не може да се сравнява с теб в никое отношение. Аз те обичам ужасно много и не мисля, че в бъдеще е възможно да срещна някого, когото да желая повече от теб. Това колкото и да ме радва, също ме и плаши, защото кой знае кога ще те видя отново.

Свил съм се тихичко в единия край на леглото, намалил съм централното осветление до степен, че едва виждам какво пиша. И сега атмосферата е доста курварска. А също и много възбуждаща...

В стаята ми има едно голямо огледало. Всеки път, когато се погледна в него, веднага ми се приискава да хвърля всички дрехи от себе си и да се любувам на голото си тяло, което е толкова красиво. Докосвам се на места, които копнеят за твоята ръка и докато се усетя, вече съм се възбудил така, че единственото нещо, което ми остава, е да се хвърля на леглото и да забравя всичко в удоволствието..."

"Туигъл Малкович,

Много ми липсваш. Знам, че го пиша сигурно за хиляден път, но наистина е така. Имам чувството, че част от мен липсва, откакто не сме заедно. По дяволите, какво толкова съм направил, че съдбата ме наказва така?! Защо? Не знам. Вероятно изкупувам греховете от предишния си живот. Голям мръсник трябва да съм бил..."

Един ден Даниел ми се обади и ми каза, че се връща в града в началото на август. За първи път от две години и половина. Когато чух това, първо изтръпнах, а после кръвта ми се смрази. През целия юли Дани не престана да ми звъни почти всяка вечер. И все след полунощ. Твърдеше, че сигурно ще умре от вълнение в минутата, когато пресече границата и се запъти към мен.

Отначало реакцията ми на неговия ентусиазъм беше нулева. После обаче започнах да се страхувам при мисълта, че ще го видя отново. След толкова месеци... И след тези ненормални писма! Даниел не беше вече малко момче. През януари беше навършил 17. А и аз не бях вече онова гологлаво момиче, което го прегърна в нощта, когато целият свят се беше надрусал с хероин.

От страха от предстоящата среща ме избави Янис.

Някой си Янис.

Сигурно ще се повтори, ако отново спомена какво се случва с мъжете, които твърдят, че много ме обичат.

Избръснах краката си, купих си нови сандали. Бях облечена с тънка черна рокля с презрамки, без сутиен, срамувах се от татуировките на лявата си ръка. Пристъпвах от крак на крак, смутена зад тъмните си очила; сладната мисъл за живия секс с гимназист с гръцки загар и идеално оформени устни парализираше крайниците ми и наслаждаше гореща тежест в слабините ми.

Чаках Даниел. По инерция.

Чаках...

И тогава, един ден се получи онова електронно писмо, в което Даниел ми съобщаваше със съвсем банален тон, че от два месеца вече живее с 18-годишния си любовник Янис.

" (...) Svarshvam veche, ponezhe imam mnogo rizi za gladene - moi i na Yanis. Utre zaminavame za vilata na negovite roditeli kraj moreto, a oshte dori ne sam pochnal da sabiram bagazha.

Celuvki: Daniel"

Оставих краката ми да се покрият с къси твърди косъмчета.

Сан Дорменто

- Какво има? - попита Джани и ме придърпа за ластика на бикините към себе си.

- Стига! - казах с дрезгав глас и спрях ръката му.

- Искаш ли да се изкъпем в морето?

- В 11 вечерта? На плажа няма спасители.

- Ти да не би да ходиш на плажа, за да зяпаш мускулите на спасителите?

- Не се заяждай, Джани!

- Защо си ми обърнала гръб? Хайде, завърти се към мен, искам да те гледам.

- Лицето ми е цялото в лунички - няма какво толкова да го гледаш.

- Ти май не се радваш много, задето прелетях 4000 километра, за да бъда три дни с теб на морето.

- Хайде, Джани, и двамата знаем много добре, че не си го направил заради мен, а понеже отзоваха майка ти и на нейно място назначиха друг посланик в Осло. Така или иначе трябваше да си заминете...

- Но не можех да се върна и направо в Рим, нали?

- Откъде да знам!

Помълчахме малко, лежах върху ръката си и си мислех за картичката от Сан Дорменто, с двете прасета, "muddy kisses" и т.н.

- Как са влечугите ти?

- Защо сменяш темата?

- Не я сменям, просто питам как са влечугите ти.

- Възбуждаш ли се като говориш за влечуги?

- Престани! Махни си ръката! Не искам вече!

- Ако знаех, че е толкова готино с теб, нямаше да чакам две години, за да го направя.

- Стана случайно.

- Крокодилът е добре. Вече не се побира във ваната, ще трябва да му правя терариум - специално за него. Обаче Беа умря.

- Кой умря?

- Гушерът. Една вечер лошо се напих и не знам какво стана. На сутринта Беа беше мъртва. Ревнах като хлапе.

- Да, и междувременно си се наливал с бира за отрезняване.

- Хайде да плуваме!

- Не искам, казах ти. Студено ми е.

- Хайде тогава пак да се любим!

- Lascha mi stare! Lo stomaco mi fa male.

- Buggiarda!

Лъжа от яд. И от злоба. Защото докато аз и лигавият Джани с гелосаните къдрици, торбичките под очите, лекъсаната риза на Ferre и златните бижута нескъпопосано инсценирахме любовна авантюра в шезлонга на балкона в хотелската му стая, на някакви си стотина километра по на север Фин и Ковалски се излежаваха в сладострастна егейска близост един до друг на някой закътан нудистки плаж и мислено чукаха всяко красиво тяло, което минаваше покрай хавлиените им кърпи.

- Джани, ще ме откараш ли до оня курорт, дето е на север оттук, нагоре по магистрала E-18?

- Защо?

- Ще ме закараш ли или не?

- Сега ли?

- Защо, неудобно ли ти се вижда времето?

- 11 и половина е, Туигъл!

- Преди малко искаше да се къпем в морето.

- Добре.

- Добре какво?

- Ще те откарам. Но първо, ако позволиш...

Той се смъкна надолу, под завивките, и зарови лице между краката ми. Този път не го отблъснах, понеже джипът все пак беше негов. Загледах мушиците, които се рояха около голата крушка, осветяваща част от балкона и част от Джани - едното му ухо, рамото, извивката на гърба, босите му стъпала.

Ако в крайна сметка животът ми се окаже един безспорно неудачен био-химически експеримент, бих искала при следващия опит да ме "програмират" в нещо много по-малко и по-незначително, отколкото съм сега - в петдневна светулка, например, която е родена, за да освети за няколко секунди босите крака на някой италиански любовник.

Преспяхме в колата край път E-18, а когато се разсъмна, Джани се прозя и запали мотора. След няколко минути задминахме табелата

WELCOME TO SAN DORMENTO!

Джани ревна за еспreso. Беше още много рано и кафенетата в курортното селище още не бяха отворили. Но Джани настояваше и настояваше и накрая на Господ му писна и му прати знамение - друга табела.

THE LAGUNA CAFÉ - ESPRESSO AND WAFFLES

- Обожавам гофрети! - развесели се Джани и паркира до табелата. Усетих скърцането на пясъка под подметките на сандалите си; вдишах морския въздух и веднага се закашлях - не бях палила цигара от много часове. Една-единствена ранобудна сервитьорка нареждаше столовете около мокрите от нощната влага маси. Джани щракна с пръсти, за да привлече вниманието ѝ и тогава забелязах, че сервитьорката имаше огромен кръст татуиран на шията.

Джани изяде две гофрети с малинов конфитюр, изпи две силни кафета и лявата му ръка моментално се разтрепери.

- Да не правите инфаркт? - пошегува се с дълбок, неестествен, неженски тембър сервитьорката с татуирания кръст, докато ровеше в джобовете на бялата си сервитьорска престилчица за рестото ни. Джани не я разбра, а и аз не си направих труда да превода.

- Какво каза тя?

- Попита дали сме на почивка тук - излъгах.

- Кажи ѝ, че отиваме на лов за педали, - ухили се Джани и мушна треперещата си ръка между коленете си.

- Едва ли я интересува, - отвърнах аз с хладнокръвния тон на момиче, което отрича пред строгите си родители, че никога не е виждала момчето, от което всъщност е бременна. А можех и да

не съм хладнокръвна. Можех просто да ударя красивото лице на Джани така, че да го загрозя завинаги.

- Освен това - продължих аз, - не мисля, че това ще я впечатли кой знае колко. Не знаеш ли как наричат Сан Дорменто?

Джани ми подхвърли ключовете от джипа, хванах ги във въздуха и тържествено оповестих:

- Намираме се в гей-курорта на републиката!

- Accidenti! - изруга тихо Джани и се настани на седалката до мен. - И сега какво?

- Какво какво?

Настъпих педала за газта.

- Все едно да търсим игла в купа сено.

- Няма да е необходимо. Аз винаги надушвам Ковалски.

Сан Дорменто се събуждаше. И тогава, движейки се бавно по централния булевард, под свода от зелени клони, със свален гюрюк, и лица пребледнели от безсъние, изведнъж разбрах, че съм попаднала в най-прекрасното място на света. А беше прекрасно заради това, че беше точното място, където трябваше да бъда.

"Adormentato" на италиански означава "заспал".

Сега обаче беше дошъл моментът да се събудя напълно... Или да заспя завинаги - едно от двете.

Както и предполагах, надуших Ковалски безпогрешно - още преди да го зърна, още преди да видя отдалеч русата му, късо подстригана коса, слабата му фигура - стройна като никога, тънките му прасци, покрити с рехави светли косъмчета.

Двамата с Фин вървяха един до друг по алеята към хотела, всеки държеше по една плажна чанта в ръка, Фин леко накуцваше (остро парче от мида забито в петата?), Ковалски дояждаше парче диня, сладкият лепкав сок се стичаше надолу по ръката му и капеше подир босите му стъпки. Оттам, където се бях притаила, за да ги наблюдавам, докато са на плажа, вече виждах само загорелите им гърбове, докато се отдалечаваха - глупава, превзета млада скандалджийка, седнала с прегърбени рамене на висок стол край открития бар на плажа, прикрила лицето си с огромна сламена шапка, лицето ѝ - посипано с лунички големи колкото пуканки с кокосово масло. Сигурно изглеждах странно сред всичките тези голи, добре оформени тела - точни копия на Кен и Барби в розови бански костюмчета, статисти в никога несвършваща серия от "Спасители на плажа" - облечена в дълга черна рокля и с шапка с бутафорно голяма периферия, която ме правеше да изглеждам мъничка, мъничка - същинско джудже, непораснало от ужас, че може да бъде видяно от великаните и изядено на вечеря.

Бях шпионирала Фин и Ковалски в продължение на часове, докато се излежаваха на плажа; пиех мартини след мартини, които сервитьорите побутваха по плота към мен с жест, в който се таеше страхопочитанието на деца, които най-сетне са видели наяве някой кошмар от невръстните си сънища, черно птиче, кацнало на високия стол без облегалка... Очите ми се насълзяваха от напругането - не исках в никакъв случай да ги изгубвам за поглед дори за минута, не исках да пропусна нищо. Гледах ги как стават и се отправят към морето, в ритъма на походката дланите им леко се докосваха, първите пръски вода върху гладките гърди на Ковалски, стори ми се, че обещата на пъпа му за кратко блесна на слънцето и после вече не ги виждах съвсем ясно, защото се бях смесили сред тълпата от къпещи се. "Още едно питие! И лед! Мразя да ми е горещо!"

Когато вълните се покриха с бяла пяна и вятърът задуха откъм запад, плажът постепенно започна да опустява.

Реших, че е въпрос на живот и смърт да последвам Фин и Ковалски в хотела им. Платих на бара с една от кредитните карти на Джани и се смъкнах от стола. От дългото седене краката ми се бяха схванали, а от многото мартинита чувствах гадене и тежест. Бедрата ми лепнеха от пот.

Всички Кен и всички Барбита се връщаха в своите хотели, за да вземат душ, да се наебят на големите легла, постлани с прясно изгладени чаршафи, да се преоблекат и да излязат отново навън, за да вечерят на свещи, или на светлината от палубни фенери.

Бях толкова съсредоточена в старанието си да не бъда забелязана, че в последния момент забелязах името на хотела, в който влязоха Фин и Ковалски. Това откритие ме шокира и притесни толкова много, че се отпуснах тежко на стъпалата пред централния вход и дълго останах да седя там, уплашена и разярена и същевременно усещайки онази толкова характерна за неудачниците и провалилите се ученици топка от болка и безпомощност да се уголемява в гърлото, без да мога да помръдна, да премигна дори... Не исках да вярвам в знаците на Съдбата. Не трябваше да вярвам в знаците! И въпреки това нямаше как да се отърва от чувството, че Фин и Ковалски, като едни алчни богове, бяха ми ограбили всичко. Абсолютно всичко. Дори фантазията за Белия хотел...

- Добре ли сте, госпожице?

С мъка отворих очи. Над мен се беше надвесил портиерът, млад и хомо, стегнат до адамовата ябълка в спретната тъмносиня униформа.

- Наистина ли... - опитах се да преглътна, беше трудно да говоря - сякаш сега се учех, виеше ми се свят - разбрах го по начина, по който златните копчета на тъмносиньото сако на портиера нереално бързо сменяха местата си. - Наистина ли това е Белия хотел?

- Да. Вие него ли търсехте?

- Не знам - повдигнах рамене.

- Наистина ли не искате да ви прегледа лекаря ни? Може да ви е прилошало от горещината - той съмнително оглеждаше черните ми дрехи и бялата кожа на ръцете ми.

- Не, нищо ми няма. Добре съм, оставете ме! Ще си тръгна само след минутка.

Думите ми явно не му вдъхнаха много доверие, но все пак прояви професионално уважение пред нещастieto ми - така унизително изложено на показ в краката му - и след като за кратко се поколеба, ме остави на мира. Изправих се с мъка - всичките ми предишни животи натежаха и костите ми сякаш се огънаха. Погледнах назад.

Сред падащия морски мрак Белия Хотел рутинно скриваше от погледа ми телата на Ковалски и на Фин.

* * *

Zdravei Daniel,

Namerih e-mail adresa ti v organajzara na Tweegle i si pomislih, che moga da ti drasna dva reda, taj kato s teb se poznavame samo zadochno.

Nadiavam se, che si dobre i che izlizash ot puberteta nai-nakraia. Predpolagam, che ako te chua po telefona, shte moga da te poznaia po glasa, ili se lazha?

Vij, shte karam napravo--imam edna dobra i edna losha novina za Tweegy.

Pishi na finn_noli@yahoo.com koia ot dvete iscash da chuesh parvo.

Do skoroshni e-chat sessions,

Finn